Ted Allbeury

FĂRĂ SCĂPARE

Ted Allbeury

FARA SCAPARE

RAO International Publishing Company

Cu dragoste, lui Thys Ockersen — cetățean al Amsterdamului, cel mai civilizat oraș din Europa.

Legea este o îndrumare conformă raţiunii, emisă de o autoritate superioară, pentru binele tuturor.

THOMAS AQUINAS, *Summa Theologicae*

1

Omul era înalt, ceva mai mult peste medie, cu fața, pieptul și umerii bronzați. Era bronzul căpătat de la vînt și soare. Depășea puțin patruzeci de ani, ici-colo avea cîteva fire albe în părul negru, iar trupul îi era zdravăn și musculos. Purta un șort kaki și avea picioarele goale vîrîte în pantofi. De pe colină, vedea jos, în vale, trei automobile parcate în fața barăcii de lemn, unde vindeau ouă și produse micii proprietari.

Trăiau acolo de aproape doi ani, cîștigîndu-și existența modestă de pe urma turiștilor ce se îndreptau de la Burlington spre South Hero. Treceau cu sutele spre lacul Champlain și mulți se opreau din drum la dugheană să cumpere provizii pentru weekend. Primăvara și toamna copacii și vegetația din Vermont atrăgeau turiști din toată țara. Deși frunzele începuseră să se îngălbenească și să se roșească, urma să mai treacă două luni pînă să închidă dugheana pentru iarnă.

Fermierii din împrejurimi se arătaseră prietenoși cu ei, chiar de la început, ajutîndu-i să dreagă casa dărăpănată și să se înscrie în cooperativa locală a fermierilor, ca să poată cumpăra nutreț, îngrășăminte și semințe pe credit. Îi mai ajutaseră chiar să se deszăpezească în iarna grea din anul care trecuse.

Mai era încă o oră de lumină, așa că se întoarse în grajd, la tractor. Ceva nu era în ordine cu instalația electrică, dar își făcu socoteala că ar economisi patruzeci de dolari, dacă ar pu-

tea să-l repare singur. Neavînd o pregătire nici în mecanică și nici în agricultură, trebuise să învețe din manuale și din prospecte dar, în ciuda greutăților datorate ignoranței, își găsise în existența cea nouă echilibrul și liniștea. Se gîndea adesea dacă ele se datorau muncii la fermă sau prezenței fetei. Fata va continua să vîndă pînă cînd se va întuneca de-a binelea. Zîmbi în timp ce lucra. Era o fată care detesta capitalismul, orașele mari, guvernele și stabilitatea, dar care se bucura să le vîndă produsele. Tinerețea și frumusețea ei atrăgeau clienții, dar ea jura că prospețimea ouălelor și calitatea fructelor îi făceau pe turiști să revină.

Trecu pe la cotețele păsărilor înainte de lăsarea întunericului și, după ce adună din cuibare șase ouă pentru masa lor de seară, le închise pentru noapte.

Se săpunea sub duș cînd o auzi intrînd în casă și, după cîteva minute, apăru și el în camera de zi, înfășurat într-un prosop.

Împlinea douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani, peste două luni, și era izbitor de frumoasă. Era mai frumoasă decît atunci cînd o întîlnise și cînd de-abia împlinise douăzeci de ani. Se întoarse și-l privi.

— Am încasat trei sute cincizeci și doi de dolari, dragule. Am vîndut tot. Două persoane o să vină și mîine să cumpere ouă.

— Bravo, copilaș. Mîine dis-de-dimineață o să dau o raită pe la cuibare. Sînt bune corciturile astea, ouă fiecare în medie două sute și mai sînt încă două luni de ouat. Și numai ouă mari, cu coaja albă și tare.

Privindu-l, ea surîse ușurel.

— N-aș fi crezut niciodată că o să te obișnuiești. Știam că o să încerci, dar mă gîndeam că o să-ți lipsească multe.

— Ce anume ?

Ridică din umeri.

— Teatrele...

— N-am fost niciodată la teatru. Mă plictisește de moarte. Prefer cinematograful.

Fata începu să rîdă.

— La film am fost de trei ori în paisprezece sau cincisprezece luni. Asta-i tot. Dar ție nu ți-este dor de Anglia ?

— Nu mă gîndesc niciodată la asta, las-o baltă. Totul s-a sfîrșit.

— Dar fetele tale ?

Se opri și regretă chiar în momentul cînd o spuse.

Gura bărbatului se contractă și vena de pe tîmpla stîngă i se zbătu mai tare. Dar dacă nu l-ar fi întrebat, și-ar fi închipuit că nu-i pasă.

— O duc mai bine fără mine.

Scutură din cap ca un cîine ieșit din apă, de parcă ar fi vrut să-și alunge gîndurile.

— Ce-ai zice de o omletă ? Am adus cîteva ouă.

— OK. Sînt încîntată.

Se opri cu mîinile în șolduri și o privi în ochi.

— Dar tu, dulceață ? Te-ai plictisit ?

— Eu ? Ești nebun. Nu mă uit în urmă. Tu ești orășeanul get-beget.

El ridică din umeri.

— Este adevărat că te gîndești cu plăcere la viața simplă cînd ești la New York, la Londra sau Amsterdam. Dar lucrurile nu mai stau neapărat la fel cînd ajungi să o ai.

— E minunat, Johnny, eu mă bucur în fiecare clipă de ea.

— Ce-ți place ?

— O, Doamne ! Totul. Nu-i îngrămădeală, nu-s golani, ori tipi care să-mi plaseze droguri, fiindcă ar vrea să mă regulеze. Și nici ticăloșii ăia de șefi plini de importanță care-și închipuie că sînt dumnezei, în timp ce eu abia cîștig o sută de biștari pe săptămînă.

Se opri și, după o ezitare, șopti :

— Mi-am dorit întotdeauna viața asta, Johnny. Aici e locul meu.

Apoi, zîmbi.

— Pe urmă, aici te am pe tine și te iubesc, domnule. Ești singura persoană cu adevărat cinstită pe care am întîlnit-o. Singurul bărbat care m-a ascultat cînd am avut ceva de spus.

Își încolăci brațele în jurul gîtului lui și îl sărută cu sete, lipindu-și trupul tînăr de trupul lui.

Părea că trecuse o veșnicie de la odăile mizere din Amsterdam. Rămăseseră în urmă pilulele antidepresive și încercarea de a termina cu viața în apele întunecate și reci ale Amstelului.

Alese adresa cea mai apropiată, unde se afla un oarecare Howard Bernstein. Avea biroul peste drum de o curățătorie. O secretară mai în vîrstă îl anunță și îl pofti direct în birou.

Bernstein avea vreo treizeci de ani; era îmbrăcat sobru, cu un costum gri închis și o cravată roșie. Avea fizionomia unui tip șiret și abil. Șirul de volume, de drept, din spatele lui, părea nou-nouț. Îl pofti pe Rennie să ia loc într-un fotoliu confortabil, din piele, așezat în fața biroului său.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule... ?

— Novaks, Paul Novaks. Vreau să depun spre păstrare, în siguranță, cîteva documente.

Bernstein zîmbi.

— N-ar fi mai convenabil un seif la o bancă ?

— S-ar putea ca anumite persoane să aibă nevoie de aceste documente dacă... dacă va fi necesar.

— Acestea sînt documentele ? Le aveți aici ?

— Da. Poartă deja adresele unor organizații. Nu va trebui decît să le puneți la poștă, în caz că vi se cere.

— Pare destul de simplu. Cam cît timp credeți că trebuie să le păstrez ?

— O perioadă nedeterminată.

— Și veți plăti periodic ?

— Nu. Vreau să plătesc acum cît este necesar. M-am gîndit la două mii de dolari.

Bernstein încercă să-și ascundă surprinderea.

— De ce ați venit la mine, domnule Novaks ?

— Mi-ați fost recomandat de cineva.

Neîncrezător, Bernstein insistă :

— Cine anume ?

— Nu-mi amintesc.

— E în regulă. Nu văd nici o problemă. Vă voi da o chitanță pentru documente și una pentru bani.

Bernstein întinse mîna și Rennie puse plicurile pe birou, oprind două din ele. Bernstein aruncă o privire pe adresa celui de deasupra :

„Redactorului-șef — The Washington Post, 1150, 15th St NW, Washington DC."

Privindu-l din nou pe Rennie, Bernstein se pregăti să scrie.

— Nu am nevoie de nici o chitanță, nici pentru documente, nici pentru onorariu. Plătesc cu bani gheață.

Bernstein ridică din umeri și îl urmări pe Rennie numărînd bancnotele uzate. Nimic din atitudinea lui nu arătă că ar vrea să numere și el.

— Veți veni personal să ridicați documentele ?

— Nu, probabil că nu voi veni eu. Cred că va veni o fată. Sau, poate că vă va telefona.

— Înțeleg. Puteți să-mi dați numele doamnei ?

— Va folosi o parolă, și cum va fi singura persoană ce cunoaște parola, nu va exista nici o îndoială că este persoana care trebuie.

Bernstein își luă stiloul să scrie.

— Aș vrea să cunosc parola și să o atașez la documente.

— Nu, nu este nevoie să o notați. Va fi un mesaj simplu, pe care vă rog să-l memorați.

— Cum sună ?

— Vă va spune că dorește ca documentele să fie expediate și în momentul în care o veți invita să se legitimeze, va răspunde : „Oare, vechile cunoștințe sînt uitate ?"

Bernstein îl privi din nou.

— Și dacă mi se întîmplă ceva ? M-ar putea lovi o mașină ?!

— Îmi asum riscul, domnule Bernstein.

Pentru Bernstein era limpede faptul că nici nu-i trecea prin cap clientului său că ar fi putut fi accidentat și, privindu-l drept în față, își dădu seama că fizionomia acestuia doar dădea impresia de slăbiciune. Ochii căprui erau duri și ciudat de ascunși. Ezitînd un moment, îl întrebă :

— Locuiți prin partea locului, domnule Novaks ?

— Sînt în trecere.

Ridicîndu-se apoi, Rennie îi întinse mîna avocatului. Mîna lui Bernstein era uscată și puternică, ceea ce îl făcu pe Rennie

2

Îi recunoscuse figura de îndată ce-l văzuse, dar preț de câteva minute nu putu să-și amintească de unde să-l ia. La început, se gîndise că ar putea fi unul dintre vecinii lor mai îndepărtați, dar pînă la urmă îi căzu fisa. Se numea Logan, Cogan sau cam așa ceva. Cînd îl văzuse ultima oară era unul dintre agenții ce urmau cursul de perfecționare pe care-l ținea la Moulton House. Le vorbise atunci despre percheziţiile secrete, fără echipă de sprijin completă. Logan îl întrebase despre perniţele sensibile la presiune amplasate sub covor. Totul părea atît de îndepărtat dar, în fond, erau numai cîțiva ani. Poate, trei.

Fusese pe drumul principal, între lac și insulă. Un camion Dodge se răsturnase și o patrulă de poliție încerca să facă ordine, în timp ce excursioniștii își manifestau enervarea ambalînd motoarele și claxonînd. Coborîse din automobil și o luase înapoi de-a lungul șirului de mașini, ca să vorbească cu bătrînul Swenson. Atunci îl zărise pe Logan la volanul unei vechi limuzine Chevrolet. Întorcîndu-se la mașina sa, privi dincolo de lac, unde livezile din South Hero erau scăldate de soarele amurgului. După aproape doi ani de liniște, fusese tentat să creadă fie că nu știau unde era, fie că se hotărîseră să-l lase în pace. Însă, nu-l trimiseseră ei pe Logan atîta amar de drum, de la Londra

în Vermont, doar ca să guste cidrul sau plăcinta cu mere pentru care era faimos South Hero. Oftă, urcîndu-se înapoi în mașină.

Cînd șirul de mașini porni, renunță să se mai întoarcă acasă și, depășind South Hero, o luă prin Keller Bay, spre Grand Isle. Chevroletul albastru venea în urma lui la o distanță de aproape jumătate de kilometru.

Rennie abordă în viteză următoarea curbă, apoi vîră scurt la stînga, către grajdul Lovell. Stinse motorul și se uită în retrovizor. Omul de la SIS trecu mai departe, privind înainte, dar Rennie așteptă întunericul pentru a se întoarce la fermă.*

În dosar erau șaizeci și două de pagini dactilografiate. Scrisese întîi totul de mînă, apoi bătuse singur la mașina Olivetti, cumpărată de ocazie. Scrisese patru zile și trei nopți. Verificarea datelor îi luase mult timp. Timp de o săptămînă dactilografiase textul redactat.

Încetini la marginea orașului Winooski și, privind către șirul de magazine și birouri, descoperi ce căuta. Anunțul scris de mînă, „Xerox, cu autoservire, zece cenți pagina". Opri mașina și intră. Bătrînul patron al magazinului îi propuse s-o lase pe fiica lui să facă copiile, dar Rennie îi mulțumi, spunîndu-i că vrea să le facă el însuși. Pînă să termine cele șapte seturi, trecuse de amiază. Cumpără plicuri rezistente, băgă în fiecare cîte un set de copii și le lipi cu scotch, trecînd banda peste plic de cîte trei ori, și în lungime și în lățime.

Se duse, apoi, la cel mai apropiat telefon public. Îl interesa un avocat tînăr care să accepte să preia documentele, fără să pună prea multe întrebări. Sună la centrală și îi îndrugă telefonistei o poveste cu un amic care absolvise de curînd dreptul la Harvard sau Yale, rugînd-o să-l ajute să-i dea de urmă. Fata consultă lista ultimilor abonați din Winooski și în final îi dădu adresa și numărul de telefon a doi dintre cei mai proaspeți avocați.

* Special Intelligence Service - Serviciul Special de Informații (n. trad.).

să aibă încredere că tînărul va urma întocmai instrucțiunile pe care i le dăduse.

Rennie se întoarse la Burlington și își rezervă un loc pentru zborul de seară al companiei Delta spre Washington.

De la fereastra camerei sale de hotel privea luminile și mișcarea din oraș. Nu-i plăcea să fie departe de liniștea micii ferme, și nici departe de ea. Dar știa că ceea ce făcuse trebuia făcut. Singurătatea era prețul poliței de asigurare. Stînd singur în camera de hotel, își reaminti timpurile acelea. Berlin, Paris, Hamburg, Bangkok, Beirut, Tel Aviv, Brazilia și Adis Abeba și, bineînțeles, Amsterdam. O săptămînă, două, de pregătire, mutîndu-se de la un hotel la altul, apoi cîteva ore de tensiune pînă cînd trebuia să facă ce era de făcut. Potrivirea ceasurilor, o ultimă privire pe harta traseului și, instinctiv, pipăitul pistolului în tocul lui de sub brațul stîng. Pistolul care acum, înfășurat în cîrpe îmbibate în ulei și băgat într-o pungă de plastic, era ascuns sub paiele și scîndurile unuia dintre cuibarele păsărilor. Pe țeava lui era gravat Smith și Wesson, model 39-2. Dar arma care costase trei sute de lire își depășise cu mult valoarea prin precizia pe care o dovedise în mîna sa.

Coșul de hîrtii de lîngă măsuță era plin de bucăți de hîrtie și foi șifonate. Se întoarse de la fereastră și se așeză, aprinzînd veioza. Scurta notă adresată ambasadorului, prin care îi cerea să expedieze pachetul cu valiza diplomatică era scrisă și închisă în plic. Dar scrisoarea către Paynter îi punea probleme. Rennie nu avea talentul de a scrie epistole și nu prea știa ce-ar fi trebuit să spună. Oscila între furie și nevoia de a fi convingător. Încerca să-și imagineze reacția lui Paynter stînd în biroul său și citind scrisoarea și amănuntele fiecărei operațiuni murdare pe care o îndeplinise pentru SIS. Trecu aproape o oră pînă se apucă să scrie biletul pentru ultima oară.

„Către G.S. Paynter, director adjunct al Serviciului Special. Din partea lui J.H. Rennie".

„Alăturat vă trimit o copie a materialului ce va fi dat publicității de terțe părți, dacă eu personal sau fata vom fi supuși unor șicane de o natură sau alta. J.H.R."

Îl citi de vreo douăsprezece ori, fiind tentat să-l facă să sune mai amenințător, ori să-și exprime furia față de ceea ce făcuseră cu viața sa. Dar lucrase în branșă prea multă vreme ca să nu știe că ceea ce scrisese era de ajuns.

3

Ședea ascultînd tăcerea pădurii. În timp ce aștepta, pădurea se însufleți. Doi porumbei gîngureau ușor, se auzea fîlfîit de aripi în vîrful copacilor și în depărtare lătratul unui cîine. Apoi, auzi crengile uscate trosnind sub picioarele lui Hartmann, care se îndrepta spre el, fugind de Williams, care era probabil mai speriat decît Hartmann însuși. Dar nu atît de speriat încît să nu îndeplinească ordinele. Williams avea două diplome, de rusă și germană, la Colegiul St. Anthony, dar se dovedise incapabil să ducă pînă la capăt chiar și cea mai simplă operație pe teren, așa că îl plasaseră în munca de clasare a documentelor, în birou, în pace și liniște.

Dar la Hamburg, Attwood făcuse din nou o criză de dizenterie și Williams fusese trimis în locul lui, să-l ajute în cazul Hartmann. Se dovedise destul de bun în faza de planificare și analiză, dar ineficient cînd trebui să treacă la fapte.

Rennie îl auzea pe neamț, gîfîind în timp ce sărea peste copacii prăbușiți, plîngînd disperat și înjurînd ghimpii ce-i sfîșiau hainele. Îl zări privind în pămînt, împleticindu-se în fugă, fără să se preocupe dacă îl mai urmărea cineva în afară de Williams. Îl lăsă să depășească copacul, ca să țîșnească cu siguranță și eficacitate în spatele lui și, cu un braț puternic, înlănțui gîtul gros al lui Hartmann. Neamțul încercă să strige, dar nu-i ieși nici un sunet de pe buze, în timp ce brațul

vînjos se strîngea în jurul gîtului său. Îi trecu prin gînd că avea întotdeauna tentația de a-și justifica acțiunea înainte de a o îndeplini. Să explice de ce se întîmpla așa ceva, de ce nu s-a putut evita. Dar, în profesia sa, astfel de gînduri nu erau permise. Cînd se ajungea atît de departe, explicațiile erau de prisos, iar gestul inevitabil.

În timp ce trupul mătăhălos al lui Hartmann se zbătea în strînsoarea brațului drept al lui Rennie, acesta ridică brațul stîng și-i cuprinse cu mîna bărbia. În spatele urechii, sub pielea fleșcăită, găsi cu degetul mare capul osului și apăsă cu toată puterea pe nerv. Sub greutatea trupului inert, făcu un pas înapoi. Apoi Hartmann se chirci, se zbătu, mușchii contractîndu-i-se în mișcări involuntare, iar sfincterele i se relaxară, degajînd un miros fetid. Cînd dădu drumul trupului lui Hartmann pe frunzele umede, sosi și Williams gîfîind, cu arma în mînă. Privind spre trupul lui Hartmann, îl întrebă pe Rennie :

— E mort ?

— Bineînțeles că e mort.

— Cum s-a întîmplat ?

Rennie șopti :

— *Nu s-a întîmplat, eu am făcut-o.*

— Ce facem cu el ?

— Îl lăsăm aici.

— Dar s-ar putea să treacă zile întregi pînă să-l găsească cineva.

— Și ce ? E mort și e singurul lucru care contează.

Dînd încet din cap, Williams îi spuse :

— Nu te-am înțeles niciodată, Johnny, și pe nici unul dintre voi. Cum mai puteți dormi noaptea ?

— Caută-l prin haine și vezi dacă nu e nimic interesant pentru serviciu.

Timp de zece minute Williams cotrobăi prin buzunarele mortului. Apoi, se ridică, ținînd portofelul lui Hartmann.

— Îl vrei ?

— Ce să fac cu el ?

— Sînt aproape trei mii de mărci germane.

— Nu jefuiesc cadavre, Roger. Pune-l la loc... și dacă nu mai e nimic ce te-ar interesa s-o luăm din loc. Înapoi la mașină.

Stăteau în apartamentul din Grosse Bleicher cu ferestrele deschise și perdelele fluturînd în adierea ce venea dinspre rîu. Zgomotul circulației de-abia se auzea.

Williams îl privi în față și spuse :

— Nu-ți este nici o dată scîrbă de tot ce se întîmplă ? De... atîta violență ?

— Nu e numai violență. De fapt, e vorba de foarte puțină violență.

— Dar toată lucrătura. Să găsești metode de presiune asupra lor. Să afli dacă violează băieți sau fetițe, toate perversiunile. Murdăria în care se bălăcesc oamenii.

Rennie ridică din umeri.

— Nu e întotdeauna așa. Numai tu ai mintea păcătoasă. Unii vînd marfă ce n-ar trebui vîndută. Proiectile sofisticate unor guverne iresponsabile. Ca în cazul Gadafi, de pildă. Falsifică documente, ca un dement din Brigăzile Roșii să poată asasina ministrul de externe al unei țări, numai pentru ca totul să apară în presă. Sau ca cei din Armata Republicană Irlandeză să împuște bărbații în fața nevestelor sau a copiilor. De ce îți sîngerează mereu inima pentru niște ticăloși ?

— Asta vi se spune în timpul instruirii ?

— Nu e nevoie să mi se spună. Eu îmi protejez țara și e o țară minunată, după părerea mea, cea mai bună. Nu poți avea libertate, dacă nu lupți pentru ea. În fiecare minut există duzini de ticăloși ce vor să ne dărîme sau să ne vîndă.

— Deci asta e, nu există decît alb sau negru, de exemplu Hartmann.

— Doamne, Roger, cum poți vorbi așa ? Franz Ludwig Hartmann a fost nazist încă de la început, din 1933, cînd nu erai obligat să fii nazist ca să-ți păstrezi slujba. A cumpărat proprietățile evreilor pe te miri ce. Le-a luat averile, dîndu-le în schimb documente false, cu care chipurile ar fi putut ajunge în Statele Unite. Dar majoritatea au murit în lagăre

ca Dachau sau Belsen sau într-un alt nenorocit de lagăr. La sfîrșitul războiului era un om bogat. I-a mituit pe toți pentru a-și ascunde identitatea. S-a mutat la Hamburg, unde a fost ales în Consiliul Municipal, apoi la Bonn. A fost numit într-un comitet care se ocupa cu secretele NATO. Rușii l-au contactat, l-au șantajat și el le pasa orice document pe care punea mîna, indiferent de importanță. Ce-ai fi vrut să facem ? Să-l mustrăm să nu fie băiat rău ?

— Dar e afacerea nemților și ar fi trebuit supusă legilor lor.

— Nemții știau, pentru Dumnezeu ! Dar ar fi fost din nou scandal și au avut și așa destule dureri de cap cu agenții sovietici ajunși în funcții ministeriale. Iar el avea prieteni influenți, la locul potrivit. Pentru asta a cheltuit mii de dolari, avînd grijă să aibă prieteni acolo unde trebuie. Bineînțeles, s-ar fi ocupat de el. Era doar o problemă de timp, au spus ei. Asta se întîmpla acum trei luni.

— Dar vor ști că noi am făcut-o.

— Bineînțeles că vor ști. Și vor fi încîntați că am rezolvat problema în locul lor. Mai au încă o grămadă de probleme de același fel și ar fi bucuroși să le rezolvăm tot noi.

— Ai fost recrutat direct de SIS ?

— Nu, am studiat dreptul, am practicat timp de un an, apoi am petrecut patru ani în armată, în SAS*.

— Nu te sperie aceste treburi murdare ?

— Nu sînt angajat să mă sperii, dragul meu prieten. Am încredere în cei care mă conduc și care decid ce am de făcut. Orice sarcină mi se dă s-o fac, o execut. Nu poți discuta democrația în grup, la fiecare cinci minute, și nici *fair play*-ul cînd ai de-a face cu ticăloși ca Hartmann.

— Și justiția ? Nu contează ?

Rennie zîmbi.

---

* Secret Air Service - Serviciul Secret al Aerului (n. trad.).

— Un judecător al unei Înalte Curți a spus, odată, că judecătorii nu sînt acolo ca să facă dreptate, ci ca să aplice legea. Pentru ce am îngreuna totul, cînd știm cu cine avem de-a face, știm ce au făcut și ce merită ?

— Consideri că legea este o piedică ?

— În astfel de probleme, da. Ea convine doar avocaților, care încasează onorarii. O sumă de o sută de mii de franci din banii contribuabililor pentru a încerca să dovedești că un terorist bine cunoscut este cu adevărat terorist. Îți vine să și rîzi, dacă nu ar fi vorba de o treabă serioasă.

— Tu nu ai niciodată îndoieli ?

— Niciodată. De ce aș avea ?! Oamenii care mi-au dat asentimentul răspund de siguranța statului. Dacă ei spun că așa trebuie făcut, eu execut. Cît mai bine cu putință.

— Execuți orice ordin ți se dă ?

— Desigur.

— Închipuie-ți că uneori se pot înșela și atunci un om nevinovat sfîrșește înecat într-un canal !?

— Nu eu hotărăsc asta. Eu nu pot să știu toate datele pe care le dețin ei.

— Deci, chiar dacă ai ști că omul e nevinovat, l-ai omorî ?

— Dacă acesta e ordinul, da. Nu prea umblă ei după nevinovați. De ce dracu' ar face-o ?

— Poate că e nevinovat, dar nu le place omul, ori poate greșesc.

— În cazul acesta, este păcat.

— Dormi bine noaptea ?

— Bușteau.

— Cred că ei te apreciază, Johnny.

— Mă respectă și îi respect și eu. Contează mult loialitatea. Indivizi ca tine, roși întotdeauna de îndoieli, nu au niciodată curajul să ia o hotărîre. Trebuie să-ți amintești ce le-a spus Cromwell oamenilor săi.

— Ce anume ?

— Trebuie să știi pentru ce lupți și să fi devotat cauzei pentru care lupți.

— Sună înspăimîntător. Cînd te întorci la Londra ?
— Ai un pașaport canadian, pe care să-l pot folosi ?
— Unul american ți-ar fi bun ?
— Perfect. În cazul ăsta plec chiar mîine.
— N-ai poftă de o noapte cu ceva fete ?
— Nu, mulțumesc.
— Tot îi mai tragi clopotele lui Mary ?
— Nici vorbă.
— Hai să mergem să mîncăm la „Four Seasons".
— S-a făcut !

4

Satul Bora Glen se află între ceea ce localnicii numesc Gowls și Big Torr, cele două coline masive, separate de valea ce duce spre estuarul Forth. Străzile satului fuseseră pietruite încă de pe la 1600, iar arhitectura, chiar și a celor mai prăpădite case, fusese influențată de piatra locală de culoare portocalie și de țiglele olandeze aduse în porturile Fife, pe corăbii ce veneau din Țările de Jos.

Casa familiei Rennie era la capătul de nord al satului, de unde drumul duce spre cheile impresionante formate de spărtura în munții Ochil. Fusese întotdeauna cunoscută sub denumirea de Micul Prezbiterium, deși nu fusese niciodată locuită de un preot, pînă cînd James Rennie s-a instalat acolo cu noua sa soție. Cicatricea adîncă, săpată în obrazul stîng al lui James Rennie, amintea de ultimile luni ale primului război mondial. Din cauza lipsei de profesori calificați, la ieșirea din spital a fost angajat ca director al școlii din sat. Avea aproape patruzeci de ani cînd s-a căsătorit cu o fată mult mai tînără, care i-a născut și singurul copil, un băiat. Școala asigura și învățămîntul primar și cel secundar, pentru cei aproape două sute de copii din satele risipite în vale și pe dealuri. Deși cu studii universitare, nu făcea nici o concesie, nici chiar din nostalgie, în privința conștiinciozității sale față de timpul pe care și-l dedica școlii. Iar succesele elevilor săi

la intrarea în facultatea din Edinburg sau din cariera lor îi creaseră directorului, fostul căpitan, o reputație strălucită. Patru echipe fruntașe de rugby din Scoția, un episcop, o mulțime de miniștri, oameni de afaceri de la oraș, trimiteau bucuroși cecuri ori de cîte ori școala făcea apel pentru fonduri. Dar nu se întorceau niciodată acolo.

Pînă la vîrsta de opt ani, John Hamish Rennie se temuse de tatăl său. Se temuse și fizic și psihic. Apropierea tatălui său, înalt și slab, îi crea aproape o stare de leșin. Era conștient că acesta disprețuia slăbiciunea lui trupească și lipsa de dotare și la învățătură și la sport. Vorbea numai cînd era întrebat și asta se întîmpla destul de rar prin partea locului.

Totul s-a schimbat după povestea cu găina. Tatăl său creștea o duzină de găini roșcate din rasa Rhode Island într-o magazie din curte. Într-o vineri seară, vara, puțin înainte de a împlini nouă ani, tocmai culesese flori pentru mama sa, cînd tatăl îl strigă. Era în magazia de păsări.

Fără a se întoarce spre el îi spuse :

— Lasă ușa deschisă, băiete, ca să am puțină lumină.

Ținînd ușa deschisă, îl văzu pe taică-său aplecîndu-se și înhățînd o găină pe care o strînse la subțioară în timp ce pasărea dădea din aripi. Apoi, cu ambele mîini răsuci gîtul păsării pînă ce aceasta nu mai mișcă. Întorcîndu-se, îi întinse pasărea moartă, spunîndu-i :

— Du-o mamei. Spune-i că o s-o jumulesc mai tîrziu.

Apucă brațul copilului și îi privi fața palidă, în timp ce acesta se zgribulise, dîndu-se înapoi.

— Nu cumva ți-e frică de o găină moartă, băiete ?

— Ba da, tată.

Tatăl îl privi în ochi cu atenție, apoi, spuse încet :

— Întoarce-te aici după ce duci pasărea.

— Da, tată.

Cînd se întoarse, tatăl său ținea altă pasăre la subțioară, arătîndu-i gîtul.

— Apucă-l cu amîndouă mîinile.

Și, în timp ce mîinile copilului atingeau gîtul subțire și cald, tatăl îl îndemnă :

— Hai, răsucește-l, răsucește tare, așa ca mine.

Pasărea țipa și se zbătea sub brațul tatălui. Apoi, gîtul se muie. Băiatul privi la tatăl său care îi zîmbea și îi spuse blînd :

— Bravo, băiete. Du-o la bucătărie și vino în biroul meu, după ce te speli pe mîini.

Tatăl aprinsese lampa cu ulei din birou, și se așeză în fotoliul mare de stejar, la masa rotundă. Îi făcu semn băiatului să se așeze în fața lui.

— Ce crezi despre fața mea, băiete ? îl întrebă arătîndu-i cicatricea de pe obraz.

— Îmi pare rău, domnule.

— Știi cum am căpătat-o ?

— În timpul războiului. A fost o schijă.

— E urîtă, nu ?

Băiatul tăcu și tatăl îi spuse încet :

— Sînt mîndru de această cicatrice, băiete. Caută în cutia mică de pe masă.

Băiatul luă cutia mică de piele, în timp ce tatăl îl îndemnă :

— Hai, deschide.

Băiatul privi dunga violetă de pe panglica albă și crucea de metal cu cîte o coroană pe ambele părți. Își privi din nou tatăl în față.

— Știi ce e asta ?

— Este o decorație.

— Este *Crucea Militară* și de aceea sînt mîndru de fața mea urîtă. Mi-a dat-o însuși regele, la Palatul Buckingham. Era și mama ta cu mine. Știi de ce ți-o arăt azi ?

— Nu, domnule.

— Fiindcă atunci cînd te-am întrebat dacă te temi de găina moartă, ai fost sincer și ai răspuns adevărat și apoi ai răsucit gîtul găinii cînd ți-am cerut să o faci. Erai speriat, nu-i așa ?

— Da, domnule.

— Dar nu-ți va fi frică să o faci din nou ?

— Nu, domnule.

— Ai mai face-o dacă ți-aș cere-o din nou ?

— Da, domnule, spuse băiatul dînd din cap.

Tatăl arătă către medalia din cutie :

— Ia-o, acum e a ta. Și să nu te mai sperii niciodată, de nimeni și de nimic. Ai înțeles ?

Băiatul dădea aprobator din cap, iar tatăl îi întinse cutia cu decorația. Cînd vru să iasă, tatăl îl strigă din nou.

— Băiete !

Copilul se întoarse, iar tatăl îi spuse încet, zîmbind cu partea de obraz ce o mai putea face :

— Sînt mîndru de tine. Nu pentru că ai omorît pasărea, ci pentru că ai omorît teama din tine.

Johnny Rennie reuși să intre la Facultatea de Drept. Obținu succese și în sport — la box. Lucră doi ani la un birou de avocați din Edinburg. Avea rezultate destul de bune, dar îl plictiseau chițibușurile avocățești. Totul dura prea mult, iar rezultatele erau deseori mai avantajoase pentru tribunal decît pentru victimă. După doi ani demisionă și solicită un post în SAS.

Dar acest post nu putea fi obținut decît în urma unei activități și, după trei luni de antrenament de bază în infanterie, au fost remarcate puterea și tenacitatea și, după curs, a fost admis cu gradul de sergent. După doi ani, a fost înaintat în grad. Rezistența la durere și disciplina fără cusur, ca și supunerea și respectul față de superiori îi erau remarcate întotdeauna. Unii dintre aceștia aveau însă oarecare rezerve în privința personalității sale, considerată foarte apropiată de a unui psihopat. Dar îndoielile au fost spulberate după ce psihologii de la SAS l-au găsit normal.

Cînd Ministerul Apărării a solicitat pe căi neoficiale un ofițer cu anumite calificări, care n-au fost menționate în scris, i s-a oferit transferul la Ministerul de Externe și SIS*. A fost supus unor lungi interviuri și testări și după un nou stagiu de instruire a fost acceptat. Șefii lui și-au manifestat din nou unele îndoieli, dar devotamentul și curajul său le-au dovedit a fi neîntemeiate. SIS era servit mai mult de oameni care argumentau și dezbăteau decît de oameni care executau ceea ce li se ordona, fără a pune întrebări. În ciuda oricăror îndoieli, John Rennie era respectat și se bucura de înalta apreciere a șefilor săi direcți.

* Special Intelligence Service - Serviciul Special de Informații (n.trad.).

5

Balamalele porții de fier forjat scîrțîiră cînd Rennie intră. Traversă mica grădiniță și urcă spre ușa casei, care fusese odată a sa. Locuința, în stil semivictorian, era situată pe una din cele mai pline de vegetație, dar și de praf, străzi din Chiswick, dincolo de stația metroului.

Apăsă pe sonerie și apoi se trase înapoi, ca și cînd ar fi fost un voiajor învățat să se țină departe de ușă, pentru a nu părea agresiv.

Era îmbrăcată cu un pulover de culoare roșu-aprins și o fustă neagră, pe care nu le mai văzuse.

— Ai venit devreme.

— De fapt, punctual, draga mea. Ce mai faci ?

Fără să dea atenție întrebării, femeia se trase deoparte, pentru a-i face lui loc să intre. El rămase în picioare respectuos, cît timp ea închise ușa și se strecură pe lîngă el, conducîndu-l în sufragerie.

Așteptă să se așeze ea prima. Se întrebă dacă, doar întîmplător sau ca să arate importanța libertății ei, alesese scaunul ce fusese al lui altădată.

— Ce fac fetele ?

— Foarte bine. Iau vacanță joi. Carnetele lor de note sînt pe masă, dacă vrei poți să le vezi.

— Cum s-au descurcat ?

Ridică din umeri.

— Binișor. Nu crezi ? !

— Ai aflat ceva de Cowley ?

Strîngînd din buze, răspunse :

— Nu mai e treaba ta, Johnny. Cred că-ți amintești că sîntem divorțați.

Ea simțea ochii lui căprui privind-o. Ochii aceia care totdeauna păreau să știe ce se petrece în mintea ei ; cu excepția acelui unic episod.

— Meriți ceva mai bun decît el. Cowley este o pușlama.

Cuvîntul demodat o izbi. Cowley era un rahat. Un rahat încîntător. Pușlamale erau eroii lui Thomas Hardy. Dar, cuvîntul era tipic pentru vocabularul fostului ei soț. Se întrebase, uneori, după ce aflase, dacă nu-l va provoca, oare, la duel pe Cowley. Cu pistoalele, în zori, pe Chiswick Common.

— Vrei un ceai ?

— Da, cred că da, e drăguț din partea ta că-mi oferi.

Răsfoi carnetele de școală ale fetelor pînă cînd ea se întoarse cu o tavă. Cînd o puse jos, lîngă el, observă că nu se aflau decît o singură ceașcă și o farfurie cu biscuiți.

Privi în sus spre ea :

— Elizabeth, se pare că merge bine, dar mica Mary s-a cam lăsat pe tînjeală.

— Nu a prea fost în apele ei în ultima vreme. Își va reveni curînd.

— Ce vrei să spui ?

Ea își îndepărtă un fir de păr blond de pe obraz, în timp ce-l privea :

— Este foarte atașată de tine, Johnny. Amîndouă sînt. Dar, Mary, se pare, a pus mai mult la inimă. Are să-i treacă. Trebuie să mai treacă însă ceva timp.

El se ridică. Și ea știu că-l supărase. Fără s-o spună, știa că el o consideră cauza tuturor necazurilor și nefericirii.

— Mai bine plec, spuse el deodată. Vin să le iau sîmbătă, la ora 10, dacă-ți convine. Atunci o să stau puțin de vorbă cu Mary.

— Nu ți-ai băut ceaiul.

— Ne vedem sîmbătă. Prefer să plec.

În timp ce cosea nasturii la uniformele fetelor, Mary Rennie se întreba ce femeie s-ar fi înțeles mai bine cu John Rennie decît ea. O căsnicie de doisprezece ani. S-au căsătorit în timpul serviciului militar. N-au existat evenimente deosebite, nici bune nici rele. Nu s-au plictisit prea mult. N-au avut probleme de sănătate sau materiale. Era un om cinstit și grijuliu, le proteja pe ea și pe fete. Aproape pedant de politicos. Deschidea întotdeauna portiera mașinii pentru ea. Hotărît și încrezător în sine — un soț ideal. Toate prietenele o remarcau și, fără îndoială, unele o invidiau pentru acel bărbat frumos și care o pusese pe un piedestal.

Nu va înțelege niciodată de ce se încurcase cu Guy Cowley. Nu era nici măcar genul ei de bărbat și, dacă te gîndeai, nu avea nici un pic de romantism. Cîteodată se autoconvingea că nu era altceva decît plictiseala cu un bărbat care nu-i dădea nici o dată prilej de nemulțumire. Dacă ar admite așa ceva, ar fi din partea ei lipsă de demnitate. Se comportase ca o școlăriță răsfățată și nu ca o adultă.

Cowley o trombonise la supermarket. Cărîndu-i cutia grea, plină de cumpărături, pînă la mașină. Îi admirase părul și îmbrăcămintea, zîmbetul încîntător, gropițele din obraz și din bărbie. Îl reîntîlnise în săptămîna următoare și îi dăduse impresia certă că o aștepta. Rîsese sfios cînd îl certase. O invitase la o cafea, la „White Hart". Nu știa cum aflase nici numele ei, nici adresa și cînd după zece zile îi dăduse un telefon, se fîstîcise și nu-i închisese telefonul. Se autoinvitase la o cafea. Trăncănise amabil cu obișnuitele complimente și asta fusese totul.

Dar, treptat, începu să aștepte cu nerăbdare întîlnirile de joi de la magazin și ceașca de cafea la hotel. Era ca o întîlnire

cu un prieten bun. Se amăgise găsind că era romantic. Un fel de copie a filmului „Scurtă întîlnire". Dar nu-i spusese nimic soțului ei, astfel că atunci cînd Cowley o întrebase dacă soțul ei știe de întîlniri, iar ea îi răspunsese că nu, înțelesese după surîsul lui că din acel moment deveniseră un fel de tovarăși de conspirație. Iar el o știa tot atît de bine.

Își dădea seama că interesul pe care i-l purta o flata; după trei luni de întîlniri, a devenit inevitabil și excitant. Și, într-o vineri dimineață, s-a dus în apartamentul lui de pe malul rîului. O jumătate de oră mai tîrziu, stînd goală în pat lîngă Cowley, era conștientă că îi făcuse plăcere să-și sfideze soțul. Mai tîrziu, cînd Cowley făcuse vagi aluzii la divorț și căsătorie, revenise pe pămînt. Gîndul de a fi permanent lîngă el o revoltase deodată, iar imaginea copiilor ei în apropierea lui i se păru o insultă. Nu se mai întorsese niciodată la magazinul Sainsbury, nici măcar după divorț.

Surpriza ei fusese doar momentană, cînd soțul ei îi pusese cîteva întrebări. Sînt persoane condamnate să-și plătească greșelile și păcatele, oricît de neînsemnate, și ea era o astfel de persoană.

Pentru prima oară își dăduse seama de ce soțul său reușise atît de bine în carieră. Nu era niciodată furios, nu făcea abuzuri și își păstra întotdeauna calmul. După ce ea își recunoscuse greșeala, a urmat șirul întrebărilor despre motive. De ce o făcuse ? De ce tocmai cu acest bărbat ? De ce ? Era atît de atrăgător ? Îl iubea ? Dar el o iubea ? Se va căsători cu ea după divorț ? Răspunsurile ei negative fuseseră destul de patetice și ar fi mișcat pe mulți alți bărbați. Îi mărturisise că nu avea de ce să se plîngă de el și că nici nu o nemulțumise. A fost doar un accident. Un coșmar care se derulase lent, ca în reluările de la televiziune cînd se reiau golurile marcate. A știut întotdeauna că era intransigent față de lumea din afară, dar cu ea și cu copiii fusese complet diferit. Bun și grijuliu. Dar era evident că acum făcea parte din acea lume din afară și că avea să fie tratată în consecință.

Nu o întrebase dacă vrea să divorțeze. Pentru el, era consecința firească a infidelității ei. Nu manifestase simpatie, nici indignare, nici decepție. Nu era nimic emoțional, ci sfîrșitul unei asocieri de afaceri. Deși ciudat, acest aspect impersonal fusese pentru ea un suport.

Nu existaseră discuții în probleme materiale. Casa rămînea proprietatea lui, dar îi lăsa ei dreptul de a locui toată viața, cu o chirie formală, iar jumătate din cîștigul său le revenea ei și fetelor.

Nu se simțea stînjenit cînd venea să ia fetele sau să le aducă acasă și nici nu manifesta regret sau nostalgia timpului trecut. Deși ciudat, acest comportament se părea că le convine și fetelor. Nu încetase de a mai fi tatăl lor sau soțul ei, dar lipsea un timp mai îndelungat față de perioada cînd fuseseră căsătoriți. Chiar în lipsă, continua să aibă influență asupra lor.

O singură dată, înainte de pronunțarea divorțului, îl întrebase. Era oare necesar să se despartă ? Ar putea rămîne împreună fără obligații, doar de dragul fetelor. Era ca și cum ai discuta cu un matematician despre teorema lui Pitagora. Fusese un jurămînt de credință și jurămîntul fusese călcat. Încălcarea jurămîntului nu avea altă soluție decît divorțul. Asta era legea după care se conducea Rennie. O formulă cinstită și simplă. Să te îndoiești de inevitabilitatea ei, ar fi fost la fel de lipsit de sens ca și cînd ai fi încercat să înoți în susul cascadei Niagara.

Ce i se păruse straniu, era faptul că nici unul din ei nu păruse că suferă. Atitudinea sa rigidă considera că e plata greșelii ei, iar viața își continuă cursul normal pentru toți. Îl întrebase dacă intenționa să se recăsătorească și după cum reacționase era clar că nici nu-i trecuse prin minte. Nu spusese nu, dar nu se mai gîndise niciodată. Se încruntase, scuturase din cap și continuase să se ocupe de costul instalației de apă în seră.

Se gîndea la el destul de des și imaginea era întotdeauna aceeași : un bărbat tînăr și frumos atrăgînd atenția în uniforma

sa de gală, cu centura strălucitoare și aripile de parașută fixate pe buzunarul de la piept. Pentru ea părea că el atrăgea întotdeauna atenția nu numai în uniformă, dar chiar și atunci cînd purta o bluză de sport și blugi.

6

Pe peretele lambrisat din spatele mesei lungi, de mahon, era un portret al lui Disraeli, iar prin ferestrele întredeschise se auzeau slab comenzile ofițerilor, sunetul înfundat al tobelor și cîntecul *Highland Laddie* ale unuia din regimentele de gardă, în drum spre Mall.

Cei doi stăteau fiecare la cîte un capăt al mesei. Fredericks era îmbrăcat într-o jachetă neagră și pantaloni la dungă, în ciuda căldurii, iar Paynter într-un costum ușor. Vocea lui Fredericks avea un timbru un pic obosit, cuvintele alese cu precizie, dar pronunțate afectat. Deși făcea impresia de indiferență, avea privirea atentă și permanent în alertă. Își controla tot timpul comportamentul pentru a nu se trăda. Afectarea dădea impresia că dezvăluie tot ce se petrece în capul său bine organizat. Nu era prudent să lași observatorii ocazionali să știe care-ți sînt gîndurile adevărate. Toate acestea erau daruri de la natură, dar și le perfecționase prin contactul zilnic cu colegii de la Externe. Fredericks asigura legătura între Ministerul de Externe și SIS. Paynter era SIS — responsabil cu acele operațiuni descrise cu tact ca „neîncadrîndu-se în ierarhia departamentală standard". Se cunoșteau de ani de zile, fuseseră în aceeași perioadă la Oxford. Fredericks la Balliol, iar Paynter la St. Anthony. De obicei, cînd se întîlneau, atmosfera era civilizată și relaxată. Dar în ziua aceea

amîndoi erau preocupați și își stăpîneau tensiunea. Fredericks rupse primul tăcerea.

— SDECE* a cooperat ?

— E greu de spus, Freddie. Nu au făcut nimic dar nu cred că e din vina lor. Cu excepția femeii care crede că l-a văzut luînd un taxi, nimeni nu a văzut nimic.

— Există oare vreo explicație pentru faptul că au chemat ziarul „Figaro" în loc de „Le Monde" ?

— Nu, nici nu avem certitudinea că nu au chemat „Le Monde". Nu vrem să riscăm să transpire ceva în public.

— Și, în fond, ce-au spus ?

— „L-am prins pe Mason" și au dat numărul cărții sale de identitate.

— Vorbeau franțuzește ?

— Da, dar prin analiza vocală s-a constatat că existau accente turcești. Nu știu ce ar putea să însemne asta.

Fredericks aprobă.

— Dacă a fost prins, ce știe el ?

— Informațiile obișnuite. A fost băgat în tot felul de treburi în ultimii cinci ani. Depinde în mîna cui e și ce le poate oferi din punctul de vedere al intereselor lor.

— Ce făcea acum la Paris ?

— Își împărțea lucrurile cu nevastă-sa, care a deschis divorțul.

— Pe ce motiv ?

— Nepotrivire, imposibilitatea de a reface căsătoria. Nimic spectaculos.

— I-a luat cineva un interogatoriu femeii ?

— Nu credem să știe nici măcar faptul că el nu stă aici. Nu mai locuiau împreună, își luase o cameră pentru cîteva săptămîni.

— I-ați percheziționat camera ?

---

* SDEC — Serviciul de spionaj și contraspionaj francez. Din 1982, denumirea sa este aceea de Direcția Generală a Securității Externe (DGSE), subordonată direct ministerului apărării (n.trad.).

— Nu, am cerut francezilor să o sigileze și au și făcut-o. Nu vrem să simtă că sîntem prea interesați.

— Vor păstra francezii secretul ?

— Cred că da. Am cerut omologului meu să nu facă valuri. A fost foarte cooperant. Nu le plac astfel de treburi. Nici nu vor să recunoască oficial dispariția unei persoane.

— Ai luat legătura cu biroul turc ?

— Da. Dar fără rezultate. Nu ne pot ajuta. Există sute de grupări dizidente în Turcia. Ar putea fi oricare din ele. Nu vreau să merg pe calea aceasta pînă nu am motive serioase s-o fac.

Se opri.

— Externele au știre de asta ?

Fredericks scutură din cap.

— Aș spune mai repede că bănuiesc. Dar sînt profesioniști, obișnuiți cu suișuri și coborîșuri.

— Unde te găsesc astă-seară ?

— La „Travellers" pînă pe la șapte, apoi acasă.

— În oraș sau la casa ta de la țară ?

— În oraș. Păstrăm legătura indiferent de ce afli. Dacă a fost săltat, vom afla curînd de la ei. Ar fi bine să controlezi dacă avem vreun turc închis pe motive politice.

— Avem. Șapte ticăloși. Sînt la Scrubs. Directorul ar fi încîntat să-i vadă plecați.

Fredericks privi spre Paynter.

— Ești vreodată obosit de toate astea, Hugo ?

— Adică de care astea ?

— Contrastul. Fațada blîndă a diplomației și violența din culise.

Zîmbind, Paynter îi răspunse :

— Aș dori uneori să fiu un diplomat în loc de ceea ce sînt.

— Crezi că lumea are idee de ce se petrece în numele ei ?

— Nu cred că se gîndește nici un moment la așa ceva. Ea are alte treburi care o preocupă : fluturii ce zboară peste trandafiri, educația copiilor și vacanțele pe care și le vor petrece anul viitor.

Fredericks aprobă din cap.

— Uneori, în timpul obișnuitelor serate de rutină pe care Angie le organizează acasă, mă uit la ei. Ambasadori, primi secretari, parlamentari, senatori în vizită și mici dictatori și-mi vine să le strig cu ce se ocupă, de fapt, guvernele lor. Finanțează disidenți ca să producă tulburări, antrenează și înarmează ucigași plătiți ca să suprime un om politic din partidul rival sau dintr-o țară rivală. Îi infiltrează ca să destabilizeze o țară. Și totul pentru ce ? Cîțiva ani la conducere și putere sau un cont într-o bancă elvețiană. În schimb, sute de mii de concetățeni de-ai lor sînt uciși sau înfometați în vreo republică bananieră. Și stau de vorbă, dragă Hugo, la fel de calmi, trăncănind inutil despre o hotărîre a Națiunilor Unite, cît au cheltuit pentru șase costume de haine, despre preferințele soțiilor sau amantelor în materie de parfumuri, dacă preferă Madame Rochas în loc de Chanel 5 ; nemulțumiți că poliția le ridică mașinile parcate neregulamentar. În tot acest timp, se gîndesc să finanțeze IRA* sau PLO** sau ultimul grup de nebuni islamici. E de necrezut, sînt niște ipocriți dați dracului toți, chiar și americanii.

— Poate ar trebui să revii la SIS, acolo nu ne prefacem. Facem treaba murdară și gata, fără prea multă filozofie. Uneori aș dori să las totul baltă și să mă călugăresc, termină Fredericks privind pe fereastră.

Paynter rîse încet și se ridică.

— Chiar și la mînăstire l-ai contrazice pe stareț. Îți trebuie o vacanță, asta e cu tine, Freddie !

În noaptea aceea nu se mai primi nici o informație de la Paris. Fredericks și Paynter se întîlniră a doua zi de dimineață în biroul lui Fredericks. Acesta stătea în picioare la fereastră, iar Paynter îi admiră profilul frumos luminat de soarele de-afară. Era sîmbătă și Fredericks se îmbrăcase într-un

* Irisch Republican Army - Armata Republicană Irlandeză (n. trad.)

** Palestine Liberation Army - Organizația pentru Eliberarea Palestinei (n. trad.).

costum de tweed mai comod. Arăta pînă în vîrful unghiilor ca un actor. Rămase cîteva minute tăcut și apoi se întoarse către Paynter.

— Ministrul a fost informat. Voia să știe ce face SIS. I-am spus că deocamdată nu este nimic de făcut. S-ar putea să fie vorba de o farsă. A sugerat cu multă diplomație că ar vrea ca ambasada să vegheze în mod discret.

Cu un oftat, continuă :

— Bineînțeles că bomba a explodat, iar lui Carter i s-a spus că va fi ținut la curent, dar să nu manifeste vreun interes. Am supralicitat puțin și i-am spus că oamenii de la SIS care lucrează în ambasadă s-ar putea să-și bage puțin nasul pe acolo, ceea ce a provocat o tiradă despre defectele organizației și nenumăratele neplăceri pe care acest serviciu le provoacă în toate ambasadele noastre.

Oftînd din nou, continuă :

— De ce nu trimiți pe cineva de aici ? Încearcă un transfer ca și cînd ai deschide o anchetă.

— Am și trimis pe cineva să se ocupe acolo.

— Pe cine ? întrebă Fredericks, întorcîndu-se spre Paynter.

— Pe John Rennie.

Strîngînd din buze, Fredericks spuse :

— Nu ai pe altcineva acolo ?

— Nici unul potrivit. Niciodată nu i-ai acordat încredere lui Rennie, de ce ?

— Dumnezeu știe. Nu pot să mă amestec...

— Trebuie să fie ceva.

— E ca un „zombie".

— Ce înseamnă asta în termenii Ministerului de Externe ?

— E inflexibil, fără imaginație, un ucigaș.

Paynter zîmbi, strîmbîndu-se.

— În loc de inflexibil spune mai bine patriot, pentru lipsa de imaginație spune cinstit, loial. Cît despre ucigaș, de cele mai multe ori are de lucru cu astfel de cazuri. Nu putem trimite mielușei să prindă ucigași, dacă asta vrei.

— Dar are idei de dreapta atît de radicale, încît ai putea foarte bine spune că e fascist.

Paynter rîse.

— Absurd. Rennie nu are nici un interes pentru politică, nici cea mai vagă idee. Toți am jurat și am semnat să protejăm Regina și țara de inamici. Singurul lucru ce nu-ți place la el este că, spre deosebire de ceilalți, el crede în asta, în fiecare cuvînt. Nu se joacă, nu analizează precum cei din comisii.

— E chiar așa naiv ?

— Este doar cinstit. Poate în concepția sa nu există decît alb sau negru. Este demn de încredere, ceea ce nu pot spune despre nici unul din Externe.

— Să nu discutăm despre Burgess sau Mclean și despre alții ca ei.

— Nu m-am gîndit la ei, dar sigur, la unii din omologii tăi. Toți intelectuali, sofisticați, dar nu le acord nici o încredere.

Fredericks zîmbi și spuse calm :

— Ai dreptate. Avem prejudecăți. Cred că ceea ce caut eu nu există.

Paynter continuă :

— Dacă au mintea complicată și iscoditoare nu vor fi niciodată devotați. Rennie știe ce face și ceea ce face e bine făcut. Să nu-i mai analizăm calitățile și defectele, avem nevoie de el. Dacă aș avea mai mulți ca el, aș dormi mai liniștit noaptea.

— Ar fi trebuit să nu comentez. Nu e treaba mea.

Cu un zîmbet în colțul gurii, continuă :

— Ce lume ridicolă. Cu fiecare zi mă înfund și mai mult în noroi. Cînd oare am scăpat frîiele ? Înainte nu era așa.

— Cred că totul a început cu asasinarea lui Kennedy. A fost un semnal, care a arătat că dacă așa ceva a fost posibil, orice este posibil. A fost ca un mesaj.

Fredericks aprobă.

— Cum spunea Anthony, „strigă «Păzea» și dă drumul din lesă cîinilor războiului".

Se opri și făcînd o grimasă :

— Hai să bem ceva. Ce vrei, Glenlivet sau un Jamieson, vechi de 10 ani ?

— Jamieson, dar fără apă sau sifon, mulțumesc.

7

Paynter îi asigurase lui Rennie un birou și, după raport, Rennie se așeză la o măsuță să citească dosarul lui Mason, după ce-și pusese jacheta sport pe spătarul scaunului, și își suflecase mînecile.

Mulți dintre agenții SIS s-ar fi plîns dacă li s-ar fi dat o astfel de anchetă ce semăna cu vînătoarea de rațe sălbatice, dar Rennie o luase ca o recunoaștere a calităților sale. Și de fapt asta și era.

Mason avea patruzeci și doi de ani și era căsătorit cu o franțuzoaică de douăzeci și șase de ani. În ultimii cinci ani avusese misiuni în Hong-Kong, Brazilia, Sidney, Johannesburg și Adis-Abeba. În Turcia nu fusese nici cu serviciul, nici ca turist și singurul oraș arab pe care-l văzuse era Cairo, unde făcuse doar o vizită scurtă de trei zile, cu opt ani în urmă. Făcuse doar un control de rutină al sistemului de securitate al ambasadei.

Găsi interesante scurtele relatări privind problemele conjugale ale lui Mason. Mason nu vorbea bine franceza și, cînd lipsea, tînăra lui soție făcea scurte vizite la Paris unde fusese văzută în localuri de noapte sau discoteci, întovărășită de diverși bărbați. Mason nu era la curent cu faptul că soția sa era urmărită, dar probabil cineva îl pusese la curent pentru a-l șantaja. Nu reieșea însă că el ar fi reacționat violent.

Urmaseră apoi o serie de împăcări, dar și de certuri. În anturajul femeii nu erau nici criminali nici persoane suspecte și se părea că se comporta așa din cauza singurătății, alunecînd în promiscuitate. Ceruse divorțul la Londra, întrucît acolo își aveau domiciliul stabil, iar prin căsătorie dobîndise cetățenia engleză, de care nu era deloc încîntată.

Rennie nu putea înțelege cum un bărbat ar vrea să se împace cu o femeie cu un astfel de comportament. De ce așteptase să ceară ea divorțul ? De ce nu făcuse el primul pas în direcția asta ? Existase între ei un contract, cu promisiuni reciproce, iar femeia călcase acest contract. Cum putea fi bună o astfel de femeie pentru un bărbat ?

Pe Mason îl cunoștea destul de bine. Era plin de farmec. În serviciu avusese cîteva succese strălucite. Dar ceva nu era în regulă cu caracterul său. Poate tocmai pentru această carență intrase într-o astfel de încurcătură, iar încurcătura ținea de viața sa particulară și nu avea nici o legătură cu serviciul. Dar în cazul acesta, ce rost avea telefonul anonim dat ziarului francez ? Și de ce au menționat numărul identității sale de serviciu.

Închise dosarul și pe telefonul din interior o întrebă pe secretara lui Paynter cînd putea fi primit la acesta. Paynter putea să-l vadă imediat.

Sfîrșind convorbirea telefonică, Paynter privi spre Rennie.

— Am studiat dosarul.

— Ce crezi despre el ?

— Este ceva fie în legătură cu viața sa particulară fie ceva mai important.

— Indiferent ce ar fi, trebuie să-l găsim. Te gîndești să pleci la Paris ?

— Nu știu dacă e de folos, dar am hotărît să plec mîine dacă-mi asiguri fonduri, bilete și tot ce-mi trebuie.

— Îi voi spune lui Harris să-ți dea tot ce-ți trebuie.

Paynter se ridică pentru a încheia întrevederea.

— Ține-mă la curent.

— Voi lua un emițător și voi lăsa un plan celor de la transmisiuni ca să poți lua legătura și cu mine.

— Fii atent.

Ieși zîmbind, dar fără să spună nimic.

Omul de la SDECE îl ajută să-și urce echipamentul sus pe scara de lemn care scîrțîia. La ultimul etaj, Rennie așteptă ca francezul să rupă sigiliul și să-i deschidă lacătul greu care fusese fixat temporar la ușă. Ceremonios, îi întinse lui Rennie cheia de la ușă ca și cînd aceasta îl descărca de orice obligație în problema englezilor. Rennie îl invită înăuntru, dar el invocă ceva urgent pentru care era așteptat la serviciu.

Era o încăpere mare, aerul era închis și era liniște. Într-un colț, lîngă perete, era un divan ; un dulap demodat, o comodă, o masă acoperită cu plastic și două scaune tubulare formau mobilierul. După o perdea prinsă pe o șină era bucătăria, care consta dintr-o chiuvetă emailată, un uscător și o cutie răsturnată în care găsi cîteva haine și sticle. În două borcane de marmeladă goale, erau cîteva tacîmuri și într-un dulap de colț, pe rafturi, cîteva pachete și conserve și un deschizător pentru conserve și sticle.

Rennie desfăcu unul din sacii cu care venise și scoase cutia de piele în care era emițătorul. Potrivi voltajul înainte să-l conecteze la priza de lîngă pat. Apăsă pe butoane și reglă frecvența, apoi puse în contact memoria. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute pînă la timpul stabilit. Ora treisprezece GMT, apoi minutele calculate pînă la ora douăzeci și trei GMT.

Manevră butonul „recepție" și sunetele se auziră slab. Deși aceste aparate pe circuit micro nu aveau nevoie de încălzire ca vechile instalații, el lăsă aparatul să se încălzească. Asta intra în obișnuința pe care o căpătase și nu renunța la ea.

După ce puse din nou aparatul în cutie, căută o ascunzătoare pentru el. Dar nici un loc nu i se păru potrivit ; pînă la urmă trase divanul de la perete, puse aparatul în colțul dinspre perete și împinse divanul la loc.

Știa că în ciuda aspectului sărăcăcios, ar fi trebuit să cerceteze odaia, dar liniștea apăsătoare îl îndemnă să iasă afară pentru a căuta ceva de mîncare. Se uită la ceas. Mai erau 20 de minute pînă la miezul nopții. Nu era însă omul care să neglijeze o treabă ce trebuia făcută.

Rennie cercetă cu meticulozitate încăperea, ca și cînd ar fi făcut o demonstrație la o oră de curs pentru agenți. După două ore privi la micul pachet cu fructe de pe masă, singurul rezultat al cercetării sale. Un lucru era sigur. Nu găsise nici un indiciu, doar că existența fructelor lăsa să se înțeleagă că Mason folosise camera de curînd. Dar asupra acestui lucru nu exista nici o îndoială. Închiriase camera pe numele său și comunicase adresa agentului SIS din ambasadă.

Mai găsi un pachet de țigări Stuyvesant mototolit, în care mai erau două țigări. Un bilet de parcare de lungă durată la aeroportul Heathrow. Un pix lipicios care ar fi putut servi pentru a amesteca într-o ceașcă cu cafea sau ceai. O monedă de 10 peny și două foi albe rupte dintr-un calendar al anului, din luna mai.

Fără a ține seama de foame, Rennie se dezbrăcă încet și se întinse pe divanul care scîrțîi. Dormi adînc și se trezi la șapte dimineața.

Camera lui Mason era într-o casă veche din arondismentul 10, pe o stradă dosnică din apropierea Gării de Nord. Rennie luă un taxi pînă la adresa ce se afla aproape de stația de metrou St. Philippe du Roule.

Pe scări, pînă la intrare erau ghivece cu mușcate, iar ușa era deschisă. Pe cartea de vizită scria : doamna Mason. Urcă pînă la etajul trei și apăsă pe soneria metalică bine lustruită. Trecură cîteva minute pînă să-i deschidă.

Părea mai tînără de 26 de ani. Blondă și frumușică, cu o înfățișare fragilă, îmbrăcată într-un capot bleu pal brodat cu irișii bleumarin.

— Doamna Mason ?

— Cine sînteți ? întrebă, cu o urmă de accent franțuzesc.

— Sînt un coleg al soțului dumitale. Am putea sta de vorbă cîteva minute ?

— Nici vorbă ! Nu-mi schimb hotărîrea și i-am spus-o și lui Harry.

— Nu e vorba de problemele dumneavoastră matrimoniale, doamnă Mason.

— Nu înțeleg.

— Încerc să-l contactez. Cred că m-ați putea ajuta.

După un moment de ezitare, deschise ușa larg și se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. Camera era spațioasă și elegant mobilată, pereții albi și parchetul lustruit. Îi indică un fotoliu comod.

— Vă rog să luați loc.

Îl privi cu nedisimulată curiozitate.

— Ce doriți să știți ?

— Mă numesc Rennie — John Rennie. Cum v-am spus, sînt un coleg al lui Harry și încerc să iau legătura cu el.

— Nu locuiește aici, spuse calm. Are o cameră lîngă Gara de Nord.

— Am fost acolo, dar nu este.

— Poate dormea sau era plecat la cumpărături sau...

— Cînd l-ați văzut ultima dată ?

— Acum vreo două săptămîni.

— Cum arăta ?

Fata oftă.

— Îl cunoașteți bine ?

— Da, dar nu l-am văzut de cîțiva ani.

— Era trist din cauza situației noastre.

— Divorțul ?

— Da.

— Cît de trist era ?

Privi spre fereastră cîteva secunde, apoi se întoarse către Rennie.

— Era foarte trist. Mi-ați spus că sînteți coleg cu el. Asta înseamnă că faceți aceeași muncă ca și el ?

— Spuneți-mi ce credeți că face ?

— Spune întotdeauna că lucrează la Ministerul de Externe — Ministerul de Externe al Angliei, dar cred că e mai mult decît atît.

— În ce fel mai mult ?

— Cred că face o muncă secretă. Cum este SDECE aici, în Franța.

— Ce vă face să credeți asta ?

— Mă părăsea mereu. Pleca brusc. Cîteodată, nu știam de el săptămîni întregi. Îmi aducea lucruri din străinătate. Era mai mult plecat decît cu mine. Cînd m-a întrebat dacă ies cu alți bărbați, era clar că fusesem urmărită cu atenție, știa atît de multe.

— Era violent cu dumneavoastră ?

— Numai o singură dată, atunci cînd i-am vorbit prima oară despre divorț. Apoi m-a amenințat.

— Cum v-a amenințat ?

— Mi-a spus că mă va omorî dacă-l părăsesc.

— L-ați crezut ?

— L-am crezut doar pe jumătate.

— Vă temeți de el ?

— Da, spuse calm, ca și cînd nu mai era nevoie de nici o explicație.

— Ați vorbit despre amenințare cu vreunul din prietenii dumneavoastră bărbați ?

Dădu negativ din cap ; el știa că minte, dar nu-i acordă atenție.

— Ați putea să-mi spuneți de ce vreți să divorțați ?

Ridică din umeri.

— Pune munca sa înaintea mea. Mai ales în ultimul timp, mă lăsa singură săptămîni întregi. Mă simțeam abandonată, de aceea ieșeam cu alții.

— Ce fel de om era soțul dumneavoastră ?

— Poate că dumneata știi mai bine ca mine.

— Mă interesează părerea dumneavoastră.

— Era frumos, încîntător, dar nu înțelegea. Spunea că sînt o curvă... nu înțelegea că eu mă simțeam singură.

— Dar nu e nevoie să te culci cu un bărbat numai pentru că te scoate să te distrezi.

— La Paris da, cred că și la Londra este același lucru.

— Poate că și el se simțea singur. Ar fi vrut să fiți împreună.

— Și-ar fi putut schimba serviciul și să fim zilnic împreună. Dar el a preferat slujba.

— În munca noastră nu avem de ales, trebuie să plecăm îndată ce e nevoie. Nu putem spune nevestelor sau prietenelor unde ne ducem și ce facem. Dacă ar ști, le-am pune în pericol. Viețile altor persoane pot depinde de promptitudinea noastră. Nu numai Harry e în această situație.

— Putea să-și ia altă slujbă. Avea o diplomă.

— Nu e vorba de slujbă, ci mai degrabă de o vocație asemenea preoției.

— Poate, dar preoții nu se căsătoresc.

— Crezi că-l vei vedea în curînd ?

— Nu, i-am spus să nu mai vină. Avocatul meu i-a trimis o scrisoare prin care i-a spus să nu mă mai plictisească.

— Îți amintești ultimul cuvînt pe care ți l-a spus ?

— Da, foarte bine. Stătea în ușă și mi-a spus că sînt o curvă, dar că el mă iubește. Plîngea.

— Pot să mai pun o întrebare ?

— Da.

— Bărbații cu care ați ieșit erau tot francezi ?

— Da, în afară de unul.

— Ce naționalitate avea ?

— Era arab, dar nu știu din ce țară venea.

— Îți amintești numele ?

— Da, îl chema Khalim, nu-i știu al doilea nume.

— Cum era ? Era un tip dur ?

Zîmbind spuse :

— Nu, era încîntător. Atrăgător. Foarte bogat și era aici în vizită. Nu era dur. Era bine educat. Cred că studiase la Cambridge sau la Oxford. Vorbea perfect engleza și franceza.

Rennie se ridică. Era aproape sigur că-și pierduse timpul inutil.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Mason, că ați stat de vorbă cu mine. Sper că lucrurile se vor îndrepta și pentru dumneata și pentru Harry, într-un fel sau altul.

Nu mai aşteptă vreo comunicare prin radio, dar luă legătura cu ambasada să telefoneze la Londra, pentru a i se trimite copii după rapoartele de urmărire ale nevestei lui Mason. Acestea au sosit seara, prin curierul diplomatic, iar Humphries, agentul SIS de la ambasadă, i le aduse în cameră. În timp ce-i turna lui Humphries un whisky din sticla cumpărată la magazinul din aeroport, îl întrebă :

— Cine s-a ocupat de urmărirea soţiei lui Mason ?

— Cel mai mult eu. Un băiat venit de la Londra a continuat. Cred că-l chema Phillips.

— Cînd s-a făcut urmărirea ?

— Acum vreo opt sau nouă luni. Nu-mi amintesc. Nu era o prioritate.

— Cine a iniţiat operaţiunea ?

— Paynter. Era îngrozit de ideea că femeia se întîlneşte cu cine nu trebuie.

— Aşa era ?

— Ce să fie ?

— Se întîlnea cu persoane indezirabile ?

— În general, erau paraziţi parizieni. Familia ei e foarte bogată. Iar ea era gata să se culce cu oricine. N-avea nimic cu politica, dacă asta te interesează. Doar mondenităţi, echivalentul lui Sloane Rangers englezi, dar mai bătrîni.

— Erau toţi francezi ?

— Cam aşa ceva, după cîte îmi amintesc.

— Cred că era şi un arab.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Îl cunoşti pe Mason ?

— L-am întîlnit de cîteva ori.

— Ce crezi despre el ?

— Un tip perfect. Puţin... nu-mi vine cuvîntul, poate puţin nehotărît. Nu... ceva mai mult. Nu era foarte devotat. Era nebun după nevastă-sa şi cred că asta l-a făcut vulnerabil de cele mai multe ori.

— Unde o duceau de obicei prietenii ?

— Doamne ! De la localuri cu patru stele pînă în cele mai umile cabarete. Londra protesta faţă de cheltuielile

mele. În unele cazuri trebuia să utilizez filatorii locali, de teamă să nu fiu recunoscut. Unii erau cei mai buni din oraș, dar cei mai mulți erau ageamii.

— Aș vrea să mă întîlnesc cu cîțiva dintre ei. Ai putea să mergi cu mine ? Franceza mea e de groază.

— Săptămîna viitoare e bine, dar după aceea trebuie să fac verificarea sistemului de securitate al ambasadei și trebuie să fiu tot timpul pe fază.

— Îți telefonez mîine dimineață. Mai bei ?

— Nu mulțumesc, mă duc acasă și mă culc.

Rennie își petrecu seara citind rapoartele, notînd locurile, iar atunci cînd erau identificate, nota numele persoanelor cu care doamna Mason fusese văzută.

Împreună cu Humphries, timp de două nopți, vizitaseră șase localuri, iar Humphries avusese lungi conversații cu oamenii, încercînd să afle dacă știau ceva de existența lui Khalim. Nu primiseră nici un răspuns. Barmanii barurilor de noapte se fereau să comită indiscreții la adresa clienților lor chiar dacă le cunoșteau identitatea.

Erau într-un club murdar, pe o stradă din apropierea Bulevardului Capucines. Muzica era asurzitoare, iar luminile aproape că te hipnotizau. Aproape că-și terminaseră băuturile refuzînd din cap amabil, dar hotărît, fetele ce veniseră la masa lor.

— Mai există o cale, Humphries, știi ?

— Care anume ?

— Cei ce lucrează la imigrații trebuie să aibă înregistrați toți străinii care intră în țară. A spus că arabul făcea doar o vizită. Te-ai putea uita la înregistrările din acea perioadă ? Numai vizitatorii venind din țările arabe. Sînt puși pe categorii, înainte de a fi puși la dispoziția SDCE.

— Nu am nici o legătură cu cei de la biroul emigrație. De asta se ocupă ambasada. Or să fie însă foarte reticenți. Nici n-or să mă bage în seamă.

— Dar cei de la Biroul doi ?

— Cred că am mai multe șanse acolo. Mai ales dacă le pot oferi ceva în schimb.

— Vezi ce poți face mîine.

— Bun. Am să încerc.

Cînd Rennie se întoarse de la masă, îl găsi pe Humphries așteptîndu-l la ușa camerei lui Mason.

— Ai avut noroc ?

— Cred că da. Am făcut cîteva însemnări.

Rennie descuie ușa și îl pofti înăuntru. Stînd la masă, acesta scoase din buzunar o foaie de hîrtie împăturită.

— Nu au vrut să coopereze pînă nu le-am spus numele celui pe care îl căutam. Spuneau că se tem ca nu cumva să fie o păcăleală. Le-am descris omul după elementele furnizate de nevasta lui Mason. Bogat, frumos și avînd prenumele Khalim ; atunci au spus că știu despre cine este vorba.

— Foarte bine. Spune-mi ce-ai aflat.

Humphries despături hîrtia și citi.

— Khalim Abu Said. Patruzeci și trei de ani, născut la Ierusalim. Trăiește acum la Amsterdam. Se prezintă ca negustor. Nu se cunoaște valoarea precisă a averii sale, dar cu siguranță multimilionar. A urmat studii la Oxford, Balliol, și doi ani la Facultatea de economie din Londra. Remarcabil la toate și tenismen în colegiu. Căsătorit, doi copii, un băiat și o fată. Are statut diplomatic fiind consul semioficial al cîtorva țări arabe, între care și Libia. Are pașapoarte diplomatice saudit și... n-o să-ți vină să crezi... american. Cam asta-i tot, Johnny, sper că e destul, spuse Humphries privindu-l pe Rennie.

— E o treabă bună. Îți mulțumesc. Au încercat să afle ceva ?

— Nu, deloc. Am avut impresia că bănuiau de ce ne interesa Khalim Said.

— Ce te face să crezi că știau ?

— La plecare, băiatul a zîmbit și a spus : anunță-ne și pe noi ce se întîmplă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Voi pleca mîine.

Telefonul sună de mai multe ori pînă cînd Fleur Mason răspunse. O rugă să-i acorde zece minute. Cu greu, acceptă să-l primească la ora șase seara.

Era îmbrăcată cu o rochie de un verde tare, iar el remarcă gîtul frumos și umerii, ca și colierul de perle. După ce se așezară îi spuse :

— Data trecută mi-ai spus că soțul te-a amenințat că te omoară dacă îl părăsești. L-ai crezut ?

Privi la inelul de pe deget înainte de a răspunde.

— Ca om, nu cred că m-ar omorî chiar dacă ar fi supărat și deprimat. Dar din cauza activității lui, m-aș mira să scap.

— Mai ai vreun sentiment pentru el ?

Închise ochii cîteva clipe, gîndind. Apoi spuse încet.

— Afecțiune da, dragoste nu. A fost un om foarte drăguț în multe privințe. Așa cum am spus, problema a fost slujba sa și faptul că lipsea atît de mult.

— Te-ar afecta dacă i s-ar întîmpla ceva ?

— Nu-nțeleg. E bolnav ?

— Nu, dar cred că este în pericol.

— În legătură cu slujba ?

— Posibil. Încerc să aflu. Am mare nevoie de ajutorul dumitale.

— Cum te-aș putea ajuta ?

Acum vorbea cu un pronunțat accent francez.

— Ai vrea să-mi răspunzi la două întrebări absolut sincer ? Chestiuni personale.

— Desigur.

— Cu arabul de care ai vorbit, Khalim, te-ai culcat ?

Trecură cîteva secunde înainte să răspundă șoptit.

— Da, m-am culcat de două ori.

— Ai vorbit cu el despre soțul dumitale și divorț ?

— Doar în treacăt. M-a întrebat dacă sînt măritată și i-am spus despre divorț.

— I-ai spus de ce divorțezi ?

— Da, puțin.

— Te rog, spune-mi. E foarte important.

— I-am mărturisit adevărul.

— Ce ți-a spus ?

— Îl compătimea pe Harry. A spus că oamenii care au o astfel de muncă trebuie să facă sacrificii pentru cauza lor, pentru țară.

— A mai întrebat ceva despre slujba lui Harry ?

— Doar de cît timp lucrează. Unde am locuit la Londra... trăncăneală... nu-mi amintesc. Nu părea ceva important.

— Khalim a spus unde locuiește ?

— Nu, a spus doar că este în trecere prin Paris.

— Nu te-a mai căutat de atunci ?

— Nu.

Rennie se ridică.

— Mulțumesc pentru ajutor. Nu te voi mai deranja.

Se ridică și îl conduse pînă la ușă. În timp ce deschidea îi spuse :

— Ce i s-a întîmplat lui Harry ?

— Nu știu. Poate nimic. Nu-ți face griji.

În timp ce cobora, îi simți prezența în cadrul ușii, ascultîndu-i pașii pe scări.

8

Rapoartele SIS venind de la Damasc, Teheran, Bagdad, Riad și Cairo, au sosit în douăzeci și patru de ore, fără să conțină însă nimic nou. Khalim Abu Said era exact ceea ce părea a fi, un multimilionar, o persoană agreată în cele mai multe state arabe și având un statut semidiplomatic. Nu avea nici o legătură cunoscută cu nici un grup terorist. Sursa de informație SIS din Tripoli nu era însă demnă de încredere, de asemenea nu se ceruse organizației SIS din Olanda nici o informație.

Paynter era iritat și nesigur.

— Nu merită să continui, Johnny, pe această pistă. Singura legătură a lui Khalim cu problema noastră a fost aventura lui cu nevasta lui Mason.

— S-a interesat de activitatea lui Mason.

— S-ar putea să fie manevra obișnuită ca s-o aibă mai repede în pat, să aibă aerul că se interesează de viața ei.

— Sau să confirme ceea ce știa dinainte despre Mason.

— Cred că te agăți de amănunte.

— Consider că e singurul indiciu pe care-l avem.

— În plus, îi dai prea mare importanță. Pentru mine nu e destul. De ce ești așa de pornit ?

— Instinctul și experiența.

— Să mai așteptăm cîteva zile. Dacă pînă atunci nu aflăm nimic, poți continua cercetările. S-ar putea ca pînă la urmă să renunțăm la el. Mă întreb dacă nu umblăm după potcoave de cai morți, iar Mason s-o fi ascuns pe undeva să-și lingă rănile. Unde crezi că vei fi la sfîrșitul săptămînii ?

— Acasă. O să iau fetele la mine.

— Dacă apare ceva, te anunț. Collins de la Administrativ vrea să discute în legătură cu cheltuielile tale la Paris. Dar poți lăsa asta pe luni.

Collins era o mînă strînsă, dar nu exagera cu cheltuielile agenților pe teren, doar dacă le depășeau. Accepta în mod obișnuit cheltuielile lui Rennie, fără a-l mai întreba, dar de data aceasta, în timp ce stăteau de vorbă, îi spuse :

— Nu pot justifica cheltuielile astea, Johnny, cît timp nu ai arătat în ce scop le-ai făcut.

Rennie ridică din umeri.

— Consideră-le cheltuieli de rutină pentru supraveghere.

— Ce vorbești ? Aproape șase sute în cinci zile ?

— Altă dată am cheltuit cinci sute într-o oră.

— Bineînțeles, pentru o operație concretă. Asta ce-a fost ?

— Întreabă-l pe Paynter.

— De ce atîta mister ? Dă-mi măcar un cod. Nu vreau să știu despre ce e vorba.

— Întreabă-l pe Paynter. Îți dă el ceva. Nu vrem nimic înregistrat. Cel puțin nu încă.

Collins enervat ridică din umeri și oftă.

— O voi strecura printre deconturile de la ambasadă, poate nu vor observa.

Apartamentul lui Rennie avea doar două camere și fetițele au trebuit să doarmă în același pat, ceea ce, avînd în vedere firea copiilor, le făcea plăcere.

— La culcare, fetelor ! Dezbrăcarea și voi veni să vă spun noapte bună.

— Ne citești ceva ? Doar puțin.

Cea care-l întrebase zîmbind, ținînd capul plecat și privindu-l cu ochii ei căprui, era Mary.

— Dacă vă mișcați repede. Nu uitați spălarea dinților.

— Mi-am uitat peria de dinți. Pot s-o folosesc pe a ta ?

O privi pe cea mică. Erau atît de deosebite. Elizabeth era meticuloasă și curată, singuratică. Cea mică, Mary, curioasă, emotivă, îngrozitor de dezordonată, dar extrem de tandră și afectuoasă.

— Nu, nu este igienic. Să te mai speli o dată cînd ajungi acasă.

În timp ce spăla vasele, auzea rîsetele și țipetele obișnuite înainte de culcare. Mama lor era blîndă și visătoare, dar acasă nu făceau niciodată tărăboi la culcare. În schimb, cînd erau la el, omul cel disciplinat, erau sigure că o pot face. Strigară apoi că sînt gata.

Așezîndu-se pe pat, întrebă :

— Cine alege ?

Mary sări repede.

— E rîndul meu.

— Ce dorești, iubito ?

— Vreau... vreau... : *Bed în Summer* de Robert Luis Stevenson. Cartea e acolo pe măsuță.

Luă cartea, găsi poezia și o citi. Închise cartea. În timp ce se apleca să le sărute, cea mică spuse :

— Beth m-a rugat să te întreb ceva.

Se întoarse și privi la Elizabeth :

— *De ce nu mă întrebi chiar tu ?*

Fetița se roși și Mary spuse :

— Se temea. A spus că n-o să te superi dacă te întreb eu.

— Foarte bine. Întreabă-mă.

Glasul mititel spuse :

— De ce nu mai stai cu noi acasă ? Ne e dor e tine.

Apoi, privind-o pe soră-sa :

— La amîndouă, nu-i așa, Beth ?

Cealaltă fetiță aprobă cu tărie.

— Mama ce v-a spus ?

— Spune că ați avut o neînțelegere și să te întrebăm pe tine dacă vrem să știm mai multe.

Șovăind, dar revenit la comportamentul lui obișnuit, spuse cu indiferență :

— Cînd doi oameni se căsătoresc, fac unele promisiuni. Mama nu s-a ținut de una din ele.

— Mama-și ține întotdeauna promisiunile, spuse Elizabeth, roșie în obraz de rușine și îndrăzneală.

— Este o mamă foarte bună.

Rennie aprobă.

— Bineînțeles că este. Chiar foarte bună. Dar... Nu vă faceți griji pentru noi. Totul e în regulă. Și amîndoi vă iubim cît se poate de tare.

Le sărută pe amîndouă și ieși lăsînd ușa întredeschisă ca să poată avea lumină din hol. Deschise televizorul și-și turnă o băutură, apoi schimbă pe un canal care transmitea actualități înainte de a se așeza. Nu era atent la ce vedea. Încerca să se gîndească ce răspuns ar fi putut da. Spusese adevărul, dar nu era de ajuns, iar adevărul-adevărat nu-l putea spune copiilor. Poate că nimeni nu ar fi putut înțelege întregul adevăr. Ca și în munca sa, unde nu era nevoie ca lumea să știe lucrurile ce trebuiau făcute pentru ca să fie protejată.

Și-au petrecut duminica dimineață la Grădina Zoologică, și cînd a început să plouă s-au dus cu un taxi la Muzeul de Științe Naturale. Au luat apoi ceaiul la un hotel din Sloane Square.

Cînd au ajuns din nou la ele acasă, îi spuse șoferului să aștepte și se duse la ușă. Mary Rennie îi văzuse venind și îi aștepta cu ușa deschisă.

— Johnny, a telefonat un bărbat. A spus că a încercat să ia legătura cu tine. Dacă vrei să-l suni, poți chema chiar acum.

— Cum îl cheamă ?

— Cred că Payne sau Paynter. L-am notat și am luat și numărul de telefon, e pe carnet.

— Pot telefona de la tine ?

— Bineînțeles, vrei să dai drumul taxiului ?

— Să văd ce vrea Paynter. S-ar putea să am nevoie de taxi.

De-abia sunase o singură dată și receptorul de cealaltă parte se ridicase.

— La telefon Hugo Paynter.

— Sînt eu, Johnny. Am primit apelul tău.

— Am fost contactat. Au pus mîna pe el. Știau chiar și numărul meu secret.

— Care ei ?

— Poți veni acum la mine ?

— Da, într-un sfert de oră sînt acolo.

— Te aștept.

Îi deschise Wharton, omul lui Paynter, un fost polițist din Hong-Kong. Îl privi lipsit de expresie pe Rennie, apoi se dădu la o parte să-l lase să treacă. În timp ce intra, Paynter își făcu apariția într-un costum decolorat, dar elegant, de vînătoare.

— Bună, Johnny, să mergem mai bine sus în biroul meu.

Turnînd pentru fiecare un whisky, se așeză în fața lui Rennie.

— Mi-au telefonat aici. O convorbire locală de la un telefon public. S-ar părea că ai dreptate. L-au luat pe Mason și vor să eliberăm patru oameni din pușcărie. Toți sînt teroriști arabi cunoscuți. N-au fost încă judecați. Ne-au dat un termen de două săptămîni, dacă vom cădea de acord.

— Au spus cine sînt ?

— Da, tipul spunea că vorbește în numele Jihadului Islamic, spuse Paynter uitîndu-se la notițele sale. E un grup iranian sponsorizat de aiatolahi. În traducere înseamnă „Războiul Sfînt Islamic".

— De ce ne-au dat un termen așa de lung ? Paisprezece zile ? În general răpitorii cer o decizie rapidă, în cîteva zile.

— Mai vor și altceva în afară de eliberarea teroriștilor. De fapt, nici nu sînt sigur că sînt prea interesați de eliberarea tovarășilor lor.

— Ce mai vor ?

Cu un oftat, Paynter se lăsă pe speteaza fotoliului.

— S-ar părea că au pus mîna pe aparatură israeliană. Nu știu să o folosească. Ar vrea să-i învățăm noi.

— Ce fel de instalație ?

— Este vorba de un sistem electronic de supraveghere. Material de război, bruiaj, interceptare. Dar problema lor principală este avionul cu pilotare de la distanță fabricat de Israel și numit Mastiff. Nu este cea mai nouă armă israelită, dar ar putea fi util pentru OEP.

— Fac parte din OEP ?

— Nu. Dar cred că sînt susținuți de sirieni, care au sub control ceea ce a mai rămas din OEP. Nu avem prea mulți din ei în fișiere. Se pare că sînt un amestec de tîlhari din Siria, Iran și Libia, manevrați de islamiști fanatici.

— Putem să le dăm ce vor ?

— Da. Dar dacă Israelul află că i-am învățat pe teroriștii arabi să folosească echipament israelian împotriva lor, vor agita toată omenirea — inclusiv Washington-ul.

— Și dacă nu vom face ce vor ei ? Îl vor omorî pe Mason ?

— Mai rău. S-ar părea că l-au forțat pe Mason să descrie toate misiunile sale din ultimii cinci ani. Dacă nu le facem jocul vor trimite documentele presei aici, în toată Europa și în Statele Unite.

— Le vom tăgădui autenticitatea. Vom spune că sînt false, ca și jurnalul lui Hitler.

— Nu și dacă-l mai au pe Mason, pe care l-ar putea face să dea declarații în presă.

— Ce au hotărît șefii ?

— Le vom face jocul. În fond, e nevoie de timp cînd înveți să folosești așa ceva, chiar și pentru tine personal. Aparatura nu e de fabricație britanică. Trebuie să cercetăm ce documentație avem. Va trebui să mergem acolo unde se află și s-ar putea să fie Libanul. Și e nevoie s-o controlăm înainte de a o utiliza. Îi putem duce cu vorba cîteva săptămîni.

— Cum intrăm în contact cu ei ?

— Povestea obișnuită. Ne cheamă ei. Mai e ceva. Am vorbit la telefon cu Lambert la Amsterdam, acum o oră. Bineînțeles a trebuit să vorbim cifrat, dar, pe scurt, am aflat că prietenul tău Khalim Said a fost acum o lună la Teheran. La întoarcere a trecut și pe la Damasc.

— L-ai pus la curent și pe Lambert ?

— Nu, nu i-am spus nimic. Vreau să te ocupi tu de toate astea.

— De ce nu Lambert ?

— Din mai multe motive. Lambert nu este în subordinea mea. Apoi, este mai mult un birocrat... nu e unul de ai noștri, spuse Paynter ezitînd. În al treilea rînd, Mason e unul din oamenii mei, noi trebuie să-l scăpăm.

— Crezi că tipii vor lăsa să scape ceva în mass-media ?

— Nu, ne-au amenințat că-l vor omorî pe Mason dacă băgăm presa.

— De ce ar face-o ? În general le place publicitatea, este și motivul pentru care pun bombe și ucid.

— Aș spune că vor ca aceste instalații să funcționeze pentru o operațiune care este încă în stadiu de planificare.

— Ce trebuie să fac ?

Paynter dădu din umeri.

— Vreau să afli unde e și să-l aduci înapoi.

— Ce fonduri o să am ?

— Orice dorești. Bineînțeles, bani, oameni și echipament, spune ce dorești și vei avea. Dar pînă cînd nu știi mai mult, nu cere nimic și păstrează secretul. Cînd va trebui să te miști, fii cît se poate de discret pentru a nu risca să-l pierdem. Vrem ca nimeni să nu aibă nici cea mai mică bănuială de cele ce se întîmplă. Am mobilizat ajutoare. Sînt în așteptare. Le-am spus să aibă pregătiți dolari sau guldeni chiar din astă-seară, de va fi nevoie.

— Trebuie să cercetez antecedentele, înainte de a porni la drum.

— Și cu ce vrei să începi ?

— Cu Khalim Said.

— Dă-ți măsura, Johnny.

Rennie zîmbi și dădu din cap sculîndu-se. Dar înțelese de ce șeful său manifestă o politețe exagerată, conducîndu-l pînă la ieșire.

Rennie petrecu noaptea la birou notînd ceea ce îi trebuia.

La ora zece, Paynter arătîndu-și bunăvoința, veni personal în biroul lui Rennie. Trase un scaun și se așează în fața sa.

— Pari foarte obosit, Johnny. Cît ai dormit ?

— Nici un minut. O să dorm în timp ce o să te uiți peste lista cu lucrurile de care am nevoie la Amsterdam.

— O. K. Dă-i drumul.

— Vreau o rețea radio care să funcționeze douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore. Un sistem de conversie a vocii și emisie continuă.

— Vrei un operator pentru asta ?

— N-ar strica.

— S-a făcut.

— Vreau să fiu pus în legătură cu cineva, de preferat o femeie, care are acces în anturajul lui Khalim. O cale directă spre el. Nu e nevoie să știe ceva despre operația noastră.

— Nu e ușor. Să văd dacă pot face presiuni la ambasadă ca să ne ajute.

— Vreau o acoperire reală, sigură. O identitate care să reziste oricărei verificări.

— Nici o problemă.

— Vreau o instalație de supraveghere radio și un operator care să verifice să nu fiu interceptat. Vreau un tip specializat în securitate electronică. Și mai vreau arme : un pistol PPK cu amortizor pentru mine. Pistoale automate, să zicem patru și poate mai multe mai tîrziu. O să te anunț dacă am nevoie. Vreau credite la două bănci olandeze diferite și bani la dispoziție în patru bănci, dintre care una britanică. Și mai vreau o persoană cu care să pot lua legătura direct, la orice oră, în

Amsterdam. Să transmit mesaje, poate să cer ajutor, dar fără să pună întrebări.

— O să dau dispoziție să se rezolve tot ce-ai cerut.

Paynter îi întinse mîna.

— Dă-mi notițele tale ca să verific dacă nu mi-a scăpat ceva. Culcă-te un pic și sună-mă cînd ești gata. Secretara va ști unde sînt și îi voi spune să-ți facă imediat legătura cu mine.

— Vreau timp să-mi văd fetele înainte de plecare.

Paynter păru că nu înțelege.

— Fete ?... Ah da, fetele tale. Desigur. Sînt sigur că o să poți. Cît despre familie, cînd vii pe-aici, poate-mi aduci și mie o mostră din minunatul sparanghel olandez. Găsești așa ceva chiar pe aeroportul din Amsterdam. Au o marfă minunată.

9

Rennie luă prima cursă spre Amsterdam. Pe aeroportul Schiphol se învîrti de colo, colo pînă cînd ceilalți pasageri ai cursei trecură pe la biroul de imigrare și-și ridicară bagajele. Cei doi saci ai săi erau singurii care se mai învîrteau pe banda rulantă. Luă un taxi pînă la Bijenkorf și după plecarea acestuia își cără bagajele la hotelul Krasnapolschi unde își rezervă o cameră pentru o săptămînă.

Timp de două zile căută pînă ce găsi prin intermediul biroului imobiliar de pe Damrak ceea ce dorea. Plăti chiria pe trei luni în avans pentru un apartament pe Prinsengracht.

Apartamentul era format dintr-o cameră mare de zi, un dormitor mare și unul mai mic pentru o singură persoană. Bucătăria și baia erau moderne și bine echipate. Mobilierul camerelor era mai bun decît se așteptase. Casa aparținea unui diplomat olandez care lucra la sediul Națiunilor Unite din New York. Petrecu o dimineață instalînd în dormitorul mic aparatele de emisie-recepție și luă legătura cu Londra. Hotărî că se va putea descurca în primele zile fără un operator radio.

În fiecare oraș în care lucrase, exista întotdeauna o persoană la care Rennie putea apela pentru informații și ajutor. Nu era vorba de diplomați ori de britanici. De cele mai multe ori acești oameni erau criminali. Lăudăroși, obraznici,

lipsiți de scrupule, dispunînd de rețele de informații despre locuri și oameni, capabili să facă filaj și să acționeze ca oameni de legătură. Ca orice specialiști în falsuri sau spargeri, cunoșteau foarte bine orașele și secretele lor, mai mult decît guvernanții și poliția. Omul pe care spera să-l întîlnească la Amsterdam se numea Jan Branders.

În cartea de telefon erau mulți abonați cu acest nume, dar adresele lor se găseau în cartiere liniștite, care nu se potriveau firii lui Jan Branders. Jan Branders fusese unul din informatorii lui în Surinam, înainte de lovitura militară din 1980. Un creol. Îi fusese foarte util și de încredere în cele cîteva luni petrecute de Rennie acolo. Împreună cu SIS îl ajutase să fugă în Olanda, cînd poliția îl pusese sub urmărire. O sută de mii de locuitori din Surinam fugiseră înainte de independență, în 1975, dar Branders n-ar fi putut fugi bazîndu-se pe propriile lui puteri. Armata oferise o recompensă mare pentru capturarea lui. Fusese ofițer în trupa de cîteva mii de mercenari care invadase Surinamul venind din Guiana franceză.

Numai Branders și alți cinci reușiseră să scape. Ca toți locuitorii Surinamului, era cetățean olandez înainte de obținerea independenței. Rennie auzise că acum făcea parte din lumea interlopă care se ocupa de prostituție și droguri și își avea fieful dincolo de micul pod din Damrak. Acolo trebuia să-l caute.

Casele și imobilele din cartierul rău famat al Amsterdamului, sînt tot atît de vechi și încărcate de istorie ca și în restul orașului. În ciuda cruzimii oamenilor ce-l controlau, avea un aer de inocență, total deosebit de activitățile ce se desfășurau înăuntrul clădirilor sale. Femeile scăldate de luminile purpurii sau portocalii din ferestre erau pentru toate gusturile. Unele erau tinere și drăguțe, majoritatea în jur de treizeci de ani, și aveau un aer plictisit, iar cîteva, chiar un aer matern care puteau atrage clienții dominați de gusturi perverse sau freudiene.

Era aproape zece, cînd Rennie se îndreptă spre străduțele înguste care duceau la canale. Într-o cafenea mică, aflată între două cinematografe porno, Rennie se așeză la tejghea simțind privirile celor de la mese, a oamenilor

care supravegheau intrarea. Intrușii nu erau bine veniți. Ei aparțineau străzilor pietruite, hoinărind prin prăvăliile cu articole porno ori căscînd gura la fete. Cafeneaua era pentru cei din partea locului. Flecăritul continua într-o jumătate de duzină de limbi, dar olandeza nu se număra printre ele.

Cînd ceru a doua cafea, bărbatul de culoare de la tejghea îl întrebă încet.

— Ești englez ?

Rennie zîmbi și dădu afirmativ din cap.

— Caut un prieten.

— Sînt o mulțime de „prieteni" la ferestre, spuse omul fără a-l privi în timp ce-i umplea cana.

— Eu îl caut pe Jan Branders, spuse Rennie întinzînd o hîrtie de cinci guldeni.

— Cine-i ăla ? întrebă barmanul, părînd neinteresat.

— Un vechi prieten de-al meu.

Îi împinse ceașca de cafea și restul.

— Păstrează restul.

Omul lăsă banii unde erau și se duse să vorbească cu trei indivizi de la masa din colț. După cinci minute, un bărbat intră și se așeză pe scaun. Omul de la tejghea îi întinse un filtru de cafea metalic, fără să i-l fi cerut. Noul venit era intens colorat, ciupit de vărsat și avea o cicatrice de cuțit de la gură pînă în dosul urechii.

Fără a-l privi pe Rennie, spuse :

— Ce dorești, domnul meu, cafteală ?

Rennie se întoarse să-l privească. Avea ochii negri și pupilele congestionate.

— Caut un prieten.

— Cine e prietenul ?

— Se numește Jan Branders.

— De ce îl cauți aici ?

— Locuiește pe-aicea.

— Cine spune că stă pe-aici ?

— Eu, spuse Rennie zîmbind.

Rennie, simți un alt ins instalîndu-se de partea cealaltă. O voce spuse :

— E timpul să te plimbi pe-afară, meștere !

În clipa în care Rennie întoarse capul, negrul îl prinse de braț. Îl privi în față pe al doilea. Era alb, chel și nu avea mai mult de douăzeci și șase de ani, iar fața rotundă ca o budincă, era plină de bube care supurau.

În timp ce-l privea, Rennie înșfăcă mîna negrului și strîngînd cu putere îi strivi oasele degetelor. În oglinda ciobită din spatele barului, văzu apropiindu-se din spate un al treilea individ și o voce întrebă încet : „He hoe maak jy het, Johnny ?" Cînd se întoarse, noul venit spuse ceva în olandeză și cei doi scandalagii se retraseră. Jan Branders se așeză pe unul din scaunele libere.

— Ce dracu' faci aici ? îl întrebă zîmbind.

Rennie privi în jur fără să zîmbească :

— Te căutam. Ce-i cu gorilele astea ?

— Gorile ? Ce înseamnă gorile ?

— Cele două maimuțe care stăteau de o parte și de alta a mea.

— A, despre ei vorbeai ? spuse zîmbind. Sînt prieteni. Au crezut că ești unul din polițiștii de la narcotice. Cum le spune ? Agent provocator.

— Unde putem sta de vorbă între patru ochi ?

— Aici este foarte bine.

— Despre ce e vorba ?

— Bani. Informații.

Jan Branders zîmbi.

— Bani, perfect, cu informațiile las-o baltă.

Se opri.

— Știi unde este Muzeul de Istorie Evreiască, lîngă New Markt ?

— Pot să-l găsesc.

— Bine. Ne întîlnim acolo în zece minute.

În cafenea rumoarea scăzuse cît timp au vorbit ei. Dar trăncăneala reîncepuse, pe cînd Rennie urca scările spre ieșire.

În timp ce traversa podurile, îndreptîndu-se spre Gelderksgade, se bucură că era din nou printre trecători. Dar cînd o luă la dreapta spre muzeu, mulțimea se rări și în fața

intrărilor în micile dughene care mai erau deschise nu mai zări decît grupuri formate din surinamezi, indonezieni și chinezi.

Se plimbă încet în jurul muzeului și se opri între două mașini parcate în fața clădirii. Îl văzu pe Jan Branders traversînd piața spre el, cu mîinile în buzunarele hainei.

Branders se opri în fața lui, privindu-l.

— Arăți mai tînăr, Johnny.

Rennie ridică din umeri.

— Tu pari mai bătrîn. De ce m-a primit mafia așa de frumos ?

— Te-ai oprit să-ți bei cafeaua tocmai în unul din locurile preferate ale comerțului de droguri. Acolo se fac cele mai mari afaceri. Ai avut noroc că ai întrebat repede de mine. De obicei, străinii sînt aruncați în canal. Poliția nu se prea amestecă în zona celor trei canale.

— Unde putem vorbi ?

— Dacă vrei să vorbești de droguri, las-o baltă.

— Nu vreau. Vreau să vorbesc despre un om, un arab.

— Nu există arabi prin părțile astea. Mă întreb dacă există vreunul în tot orașul.

— Dar ce părere ai despre drogurile care vin din Iran, Afganistan sau Pakistan ?

— Cînd ajung aici doar noi le comercializăm. Nimeni altcineva decît noi.

— E un arab în Amsterdam. Locuiește în Nieuwe Leliestraat. În cartea de telefon numele lui este Khalim Said. Vreau informații despre el.

— Ce vrei să afli ?

— Orice. Totul. Mai vreau o cameră pe cheiul canalului, aici unde nimeni nu știe cine sînt și nimănui nu-i pasă de mine.

Jan Branders tăcu timp îndelungat, privind peste umărul lui Rennie, la lumea din piață. În sfîrșit, își fixă din nou privirea asupra lui și întrebă :

— Spune-mi ce faci aici ?

— Să mă informez personal despre Khalim Said și apoi poate îți voi spune. Nu e nimic legat de droguri. Îți promit.

— Juri ?

— Jur.

Jan Branders zîmbi.

— Te cred. M-ai speriat prea tare apărînd așa, pe neașteptate.

Apoi, privind la ceas, continuă :

— Te duc la mine. Să mergem. Să stai tot timpul lîngă mine.

Se strecurară de-a lungul zidurilor trecînd pe lîngă toxicomani, unii din ei spunîndu-i cîteva cuvinte lui Branders în timp ce treceau. Nu-i răspunse nici unuia dintre ei. Trecură pe lîngă un mic teren de joacă pentru copii. Cîțiva metri mai departe, Jan Branders se întoarse și coborî pe stradă, apucînd pe o mică alee, la dreapta. O negresă frumușică, îmbrăcată în alb, ședea sub o fereastră luminată. Branders descuie o ușă vopsită în negru și-l împinse înăuntru. Mirosea a tămîie sau a parfumuri de pagodă. Cînd Branders aprinse lumina, apăru o scară pieptișă. Urcară șase trepte și trecură prin fața unor uși cu încuietori duble, de unde nu se auzea nici un zgomot. Deodată, se deschise o ușă și o chinezoaică îi privi. Văzîndu-l pe Branders închise la loc. La capătul scărilor, Jan deschise două broaște, intră, aprinse lampa și-l pofti înăuntru.

Odaia mare nu era deloc ce se așteptase. Pereți drepți, albi și mobilă din piele albă, chiar și covorul era alb. Era ceva în genul „Vogue" sau „House and Garden" sau al oricărei reviste elvețiene de design.

Întorcîndu-se spre Branders, îi spuse zîmbind :

— E frumos Jan. Înseamnă că o duci bine.

Branders își scoase jacheta de piele și o așeză pe spătarul unuia din fotoliile albe. Se duse spre un bar din lemn de teck, așezat într-un colț.

— Ce dorești ? Whisky, rachiu, gin chinezesc, vodcă ?

— Ai suc de roșii ? întrebă Rennie zîmbind.

— Am numai la cutie.

— E perfect.

Branders se aplecă și deschise ușile dulapului, scoțînd două cutii și un deschizător. În timp ce desfăcea cutiile și turna sucul îl întrebă :

— Ai tot slujba aia veche, Johnny ?

— Da.

— De aia ești aici.

— Da.

Branders îi întinse paharul cu băutura și se așeză în fața lui.

— Povestește-mi despre arabul tău.

— Locuiește într-o casă pe Nieuwe Leliestraat, chiar în spatele galeriei de artă. E bogat. E puternic și vreau să aflu totul despre el.

— Ai o fotografie ?

— Nu.

— Cît plătești pentru asta ?

— Doar pentru informațiile generale... să zicem, la început, 200 de guldeni.

— Și de ce vrei o odaie în cartierul cu felinare roșii ?

— Vreau să fiu undeva unde nu mă știe nimeni.

— Adică poliția ?

— Spun nimeni. Chiar și oamenii mei.

Branders aprobă din cap, înțelegînd utilitatea unui astfel de joc.

— Pot să-ți fac rost de cîteva camere în Warmoesstraat. E la capătul cartierului, dar nu în interiorul lui. În interior este imposibil. Știi Warmoesstraat ? E acolo unde ieși de pe Podul Vechi spre Damrak. În josul străzii e un post de poliție. Vrei să vezi acum ?

— Dacă nu e prea tîrziu pentru tine. Pari puțin obosit, spuse Rennie.

După ce-și termină sucul și se ridică, luîndu-și jacheta, Branders îi spuse :

— Să mergem.

Traversară cele două poduri și, trecînd printr-o străduță îngustă pe lîngă cinematograful porno și spectacol peep, o luară la stînga pe Warmoesstraat. Își reaminti că mai fusese

pe aici. Era o stradă îngustă cu sens unic, pe o parte erau prăvălii, mici hoteluri și nelipsitul cinema porno. Pe cealaltă parte erau un trotuar îngust și un șir de mașini parcate. Jan Branders se opri la cîteva case mai încolo de firma galbenă luminoasă a cinematografului pentru homosexuali, „Adonis".

Începuse să plouă. Oprindu-se, Branders căută cheia ușii de la intrarea în clădire, dar își dădu seama că era deschisă. Lîngă ușă era o placă fixată pe perete, iar pe ea erau gravate niște hieroglife chinezești și literele Jan B. Urcînd treptele, simți mirosul de dezinfectant. Branders descuie și-l pofti pe Rennie înăuntru, în întuneric. Cînd se aprinse lumina, văzu o cameră sărăcăcioasă. Pe pereții de zid zugrăveala era coșcovită. Lîngă un perete era un pat, iar pe peretele opus o chiuvetă. În mijloc era o măsuță ieftină de lemn, acoperită cu o mușama uzată. Restul mobilierului era format din două scaune ieftine și două dulapuri rudimentare. Deasupra chiuvetei, un tablou al reginei Iuliana. Lui Rennie camera îi aminti odaia lui Mason de la Paris. Branders se opri, privind de jur împrejurul camerei ca și cînd ar fi fost la fel de străină și de nouă pentru el ca și pentru Rennie.

— E ceea ce-ți trebuie, Johnny ?

Rennie se întoarse și încuviință :

— E grozavă Jan. Cît costă ?

— Pentru șase sute de guldeni o ai pe un an.

— Pot să-ți plătesc în lire ?

— Orice monedă în afară de pesetas.

— Ești sigur că e destul ?

— Îți voi spune dacă vreau mai mult. Vei locui aici ?

— Nu, doar din cînd în cînd. Mi-am luat ceva în Prinsengracht.

Branders îi întinse două chei.

— Una pentru intrarea din față, iar alta pentru ușa camerei.

— Cum te pot contacta ?

— Vii la mine. Suni de trei ori scurt și o dată lung. Dacă nu cobor, pleci. Poți lua prînzul cu mine, mîine ?

— Ce-nseamnă prînz la tine?

— Miezul zilei.

— Desigur ! La ce oră și unde ?

— Douăsprezece, spune tu unde.

— La restaurantul Schiller în Rembrandtsplein. Știi unde e ?

— Îl găsesc eu.

— E foarte aglomerat. E mai bine să rezervi o masă.

— O să-ți aduc banii.

Branders ridică din umeri indiferent, salută și ieși din cameră. Rennie îi auzi pașii pe scări și poarta dinspre stradă închizîndu-se. Mai aruncă o privire prin cameră. Era deprimantă, tristă, dar era exact ceea ce dorea. O ascunzătoare la nevoie. Dacă lucrurile se încurcau, putea să-și părăsească apartamentul din Prinsengracht și să se ascundă aici pînă ce lucrurile s-ar fi liniștit. În locuri ca astea nimănui nu-i păsa cine ești și ce faci. Și, fiind văzut de localnici prin împrejurimi, își putea asigura un alibi. Aici putea primi persoane care ar fi fost nepotrivite în Prinsengracht. Își putea păstra armele necesare echipei, la nevoie. Într-o mulțime de orașe din lume Rennie avusese ascunzători asemănătoare, care îl salvaseră de multe ori de arestare și cel puțin de două ori îi salvaseră viața, căci putuse să dispară fără urmă. Nici măcar cei de la SIS habar nu aveau unde se afla. Cîteva minute mai tîrziu, merse spre Damrak și opri un taxi. Nu era departe de Prinsengracht, dar se simți deodată foarte obosit.

Rennie dormi pînă la zece, se bărbieri și se îmbrăcă încet. Găsi o librărie și cumpără două hărți ale orașului, un ghid în limba engleză, și un dicționar Berlitz.

Cerul era albastru, spălat de ploaia din ajun. Coborî de pe Podul Vechi în Warmoesstraat, printre locuințe. În lumina zilei, arătau ceva mai civilizate. Atmosfera din jur părea normală. Se vedeau locuitorii din zonă care-și făceau cumpărăturile. Cîteva biciclete erau rezemate de ziduri. O mașină sau două își croiau drumul cu grijă printre pietoni. La capătul străzii, niște muncitori fixau o firmă deasupra unei prăvălii goale. Uitase să rezerve masa la restaurant și luă un taxi pînă acolo.

Mai era o masă liberă. Comandă o cafea și spuse chelneriței că așteaptă un prieten.

Branders sosi cu un sfert de oră mai devreme și comandară supă și pește. Branders purta blugi și o cămașă cadrilată. Nu se bărbierise, dar părea ca la el acasă, în restaurant. Flecărise cu chelnerița ca și cum se cunoșteau de mult. Cînd ajunseră la pește, Branders spuse încet :

— Arabul tău are în jur de patruzeci de ani, cum ai spus, e foarte bogat, toate afacerile lui sînt pe picior mare. Contracte cu statul : inginerie, construcții, spitale, hoteluri, automobile, tractoare... la comision din ambele părți, legal și în scris. Nevastă-sa e italiancă din Milano. Are douăzeci și șapte de ani, foarte, foarte frumoasă. O cheamă Gabriella. Au doi copii, un băiat de șapte ani și o fată de patru sau cinci, nu sînt sigur. Au mulți prieteni, dar nu primesc vizite prea des. Doi servitori, o olandeză pentru nevastă și copii. Un indian pentru casă și șofer. Un bucătar filipinez vine în fiecare zi — șapte zile pe săptămînă. Arabul tău nu consumă droguri, nu umblă nici după fete, nici după băieți. Un habotnic. Se duce la Mecca în fiecare an. E un om curat.

— Nu are contacte cu teroriștii ?

Branders ridică din umeri.

— Ca să afli, cere timp. Nu pare un astfel de tip. Dar cu arabii, cine poate știi ?

Pronunțase *arabi* ca un american.

— Arabii în general sînt oameni liniștiți, aproape tot timpul, dar ca și oamenii mei, uneori înnebunesc. I-ai văzut pe ai mei cînd explodează.

Rennie îl întrebă ca din întîmplare :

— Ai auzit ceva despre niște teroriști arabi acționînd pe aici ?

— Umbli după teroriști, Johnny ?

Rennie ezită un moment, apoi confirmă :

— Un grup de arabi l-au prins pe unul din oamenii noștri. Vreau să-l scap.

— Vrei să spui că l-au răpit ?

— Da.

— Dacă au făcut-o, vor cere mult Johnny. Cer bani ca să-și finanțeze operațiile.

— Nu cer bani Jan. Au spus deja ce vor.

— Ce anume ?

— Nu-ți pot spune, dar nu vrem să le îndeplinim dorințele. Trebuie să-mi recuperez omul cît mai curînd posibil.

— Ai oameni care să te ajute ?

— Vor sosi cînd voi avea nevoie de ei.

— Cît plătești ?

— Spune-mi cît vrei ?

Branders îl privi cîteva momente drept în față, apoi lăsă capul în jos și începu să mestece în cafea. Fără a se mai uita la el, spuse :

— Crezi că am uitat că mi-ai salvat viața ?

— Asta s-a întîmplat de mult, Jan. Uită !

— Nu-mi uit niciodată prietenul. Poate că și alții ar fi făcut-o, dar tu n-ai cerut bani ca alții. Ăia ar fi cerut ceva, bani, droguri. Și aș fi plătit bucuros. Tu nu mi-ai cerut nimic. Ba, din contră, mi-ai dat o sută de lire ca să mă ajuți să încep ceva.

Zîmbi.

— Cu banii tăi am cumpărat droguri. Am cîștigat binișor. Curînd după aceea am cîștigat mulți bani. Am bani în bănci în toată lumea. Dolari, yeni, mărci, franci elvețieni, aur și diamante.

Branders zîmbi.

— La fel cum faci și tu, am și eu oameni care lucrează pentru mine. În Amsterdam am mai mult de douăzeci de oameni. Îți plătesc acum în orice fel vrei tu. Bani, fete, droguri sau te ajut în orice vrei tu. Eu nu uit ce-ai făcut pentru mine. Și tu poți fi omorît.

Rennie zîmbi.

— Las-o baltă, Jan. Pe mine n-o să mă omoare nimeni.

Branders rînji.

— Cunoști și acum toate șmecheriile ?

— Ba, mai mult. Învăț mereu.

— Și ce vrei să fac acum ?

— Poți să-l urmărești pe arab. Vreau să știu cum își petrece ziua. Unde se duce ? Ce face familia ? Ce fel de sistem de pază are acasă ?

— Îl bănuiești ?

— Deocamdată nu am de ales...

— Mie nu mi se pare că arată a terorist.

— Nu e. Dar ar putea fi omul din umbră.

— Bun. Dă-mi adresa ta din Prinsengraacht.

Cînd văzu expresia feței lui Rennie, rîse.

— Nu vin eu personal. Îți trimit pe cineva, e mai bine așa.

Rennie îl întrebă zîmbind :

— Cît timp îți trebuie ?

— O zi, poate două, ca să fiu mai sigur. Dacă ești în odaia din Warmoesstraat, fă un semn cu creta pe tăblița de lemn de la ușă, cînd lipsești șterge-l.

Rennie plăti consumația și în timp ce se îndreptau spre ieșire, Branders îl întrebă :

— Ce-ți mai face soția ?

— Sîntem divorțați, Jan, de aproape un an.

Branders dădu din cap fără să comenteze.

— Dacă vrei o fată, spune-mi. Nu e o problemă.

— Mulțumesc.

Branders aruncă o privire peste drum și imediat o mașină parcată lîngă cabinele telefonice porni și se apropie de trotuar. Portiera se deschise și Branders îl invită pe Rennie să urce.

La Prinsengraacht găsi sub ușa apartamentului o notiță. Era de la Lambert, care-l ruga să-i telefoneze cît mai repede posibil. Lambert era omul de la SIS plasat la Consulatul din Amsterdam aflat pe strada Johannes Vermeestraat.

Rennie făcu numărul și telefonista îl puse în legătură cu Lambert, care-i ceru o întîlnire la Banca din Gara Centrală, peste o jumătate de oră.

Cumpără un ziar la chioșcul din gară și îl citi plimbîndu-se prin pasajul spre bancă. Era un număr din „Daily Mail" și privind titlurile nu găsi nimic nou. Erau știrile obișnuite despre greve, un atentat cu bombe asupra unei așezări israeliene de pe malul de vest al Iordanului. Mai era vorba și de un star pop care fusese amendat cu cincizeci de lire, pentru că asupra lui se găsise un gram de marijuana. Un interviu luat judecătorului plictisit de toată această afacere și, ca de obicei, declarațiile starului făcute ziariștilor care așteptau afară, spunînd că marijuana era mai puțin periculoasă decît băutura și țigările. Lambert își făcu apariția.

— Bună, Johnny.

— Bună. Ce se întîmplă ? De ce atîta panică ?

— Nu e nici o panică. Dar am primit un mesaj misterios, acum două zile, din partea lui Paynter. Spunea să-ți găsesc un fir care să te pună în legătură directă cu arabul numit Khalim Said. De preferat, o femeie. Spunea că e urgent, așa că am cercetat în jur.

— Ai găsit ceva ?

— O femeie numită Adele Palmer. Are douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani, e divorțată, cetățeană britanică. Are o galerie de artă nu prea departe de unde stai. E atrăgătoare, inteligentă, degajată și prietenă a familiei Said de un an sau doi.

— Ce poveste pot să-i îndrug ?

— Orice reprezintă o acoperire pentru tine. Eu nu vreau să știu nimic. Paynter m-a rugat să nu-ți pun nici un fel de întrebare. Cu ea nu ai probleme. Tatăl său a lucrat în SOE* și apoi în SIS. S-a pensionat cu vreo cinci ani în urmă, avea ceva la inimă. Eu am folosit-o din cînd în cînd pentru informații de rutină. Amîndoi pretindem că Domnul Consul invită persoane cumsecade la dineurile sale. Dar, pînă la urmă, știm că au fost invitate cu un anumit scop. În schimb o ajutăm și noi în diverse feluri. Dacă vrei, o pot contacta să-i spun că ai vrea să-l întîlnești pe Khalim Said și, dacă poate,

* Special Operations Executive — serviciu de informații britanic.

să aranjeze asta. Ea va cere toate asigurările că aranjamentul e inofensiv și că Said nu va fi implicat în nici un fel.

Rennie zîmbi cu înțeles.

— Cred că e perfect. Vrei să-mi telefonezi după ce-ai fixat o întîlnire cu ea ?

— Bineînțeles. E urgent ?

— Da.

— Nu vreau să știu cu ce te ocupi, dar sper că nimic nu va avea repercusiuni asupra noastră sau a ambasadei de la Haga.

— În principiu, nu ar trebui. Dar dacă va apare ceva te voi preveni, dacă voi avea timp.

— Este îngrozitor de greu să activezi în afara consulatului. Ai putea crede că fac parte mai repede din KGB decît din SIS.

Rennie strînse din umeri.

— Ar trebui să te fi obișnuit pînă acum. În tot cazul, îți mulțumesc pentru ajutor și mă voi ține cît mai departe de dumneata.

— În caz extrem, poți folosi legătura mea directă cu Londra. Pentru un contact eficient.

— Mulțumesc.

Ezită un moment, ca și cînd ceva îl oprea și spuse „noroc", apoi o porni spre intrarea principală a gării.

Rennie se îndreptă spre intrare și se ascunse după o coloană, așteptînd ca Lambert să ia un taxi.

Cînd faci parte din SIS și ești obișnuit cu loviturile murdare, nu mai ai încredere în nimeni, nici măcar în cei care sînt de partea ta. Dacă ai încredere în oricine poți sfîrși ușor într-un canal sau cu un cuțit în spate, într-o alee dosnică. Avea o cicatrice de la umăr pînă la burtă, care îi amintea întotdeauna ce s-ar putea întîmpla dacă ai încredere în cine nu trebuie. Dar, Johnny Rennie nu era niciodată speriat, de cînd era copil. Datorită firii lui și grație antrenamentului, ajunsese să considere frica o pierdere de timp. Era un vînător și nu un vînat. În viața lui nu-și aveau locul subtilitățile Codului de maniere

elegante. „Rațele" erau acolo pentru a fi împușcate. Nu o făcea din competitivitate. Cînd ținta e în bătaia puștii, sau trebuie să apeși pe trăgaci, sau strîngi lațul, în funcție de situație. Nu te angajezi în luptă, pentru că ai fost instruit să omori și nu să lupți. Lupta este pentru amatori.

Străbătu Damrak și se îndreptă către locuințele murdare din Varmoesstraat. Cumpără de mîncare și cîteva ustensile de bucătărie, o tigaie, două crătiți.

Odaia avea o fereastră îngustă și sub soarele tîrziu al după-amiezii părea mai primitoare. Petrecu o oră făcînd curățenie și se întoarse apoi în apartamentul său. Pe cînd intra, auzi telefonul sunînd. Era Lambert. Vorbise cu femeia și nu erau probleme. Putea lua contact cu ea oricînd dorea. Lambert îi dădu numărul de telefon de la galeria de artă și cel personal, precum și adresa magazinului. Ea locuia la etajul aceluiași imobil.

10

Galeria de artă era la colțul străzii. Cînd Rennie intră, femeia care stătea la micul birou din lemn de tek îi zîmbi.

— Bănuiesc că sînteți englez. Vă rog să priviți prețurile, ele sînt marcate pe steluțele mici, albe, de pe rame.

— Sînteți Adele Palmer ?

— Da.

— Eu sînt John Rennie.

— Puteți să vă plimbați în voie prin magazin, domnule Rennie.

— Domnul Lambert de la consulat mi-a spus că v-a vorbit de mine.

— Desigur. Ce proastă sînt. Nu v-am reținut numele.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre el.

— Peter Lambert mi-a spus că doriți să fiți prezentat unui prieten de-al meu.

— V-aș fi foarte îndatorat dacă ați face-o.

Ochii căprui îl examinară preț de cîteva secunde, apoi spuse :

— Khalim Said e un prieten deosebit al meu, familia sa de asemenea. Nu vreau să fiu curioasă, dar consider că motivele demersului dumneavoastră pentru a-l întîlni sînt... cum să spun... sincere. Nu vreau să fie în detrimentul lui.

Cu o înfățișare impasibilă, Rennie îi spuse :

— Nu trebuie să vă faceți griji, doamnă Palmer.

— În ce mod ați vrea să fiți prezentat ?

— Cît mai obișnuit cu putință. Îl vedeți des ?

— Cel mai adesea îi vizitez seara, pe neașteptate, o oră sau cam așa ceva.

— V-aș putea invita la cină azi sau mîine. Aș putea fi un prieten de-al dumneavoastră din Anglia și intrăm să-i vedem după ce am luat masa.

— Lăsați-mă să telefonez ca să văd dacă sînt de acord.

Se adresă în italienește și ghici că vorbea cu nevasta arabului. Se auziră rîsete tinerești și apoi, punînd mîna pe receptor, îi spuse :

— Gabriella întreabă de ce nu am mînca cu ei în astă-seară.

— Perfect. La ce oră să vin să vă iau ?

— În jur de opt ar fi bine ?

— Bineînțeles.

Mai vorbi din nou la telefon, apoi închise și îi zîmbi.

— Ne vedem la opt. Pe jos nu facem decît zece minute de aici pînă la ei.

— Vin să vă iau la opt fără un sfert.

— Perfect. Sunați la ușa laterală. Numele meu e pe placă.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Nu aveți de ce.

Rennie se îmbrăcă cu singurul său costum bun și luă un taxi din cauza buchetului de flori pe care-l cumpărase pentru gazdă. Plăcut surprinsă, Adele Palmer îl rugă să pună florile într-un vas pînă la plecare.

Camera sa de zi era intimă și respira feminitate. Pe perete atîrna un nud pictat în roșu. Un Annigoni. Fotografiile înrămate de pe masa antică erau toate de femei și Rennie își dădu seama de mesajul indirect, dar evident. Asta făcea totul mai ușor.

Era încă soare, iar străduțele înguste din Amsterdam arătau minunat. Rareori era Rennie conștient de peisaj, în afară de cazul că avea vreun efect direct asupra activității sale, dar căsuțele medievale și străduțele i se păreau ciudat

de fermecătoare. Amsterdam era un oraș în care aveai ce admira. Atît frumusețea orașului cît și fizionomia locuitorilor, care păreau a nu avea nimic artificial sau fals. Casele și oamenii păreau să fi trecut prin secole în liniște, fără a suferi influența zgîrie-norilor sau a lămpilor cu neon.

Un servitor deschise ușa. Gabriella Said îi aștepta în capul scării. Arăta mai tînără decît se așteptase și era izbitor de frumoasă. Se așteptase să vadă o tînără italiancă modernă, dar ea era timidă și delicată, privind tot timpul cu ochii săi mari spre bărbatul său. Zîmbind, admiră buchetul de trandafiri pe care i-l adusese Rennie, înainte să-i invite în camera mare de primire.

Khalim Said era înalt fără să fie frumos. Avea însă figura vioaie și ochii negri, pătrunzători. Rîdea ușor, cu un timbru bărbătesc. Nu avea pielea mai închisă decît a unuia care ar fi stat la plajă un sezon la St. Tropez. Un observator neatent l-ar fi luat, după nasul acvilin, drept evreu. Avea dosul mîinilor păros și negru, în contrast cu degetele lungi și aproape albe cu o manichiură îngrijită. Își mișca mîinile și brațele cu o grație surprinzătoare pentru un bărbat. Fiecare gest, chiar și cele mai obișnuite, păreau că fac parte dintr-un dans pe care tocmai îl executa. Dar totul părea instinctiv, natural și neforțat. Vorbea engleza fluent, fără nici un accent, doar presărată din cînd în cînd cu cîte un cuvînt arab atunci cînd vorbea cu soția sa.

Muzica ce venea din aparatul ascuns era o muzică de ghitară lentă și languroasă, un amestec spaniol și nord-african. Erau sunete singuratice, prelungi, ce aminteau de de Falla și „Nopțile în grădinile Spaniei".

După masă, se instalară în camera de zi. Said și soția sa se așezară pe o canapea de brocart, iar degetele ei prelungi și fine atingeau ușor, din cînd în cînd, mîinile sale bronzate, în timp ce flecăreau cu toții. Said îl privi zîmbind pe Rennie și îi spuse :

— Știu că nu e politicos să întrebi, dar, domnule Rennie, sînt curios să știu cu ce te ocupi ?

Zîmbind la rîndul său, Rennie răspunse :

— Ghici !

Said îl privi atent înainte să vorbească, apoi spuse încet și gînditor :

— Dacă nu aș fi știut deja că ești civil, aș fi spus că ești militar.

Rennie rîzînd, îl întrebă :

— De ce ?

— Privești lumea drept în ochi. Iar conturul gurii dumitale spune că ești obișnuit să dai ordine și să fii ascultat. Pe fața dumitale nu se citește nici o urmă de îndoială. Ai o figură cinstită, dar prudentă.

Și Said începu să rîdă.

— Și acuma spune-mi că ești un poet care scrie despre iubire și cerul înstelat... !

Rennie, continuînd să zîmbească, neagă cu o mișcare scurtă a capului.

— Ca cei mai mulți bărbați, am făcut armata cu mult timp în urmă, dar nu sînt militar de profesie. Lucrez la o firmă de avocați din Londra.

— Sînt surprins, foarte surprins. Aperi oamenii sau îi persecuți ?

— Cei mai mulți avocați folosesc detectivi independenți. Firma la care lucrez e foarte mare, așa că e mai rentabil să-i aibă salariați.

— Și în ce domenii faceți cercetări ?

Rennie ridică din umeri.

— Documente, relații, suspecți de fraudă, dispariții, furturi de valori...

Se opri.

— Orice și de toate.

— Trebuie să ai multă satisfacție să ajuți oameni nevinovați. Dar ce se întîmplă cînd suspectezi clientul de vinovăție ?

— Clienții companiei mele nu sînt niciodată vinovați. În tot cazul, asta o decide justiția și pînă să ajungă în fața justiției, munca mea este încheiată.

— Ce faceți la Amsterdam, pot să vă întreb ?

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Este vorba de dispariția unei persoane — o fată.

— Ce trist, ca o fiică să-și părăsească căminul și familia.

Said oftă.

— Dar trăim timpuri foarte tulburi. Ca și cînd toată omenirea fierbe ca un cazan pe foc.

— Pot să vă întreb ceva, domnule Said ?

— Spune-mi, te rog, Khalim.

— Unde ați învățat să vorbiți engleza atît de bine ?

Said rîse, arătîndu-și dinții puternici o clipă, și Rennie își dădu seama cît de irezistibil trebuie să fie pentru femei. Nu i-a fost prea greu să o aibă pe Fleur Mason în pat.

— Am urmat universitatea în Anglia și apoi o școală economică în Statele Unite. Prietenii mei americani spun că am un accent pur oxfordian, iar prietenii englezi spun că este categoric un accent de Boston.

Se opri.

— E o limbă pe care o iubesc. Într-un fel e ca și araba. O limbă aristocratică și descriptivă. E făcută pentru poeți și scriitori.

Adele îl întrerupse.

— Spune-ne o poveste arabă, Khalim, te rog.

Said rîse :

— Voi, occidentalii, sînteți teribili. V-ați lăsat înșelați de toate acele basme : Șeherezada, Covorul fermecat și dansatoarele din buric. Dar noi nu mai sîntem aceiași, și nici nu am fost așa.

— Spune-mi ce este un arab, cum îl puteți defini ?

Adele interveni pe neașteptate :

— Cineva care crede în Mohamed. Un musulman.

Said scutură din cap.

— Există arabi creștini, arabi evrei.

Zîmbi și apoi privi spre Rennie.

— Dar definiția dumitale ?

— Oamenii care trăiesc într-o țară arabă.

Said tăcu un moment.

— Vrei să spui că Israel a fost o țară arabă ? M-am născut acolo.

Rennie spuse încet :

— Îmi închipui că o consideri încă o țară arabă.

— Da. Și așa este. Familia mea a locuit acolo cel puțin trei sute de ani, pînă cînd englezii au dat țara noastră, căminele noastre, evreilor, pentru a-și împăca propria conștiință cu privire la camerele de gazare.

— Dar arabii puteau rămîne pe loc.

— Atunci de ce sînt aici ? De ce nu mă aflu la Ierusalim în casa în care m-am născut ? De ce mi-au murit tatăl și mama și de ce sora mea trăiește la Detroit ? Spune-mi !

Adele spuse blînd :

— Nu te supăra, Khalim. Să uităm. Hai să vorbim despre artă sau muzică. Orice, dar nu despre asta.

Soția lui Said spuse ceva încet în arabă, dar el clătină din cap.

— Trebuie spus. Așa s-a făcut. Este o parte din istorie.

Trase aer în piept.

— Tatăl meu era judecător — kadiu. Aveam o casă mare și cîteva sute de pogoane cu livezi de portocali și lămîi, cumpărate și plătite de bunicul și străbunicul meu. Am avut evrei în Palestina cu mult înainte de Mandat și cu mult înainte ca Națiunile Unite să dea pămîntul nostru evreilor, dar proporția era de cel puțin doi palestinieni pentru un evreu. Evreii erau o minoritate într-o țară arabă.

În 1948, Palestina a fost împărțită și o parte a devenit Israel. Nici un palestinian nu a fost întrebat dacă e de acord. Actul a fost dus la îndeplinire. Palestina n-a fost numai colonizată, cu evrei, ci, mai mult decît atît, șase sute de mii de palestinieni au fost izgoniți din casele lor. Nu s-a dat nici o despăgubire. Am fost izgoniți și jefuiți. Împotriva voinței noastre și a oricărei legi. Dar cifrele nu sînt decît cifre. În spatele lor se află nenumărate tragedii personale. Sate arse, buldozere răscolind proprietăți și dărîmînd case, oameni nevinovați uciși, masacrarea unei întregi comunități. Femei și fete violate, personalități umilite.

Ne-am mutat din locuința oficială a judecătorului la proprietatea familiei din Ierusalim. Tata ne îndemna la calm și la rezervă. Doi ani mai tîrziu, a fost împușcat în grădina casei, la fel și mama. Sora mea era la Damasc. Într-o singură zi, au nimicit istoria familiei mele. Cu puști și cu ură.

Said își șterse o lacrimă din colțul ochiului, iar ceilalți tăceau. Nu era nimic de spus. Și dacă ar fi spus ceva, nu știau ce ar fi putut spune.

Adele rupse tăcerea.

— Lasă-mă să-ți cînt ceva, Khalim și după aceea vom pleca, spuse liniștit.

Khalim aprobă, se sculă oftînd și o urmă spre nișa mare unde era pianul.

Adele își împinse șalul de mătase peste umeri și se așeză la pian. Făcu cîteva acorduri și apoi cîntă cu o voce subțire, copilărească, tremurătoare, dar dulce. Khalim zîmbi recunoscînd cuvintele cîntecului de leagăn de Brahms : *Guten Abend, Gute Nacht, von Rosen bedacht...* Erau cuvinte foarte potrivite pentru dispoziția lor și nici nu putea găsi ceva mai bun.

Toți erau conștienți de atmosfera încărcată, dar Adele mai flecări liniștit cu Gabriella și, la plecare, îl sărută cu drag pe Khalim.

În timp ce se îndreptau spre galeria de artă, erau amîndoi tăcuți. Într-un tîrziu Adele spuse :

— Arabii îi urăsc pe europeni.

— Sînt și mulți europeni care îi urăsc pe arabi. Nu prea sînt agreați.

— De ce ?

— Crimele, Olimpiada de la München, OEP, bombardamente și răpiri de civili. Țările arabe pun înaintea oricărei probleme interesul lor. Cu ani în urmă, ar fi putut fi creat un stat palestinian pe malul de vest al Iordanului. Și ce-au făcut statele arabe pentru poporul lor ? Fără petrol s-ar transforma din nou în deșert, iar petrolul nu poate dura o veșnicie.

— Dar cine și cu ce drept a oferit țara și casele lor evreilor ?

— În nici un caz englezii, ci Organizația Națiunilor Unite.

— Dar nici aceasta nu avea nici un drept să o facă.

— Foarte adevărat. Dar s-a făcut, iar ceea ce încearcă palestinienii acum este să întoarcă timpul înapoi. Și nu o vor putea face. Nimeni nu poate, istoria a mers înainte. Ar trebui să lupte mult și să se așeze undeva, unde să înființeze o nouă Palestină.

— Dar nu trebuie să ne așteptăm ca ei să uite vreodată ce li s-a făcut.

— Trebuie să învețe să uite. E singura cale. În toată lumea unele națiuni s-au purtat foarte rău cu altele. Danezii, normanzii și romanii cu britanicii. La rîndul lor, britanicii cu irlandezii. Odată și odată trebuie să se pună capăt urii și crimei care continuă de secole, fără a mai avea vreo legătură cu crima originară. Lumea s-a săturat de palestinieni. Nu fac decît să omoare de dragul crimei. Omoară doar ca să se mențină în actualitate. Dar există în toată lumea oameni care se comportă la fel : Cambodgia, Salvador, Nicaragua, în toată Africa, iar arabii nu mai sînt o noutate.

— Dar un om cum e Khalim ar înțelege asta. Și totuși, încă suferă.

— Vrei să bei ceva înainte să te întorci ? Ți-ar schimba gîndurile.

— Dar unde ne putem duce așa tîrziu, noaptea ?

— Te duc la „Pulitzer" și apoi poți pleca acasă.

— Perfect. Făcu o pauză.

— Îți place Khalim ?

Rennie zîmbi.

— Mi-au plăcut amîndoi și e clar că te consideră din familie.

Ajunseră acasă. Cu colțul ochiului, Rennie zări un bărbat rezemat indiferent de zidul de lîngă apartamentul său. Pe drum, Rennie încercă să reconstituie în minte planul apartamentului lui Said. Dar era preocupat de omul ce se afla lîngă ușa lui. Se opri la colțul format de strada laterală și Prinsengraacht. Omul era tot acolo. Putea vedea în întuneric lumina de la țigara sa.

În timp ce se apropia de pod, omul îi ieși în cale. Rennie văzu cum își aruncă țigara spre canal. Omul se opri drept în fața lui, blocîndu-i drumul, și în momentul în care ridică brațul spre a-l da deoparte, omul spuse răgușit :

— Vin din partea lui Jan Branders.

Se opri și spuse încet :

— Dumneata... vii cu mine... la Jan... te așteaptă... acum.

— Unde este Jan ?

Omul se întoarse și arătă spre biserică.

— Vino.

Fără a mai aștepta ca să vadă dacă Rennie îl urma, omul se întoarse și o luă spre biserică. Nu era nimeni pe stradă așa că îl urmă. Se opri la Noorder Markt și Rennie văzu farurile unei mașini aprinzîndu-se.

Apropiindu-se, îl văzu pe Jan Branders la volanul unui Mercedes negru. Îi deschise portiera și Rennie se urcă.

Branders îi spuse rîzînd :

— Ai și început să scoți doamnele în lume, prietene ?

Fără să ia în seamă aluzia Rennie îl întrebă :

— Ce este, Jan ?

Branders privi pe fereastra mașinii spre canal.

— Am probleme și ai și tu probleme.

— Care-i problema mea ?

Jan rîse încet.

— Problema mea e că problema ta îmi dă și mie bătăi de cap.

— Sînt obosit, Jan, dă-i drumul.

Branders scoase din buzunarul hainei un plic pe care i-l întinse.

— Este un raport asupra familiei Said, așa cum ai cerut. Vine din interior. Totul, e exact.

— Mulțumesc. Asta e problema ?

— Nu, nu prietene, nu mi-e ușor să-ți spun.

— De ce ?

— Cred că știu cine l-a răpit pe omul tău.

— Unde e ? întrebă Rennie precipitat.

— Încet, încet. Ți-am spus că știu cine l-a răpit, nu și unde e.

— Cine l-a răpit ?

— Este un arab, dar care, ca și tine, a cerut ajutor din Surinam.

— Spune-mi mai mult.

— Omul din Surinam e un compatriot de-al meu, un vechi prieten. Vrei să-l bag în pușcărie ?

Rennie dădu din cap.

— Spune-mi doar unde e și las' pe mine. Nu se pune problema de pușcărie.

Branders scutură din cap.

— Ți-am spus că nu știu unde e. Tot ce știu e că un arab și patru sau cinci oameni din Surinam au un prizonier.

— Cum ai aflat ?

— Am lansat întrebarea. Și mi s-a răspuns.

— Crezi că e adevărat ?

Jan Branders rîse încet.

— Nimeni nu mă minte pe mine, Johnny, știe că-l pîndește moartea dacă o face.

— E în Amsterdam ?

— Nu.

— În Olanda ?

— Da.

— Ce altceva mai știi ?

— Știu că-l țin pe o ambarcațiune, asta-i tot.

— Mai poți afla ceva ?

— Nu cred. Poate s-ar putea cu ceva bani, dar nu, nu cred. Dacă omul meu mai spune ceva, îl omoară cu siguranță.

— Atunci de ce ți-a spus toate astea ?

— Îmi datorează foarte mult. L-am făcut să vorbească. Îi e frică de mine acum, dar îi e frică și de arabi și de ceilalți.

— De unde știi atunci toate astea ?

— Oamenii din Surinam consumă droguri, heroină și opium. Omul meu îi aprovizionează.

— Pot vorbi cu omul tău ?

— Nu, în nici un caz. Niciodată, spuse Branders scuturînd energic din cap.

Oftînd adînc, Rennie spuse :

— Bine, mulțumesc Jan pentru cele ce mi-ai spus. Dacă mai afli ceva și îmi poți spune, ți-aș fi foarte recunoscător pentru ajutorul tău.

Jan Branders întoarse repede capul spre a-l privi pe Rennie.

— Crezi că știu mai mult decît ce ți-am spus, nu-i așa ?

— Da.

Branders privi mai departe și tăcu cîteva clipe.

— Dacă mai aflu ceva în plus iau legătura cu tine. Dacă ai nevoie, dacă ai neplăceri folosește-te de numele meu.

Rennie îl bătu pe mîna de pe volan și coborî din mașină.

11

Telefonul sună de cîteva ori pînă ce Rennie să se răsucească în pat și să apuce receptorul.

— Rennie.

— Sînt la hotelul Amstel, Johnny. Ce-ar fi să vii pînă aici ?

Era Paynter, și Rennie răspunse :

— Sosesc cam într-o oră. Te-ai înscris pe numele tău ?

— Bineînțeles.

— Ne vedem mai tîrziu, și Rennie închise.

Taxiul ajunse la hotelul Amstel și un portar se repezi să-i deschidă portiera și să-l ajute să coboare. Rennie gîndi că era tipic pentru Paynter să aleagă hotelul Amstel. Era la jumătatea distanței dintre Connaught și Ritz. Era impresionant. Demodat, liniștit, dar luxos, în conformitate cu toate standardele moderne.

Recepționerul telefonă la camera lui Paynter, care-i spuse să-l poftească sus.

— Camera 329, domnule. Liftul e în stînga. Vă mulțumesc, domnule.

Paynter deschise înainte ca Rennie să bată la ușă și-l invită la masa de la fereastră.

— Am comandat cafea pentru amîndoi, așază-te.

În timp ce Rennie amesteca zahărul, Paynter spuse :

— Ai avut doar cîteva zile. Cum merge treaba ?

— L-am cunoscut pe Khalim Said și pe soția sa. Pot confirma că Mason e deținut în Olanda. Nu știu unde, doar că se află pe un vas. Cel care conducea operațiunea e un arab, iar ceilalți vin din Surinam.

— N-ai pierdut timpul, nu ? Cum ai dat de Mason ?

— Un vechi contact, cu cineva din Surinam.

— O fi același pentru care te-ai luptat să-l scoți din Surinam ?

— Chiar el.

— Ei bine, noutățile mele nu sînt senzaționale, dar sînt folositoare. Am trimis doi specialiști în artilerie și electronică la Damasc și au fost duși într-un loc numit Rayac, în valea Bekaa, chiar dincolo de frontiera Siriei cu Libanul. Nu prea știu cu cine avem de-a face, dar e o amestecătură de sirieni și iranieni. Au vehicul tip RPV, un vehicul pilotat de la distanță. Are o defecțiune în sistemul de telecomandă și nu știu cum să-l utilizeze. Au adus și un electronist de-al lor. Un tip care veghează asupra oamenilor noștri ca un vultur, dar nu are habar cum e construită o mașină așa de sofisticată.

Le-au oferit oamenilor noștri bani, fete, de toate. Totul pe ascuns. Conturi în bănci elvețiene și toată garnitura. Le-am spus să coopereze, dar cu măsură. Există însă două obstacole. Primul este comunicarea destul de dificilă cu cei doi oameni ai noștri și apoi nu putem avea încredere nici în sirieni nici în iranieni că-și respectă angajamentul.

— De ce arabii n-au cerut ajutorul rușilor pentru repararea aparatului ?

— Probabil nu vor ca rușii să știe că au așa ceva, spuse Paynter.

— Cît este de important vehiculul pentru arabi ?

— Este foarte important. I-ar putea ajuta să le dea mare bătaie de cap trupelor terestre israeliene.

— Cum adică ?

— Pe mine mă știi, Johnny, eu nu știu să bat un cui. Dar după cîte mi s-a spus, vehiculul poate fi deplasat chiar și cu un camion. E un avion fără pilot. Drăcia asta e lansată pe un

cîmp de luptă și ea transmite celor de la bază imagini TV de înaltă rezoluție de pe o distanță de 40 kilometri pătrați. Arată tot ce există la sol, poate fi ghidat încotro vrei și recuperat. Forțele terestre israeliene s-au bazat întotdeauna pe elementul surpriză, care acum poate fi anulat prin folosirea acestui mic dispozitiv, care le face vulnerabile în fața oricăror gherile.

— Și crezi că-l vor elibera pe Mason dacă oamenii noștri reușesc să-l repare ?

— Unul din tehnicienii pe care l-am trimis vorbește araba și încearcă să înțeleagă dacă nu cumva vor să ne tragă pe sfoară. Din nefericire, arabii vorbesc intenționat într-un dialect pe care nu-l prea înțelege. Personal, nu am nici o încredere în banditii ăștia.

— Deci noi trebuie să ne luăm aici măsuri presupunînd că nu au de gînd să-l elibereze.

— Așa s-ar părea. Poate voi ști ceva mai mult peste cîteva zile. Dar să ai un plan gata pentru orice eventualitate.

— Said crezi că este implicat ?

— Sigur. Toate mesajele oamenilor noștri vin prin el. Ne ține zilnic la curent. În general, vorbește direct cu mine. Calm, încîntător, amabil, caută să dea impresia că el n-are nici un amestec. Vrea să facă pe poznașul.

Paynter rîse.

— Dar asta nu-l împiedică să-și exercite presiunea cît mai mult posibil. S-a simțit foarte jignit cînd l-am întrebat dacă prietenii din Liban sînt demni în ceea ce privește schimbul.

— Am impresia că, prin natura lui, nu-i place prea mult ceea ce face. Nu este tipul indicat pentru astfel de treburi.

— Poate. Dar o face. Și la mine faptele contează.

Se aplecă apoi spre servieta sa, care era deschisă pe pat.

— Am ceva corespondență pentru tine, întinzîndu-i un plic. Mai dorești ceva cît timp sînt aici ?

— Nimic pentru moment.

Se ridică și Rennie înțelese că întrevederea se terminase. Își strînseră mîinile și Paynter îl conduse la ușă.

12

În timp ce trecea podul peste canal, văzu o mulțime de tineri și lumina intermitentă a girofarului unui camion de poliție. Pe măsură ce se apropie, distinse țipete și înjurături în vreo șase limbi. Apoi își dădu seama cine erau : indivizi care ocupaseră ilegal subsolul celor două case goale din fața camerei sale. Poliția îi evacua. Deodată, mulțimea se împrăștie îndreptîndu-se în jos pe stradă spre luminile ce se vedeau în depărtare. Toți, cu excepția unei fete care, strîngînd o legăturică în mînă, ședea pe caldarîm cu capul pe genunchii îndoiți.

Un polițist îi spuse ceva și ea își ridică încet capul. În lumina lunii, avea o paloare cadaverică. Apoi rar și clar îi spuse în engleză :

— De ce nu vă duceți dracului, ticăloșilor !

Cînd polițistul vru să-i pună mîna pe brațul subțire, Rennie se aplecă spre fată și îi spuse :

— Ce se întîmplă ?

— Spune porcilor ăstora să mă lase în pace.

Rennie se ridică și se adresă polițistului :

— Pot să vă ajut ? Care e problema ? Eu nu știu olandeza. A comis vreo ilegalitate ?

Polițistul ridică din umeri.

— Avem ordin de la tribunal să evacuăm locatarii clandestini. Nu vrem să o lăsăm să intre iar în casă.

— Lăsați-mă să-i vorbesc. O voi convinge să nu mai intre.

— Sînteți turist, domnule ?

Rennie arătă spre casă.

— Locuiesc aici, în această casă.

Polițistul strigă ceva în olandeză unui alt polițist. Acesta îi răspunse ceva, apoi se întoarse spre Rennie.

— Dacă mai este aici peste o oră, o arestăm.

Se încruntă și spuse :

— Nu e în siguranță pe aceste străzi și la ora asta.

— Voi avea eu grijă de ea.

— Cum doriți, dar trebuie să o preveniți, căci altfel va fi arestată pentru vagabondaj.

Cînd mașina poliției se întoarse și ieși de pe stradă, Rennie privi în jos la fată. Își odihnea capul pe genunchi și ținea cu o mînă punga de plastic ponosită pe care-o pusese pe caldarîm.

Se ghemui jos lîngă ea și o întrebă :

— Ești englezoaică ?

Scutură din cap.

— Americancă ?

Fata își ridică fața și îl privi.

— Lasă-mă în pace !

— Ai auzit ce a spus ? Te vor ridica dacă mai stai aici.

— Și ce ? spuse, ridicînd din umeri.

— Ai mîncat ceva ?

Era singurul lucru ce-i venise în gînd.

Ea privi în zare, departe, spre luminile de pe stradă și nu spuse nimic. Rennie își puse mîna, delicat, pe umărul ei osos.

— Locuiesc în casa de aici. Vino să bei o cafea și să mănînci un sandviș.

Se ridică încet, apucîndu-l de mînă. La început ezită, apoi se ridică puțin nesigură și cu ochii închiși. Rennie o sprijini punîndu-și brațul în jurul mijlocului ei și o duse spre ușa casei.

Cînd aprinse lumina în cameră, văzu cît de rău arăta. Avea obrazul alb, cearcăne în jurul ochilor și buzele livide. Acum, că intrase în odaie, nu mai era așa de îndărătnică. Se așeză ascultătoare pe scaunul pe care o pofti și cînd se întoarse cu un sandviș cu brînză, un cîrnat rece și ceștile cu cafea, se așeză la masă cu el și mîncă încet, fără a-i vorbi sau a-l privi.

— Unde locuiești ?

Fata scutură din cap.

— Ce înseamnă asta ?

— Nu locuiesc nicăieri, hoinăresc pe ici, pe colo.

— Dar de unde ești ? Ești englezoaică ?

Pe cînd îl privea, își dădu seama că era drogată. Avea pupilele dilatate și respirația accelerată.

— Da. Am vrut să mă duc la Londra în loc să vin aici, dar Londra e îngrozitoare.

— Uite ce, fetițo, este aproape ora trei dimineața. În camera cealaltă e un pat. Eu mă voi culca aici. Du-te la culcare și mîine dimineață o să hotărăști ce vrei să faci.

— Cum te cheamă ?

— Johnny.

— Bun, dar am o veste proastă pentru tine, Johnny. Nu mă las regulată doar pentru un pat.

Fata observă supărarea din ochii lui Rennie cînd acesta îi spuse :

— Camera de dormit are o cheie în broască, scumpo, care funcționează și pe dinăuntru.

Se ridică luînd vasele murdare de pe masă.

După ce-și luă punga de plastic cu toată zestrea ei, fata se îndreptă spre odaie zîmbind.

Prăji patru ouă cu vreo șase felii subțiri de slănină. După ce turnă și cafeaua în cești, bătu în ușă.

— E timpul mesei, fată. O să se răcească mîncarea.

Rennie nu aștepta un răspuns, căci știa că va face ce-i spune.

După cinci minute, fata veni și se așeză cu el la masă. În timp ce mînca, se uită deschis la ea. Părul lung părea că nu era spălat de săptămîni, pielea era palidă, iar mîinile îi tremurau

ținînd cuțitul și furculița. Dar își dădea seama că trebuie să fi fost tare frumușică înainte s-o apuce pe calea asta. Mînca încet și fără poftă, ca și cînd mîncarea ar fi fost dezgustătoare. Nu-l privea în timp ce mînca. Cînd termină, își puse palmele în jurul ceștii calde ca și cînd ar fi vrut să și le încălzească, apoi duse ceașca la gură.

— Cum te cheamă, fetițo ?

— Joanna — Joanna de Vries.

— Vorbești foarte bine engleza.

Pentru prima oară îl privi în față.

— Nu sînt olandeză. Sînt americancă. Bunicii mei erau olandezi.

— Cîți ani ai ?

— Douăzeci.

— Ești aici în vacanță ?

— Nu, locuiesc aici.

— Ce faci aici ?

— Nu înțeleg.

— Ce slujbă ai ?

Scutură din cap.

— Nu am permis de lucru.

— Cum te descurci ?

Fata ridică din umeri.

— Împart cu ceilalți *squatter-i** diverse locuințe. Am și ceva economii, nu e prea mult, dar mă descurc.

— Îți place aici ?

— Nu cine știe ce.

— Atunci de ce stai ?

— N-am unde să mă duc.

— Dar casa ta din Statele Unite ?

— Nu mă vor.

Oftă și spuse, ezitînd :

— Tatăl meu... m-a izgonit.

Rennie strînse tacîmurile și farfuriile și le duse în chiuvetă. În timp ce le spăla, se gîndea la fată. Părea bolnavă și se întreba dacă era cu adevărat toxicomană. Dar i-ar fi de folos,

* Squatter - persoană care ia în posesie temporară o clădire neocupată pentru a locui acolo în mod ilegal (n. trad.).

ca alibi, în fața lui Khalim, căruia îi spusese că era în căutarea unei fete dispărute. În timp ce se ștergea pe mîini, se întoarse și o privi. Ședea tot la masă, cu capul plecat și cu mîinile în jurul cănii.

— Ce planuri ai pentru azi ?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Mă duc să-i caut pe *squatter-i*. Își vor fi găsit vreun loc pînă acum.

— Îți sînt prieteni ?

— Nu, sînt numai *squatter-i*.

Rennie se așeză la masă, în fața ei, și spuse încet :

— Ești toxicomană ?

— Numai hașiș. Nu am luat niciodată altceva. Oricum, nu-mi pot permite adevăratul drog.

— Eu n-o să mai folosesc camerele cîteva zile. Ți-ar place să stai aici ? Să te odihnești puțin ?

— Nu pot plăti. Nu am destul pentru asta.

— Nu trebuie să plătești. Există de mîncare și un pat. Doar să te servești.

— De ce ? De ce mă ajuți ?

Rennie ridică din umeri.

— Nu am un motiv deosebit. Dar este clar că ai nevoie de ajutor.

— Nu sînt bună la pat, dacă asta vrei. Toți spun așa.

Rennie privi fața fetei un timp mai lung. Pentru prima oară, observă albastrul curat al ochilor ei. Același albastru ca și al fetiței lui. Zîmbi și spuse :

— Fă doar puțină curățenie pentru mine. Atîta tot. Și poți să nu faci nici asta dacă n-ai chef.

Se ridică și luă cele două chei de pe inel punîndu-le pe masă.

— Cea mare este pentru intrarea de la stradă. Nu știu cînd mă întorc. Peste două sau trei zile. Dacă pleci, lasă cheile pe masă.

— Cum te cheamă ?

— John, John Rennie.

Deschizînd ușa, se întoarse și o privi.

— Ai grijă de tine. Cu bine.

Fata nu-i aruncă nici o privire. Privea ceașca din mîna ei și nu ridică ochii nici cînd el ieși.

Adele Palmer îl invitase la galerie pentru deschiderea unei noi expoziții. Toată familia Said era de față, Khalim, Gabriella, fiul lor, Jamal, și micuța Nadia.

Picturile moderne nu era genul de lucrări pe care Rennie le-ar fi înțeles și admirat. Cu toate astea, cam o duzină din ele purtau eticheta „vîndut". Said cumpărase două și era entuziasmat, discutînd ca un cunoscător cu artista. Picturile cumpărate erau cadouri pentru un membru al familiei regale saudite și Said era sigur că vor mai fi achiziționate și altele.

Rennie îi invitase pe toți în seara aceea la un pahar, dar cum femeia care se ocupa de copii avea zi liberă, se întoarseră împreună acasă la Said. Acesta o luase înainte, ținîndu-se de mînă cu nevastă-sa. Adele Palmer întrebă încet :

— Ești căsătorit, Johnny ?

— Sînt divorțat.

— Ai copii ?

— Două fete.

— Ce vîrstă au ?

— Cam cît copiii lui Salim.

— Le mai vezi ?

— Aproape săptămînal.

— Ți-e dor de ele cînd ești plecat ?

Tăcură cîteva secunde, pînă cînd Rennie răspunse.

— Nu-mi pierd timpul niciodată regretînd lucruri ce nu pot fi schimbate. Numai proștii o fac.

— Proștii și femeile, spuse Adele surîzînd.

Rennie confirmă.

— Da, și femeile. E în natura lor. Petrec prea mult timp gîndind și disecînd anumite lucruri.

Inconștient își ironiza propriul caracter.

După ce luară masa, rămaseră în continuare prinși într-o conversație animată. Vorbiră despre expoziție, muzică, filme, cărți. Adele aduse în discuție scrierea arabă și lui Said îi străluceau ochii în timp ce vorbea.

— Pentru noi, arabii, cuvîntul este totul. Și această frumoasă scriere este o parte a cuvîntului. Doar douăsprezece semne de bază și cîteva puncte și totul este în același timp artă și comunicare. Asta o avem din Coran. Coranul este cuvîntul. El conduce viețile tuturor bunilor musulmani. Este stînca noastră.

Apoi privindu-l pe Rennie, zîmbi.

— Pentru tine, Johnny, cuvintele au o mare însemnătate ?

— Nu atît cît au pentru tine.

— Dar gîndește-te la influența cuvintelor englezești asupra întregii lumi.

— Cum adică ?

— Dickens, care ne-a făcut pe toți conștienți de nenorocirea celor săraci. *Coliba Unchiului Tom* și sclavia. Frumoasa traducere pe care ați dat-o *Evangheliei*. Nu e nevoie să fii creștin ca să prețuiești înțelepciunea *Bibliei*. Gîndește-te la *Predica de pe Munte*. Nimeni nu a spus vreodată, în atît de puține cuvinte și mai frumos, cum ar trebui să trăiască omul.

Rennie zîmbi.

— Chiar crezi că cei slabi vor moșteni pămîntul ?

Adele Palmer rîse ușor.

— Te-a făcut praf, Khalim !

Said se întoarse iute spre ea.

— Nu, nu poți lua un singur precept și să critici.

Privi din nou spre Rennie.

— Să luăm marile conflicte mondiale de azi, comunismul și creștinismul. Dacă citești cu atenție, nu există aproape nici o diferență între ele. Amîndouă ar trebui să aducă mult bine, dar nimeni nu încearcă asta. Rușii nu sînt comuniști, iar vesticii nu sînt creștini. Dacă nu ar fi oamenii la mijloc, ambele credințe s-ar împăca.

— Și ce faci cu evreii și cu arabii. Talmudul și Coranul ?

Gabriella ridică o mînă.

— Nu, vă rog nu mai începeți. Sînt lucruri care s-au spus de atîtea ori, dar nimeni nu le ascultă.

Said zîmbi.

— Încă o vorbă, dragostea mea. Ultimul cuvînt este privilegiul gazdei.

Ea dădu din umeri, zîmbind, și-l apucă de mînă, în timp ce Said se întoarse spre Rennie.

— Problema noastră, evrei și arabi, este că noi nu sîntem diferiți, dimpotrivă, asemănarea e prea mare. Fiecare îl înțelege pe celălalt prea bine. Sîntem ca și copiii acelorași părinți, dar certîndu-ne ca niște frați vitregi. Avem aceiași strămoși, am trăit pe același pămînt, limbile noastre sînt foarte apropiate. Amintește-ți ce ți-am spus despre cuvînt. Nu e mare diferență între a spune *shalom* sau *salaam alyekum*.

— Atunci de ce lupte, asasinate, bombe împotriva oamenilor nevinovați ?

— Trebuie să-ți reamintești ceva, Coranul este Vechiul Testament, nu cel Nou. Evreii s-au răspîndit în toată lumea. Arabii au rămas pe pămîntul lor. Pămînturile ne-au fost luate de străini și date evreilor. Acum luptăm pentru dreptate. Vestul ne-a împins să aplicăm vechile legi. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Dar ar putea exista un stat palestinian chiar acum, pe malul de vest al Iordanului.

Said scutură din cap cu neîncredere.

— Imaginează-ți că, după război, Națiunile Unite ar fi spus că în Anglia sînt o grămadă de evrei în Bradford, deci, să li se dea Yorkshire și Lancashire să formeze un stat evreiesc. Li se iau oamenilor pămîntul și casele unde au trăit zeci de ani. Mai tîrziu, ca să-i liniștească, evreii spun : Perfect. Nu ne mai sîcîiți, vă dăm o mică bucată înapoi, o bucată care nu ni se dăduse la început, dar am ocupat-o cu forța. O bucată din Derbyshire. Deci vă dăm Derbyshire și păstrăm restul. Ce-ar face englezii, nu s-ar bate ? Spune-mi sincer.

Rennie îi răspunse, scuturînd din cap.

— Există un punct dincolo de care nu poți merge. O linie peste care nu se poate trece.

— Ce punct, Johnny ? Ce linie ?

— Să omori femei și copii nevinovați. Să asasinezi oameni pentru a se scrie despre tine în presă.

— Așa-i consideri pe arabi ?

— Nu, dar cînd palestinienii au declarat că-i vor ucide pe israelieni, bărbați, femei și copii, ei s-au întors în era primitivă și lumea nu mai vrea să se întoarcă la sălbăticie.

— Deci, ce ar trebui să facem ?

— Să discutați, să negociați.

— Am încercat asta chiar de la început. Nimeni nu ne-a ascultat.

— Acum vor asculta. Însă nu vor ca partener de discuție OEP.

Said clătină din cap, încercînd să surîdă.

— Nu rezolvăm noi problema în astă seară, Johnny. Lumea e nebună și e o lume pe care tot noi am făcut-o... Am văzut o comedie muzicală la Londra acum cîțiva ani, căreia îi spunea *Opriți lumea, vreau să ies afară*, așa ceva mi-ar plăcea. Să oprim mersul omenirii o săptămînă ca să avem timp să gîndim cu toții din nou ce vrem.

— Tu ce vrei, Khalim ? îl întrebă Rennie liniștit.

Said se lăsă pe spate în fotoliu, gîndind cu ochii închiși.

Apoi îi deschise și se aplecă în față, privindu-l pe Rennie.

— Aș vrea să fie seară, la apusul soarelui, să mă plimb prin grădină cu Gabriella și copiii și să le spunem „rupe o portocală din unul dintre copaci, cum făceam eu cînd eram copil, cum făceau și tata și bunicul și toți cei care au trăit mai înainte. E grădina care îmi aparține și vă aparține și vouă".

Said îl privi pe Rennie și oftă.

— Oare cer prea mult ? Sau ar fi mai bine ca grădina să rămînă ocupată, ca acum, de o brigadă israeliană de scutieri. Eu iubesc locul acela, sînt legat de el.

Întorcîndu-se apoi spre Adele Palmer :

— Dă-mi leacul contra tristeții. Cîntă-mi ceva. Precum David cel din Biblie, care cînta ca să-l calmeze pe regele Saul.

Adele se îndreptă spre pianul Steinway. Privi pe fereastră întrebîndu-se ce să cînte, apoi, surîzînd, privi către Khalim. O văzu pe Gabriella surîzînd în timp ce cînta cald : *„J'attendrai, le jour et la nuit, j'attendrai toujours... ton retour"*. Cînd termină, Khalim se apropie și o sărută pe creștetul capului.

În timp ce Rennie o conducea acasă, la galerie, îl luă de braț.

— Mă întreb de ce e Khalim atît de ofensiv cu dumneata ?

— Este ?

— De cînd îl cunosc, nu a vorbit niciodată despre problemele arabe. Nici despre arta arabă. Dar de cînd se întîlnește cu dumneata, le discută cu patimă.

— Nu eu am deschis discuția.

— Sigur, n-ai început dumneata. Poate l-a incitat faptul că ești englez.

— Și tu englezoaică.

— Dar eu nu sînt decît o femeie, spuse rîzînd.

Se aștepta să o aprobe, dar nu-i răspunse. În fața ușii, luîndu-și rămas bun, îi spuse :

— Dacă te simți vreodată singur, vino la mine, oricînd.

— Ești foarte drăguță. O voi face.

Ea zîmbi auzind răspunsul formal și școlăresc, îl sărută pe obraz și intră în casă.

Burnița pe cînd traversa podul spre Warmoestraat. Se întrebă dacă fata mai era acolo.

Cînd deschise ușa, văzu că nu e singură. În cameră se mai afla un bărbat. Ea era îmbrăcată numai în fustă, iar bărbatul își băgase o mînă între picioarele ei. Observă pe masă un garou și o seringă. În timp ce închidea ușa, omul se întoarse, își puse mîinile pe șolduri și înaintă agresiv, cu bărbia împinsă înainte. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani și era ras pe cap. Era zdravăn, cu o mustață neagră ca în epoca victoriană. După aspect, Rennie își dădu seama că e turc.

— Ce dracu' cauți, omule ? se răsti individul.

Rennie deschise larg ușa și îi făcu semn să iasă :

— Afară.

Omul își încordă bicepșii și rînji.

— Mă dai afară ?! Tu ?!

Cum Rennie nu răspunse, omul se împletici și atinse cu degetele groase, depărtate, fața lui Rennie. Acesta îi dădu o lovitură zdravănă între picioare și cînd trupul greu i se încovoie, îl izbi cu genunchiul în falcă. Se prăbuși ca un bolovan, în

cădere încercînd, fără succes, să se sprijine de masă. La contactul cu trupul greu, podeaua trepidă. Fata, speriată, se lipise de perete, acoperindu-și fața cu mîna în timp ce Rennie deschise ușa și azvîrli corpul pe coridor.

Era alb de furie cînd se întoarse și luă de pe masă seringa. Auzi fata plîngînd, în timp ce el înfigea seringa în fundul mare al individului. După asta îl aruncă pe umăr și coborî scările tîrîndu-l după el. Rennie deschise ușa de la intrare și azvîrli corpul în stradă, pe caldarîm.

Cînd se întoarse o găsi pe fată șezînd la masă și plîngînd cu hohote. Îi tremura glasul în timp ce spuse :

— A fost un lucru îngrozitor.

Rennie se încruntă.

— Ce lucru ?

— Totul, în special seringa.

— Cine era ?

— Îl cheamă Franco, e turc.

— Un prieten de-al tău ?

— Nu, e doar un traficant.

— Ce plasează ?

— De toate.

Rennie luă pachețelul de plastic, își umezi degetele și atinse pudra albă pe care o conținea, ducînd-o apoi pe limbă. Era cocaină.

— Cît ai plătit pentru asta ?

— Nu l-am plătit, spuse ridicînd din umeri și privindu-l în față. De ce ai fost așa violent cu el ?

— Eu, pentru Dumnezeu ? El a început violența. Probabil că nu e obișnuit cu oameni care răspund la lovituri. E un terorist, fetițo, un bandit.

— Dar tu ai făcut-o... cu pricepere... ușor.

Ridică din umeri.

— Ce-ai fi vrut ? O demonstrație de politețe ?

— Trebuie să fii foarte puternic.

— Ai fi putut s-o faci și tu. Nu aștepta niciodată să te înhațe un bărbat. Lovește-l în testicule și de rest se poate ocupa poliția.

— Dar cu seringa ?

— Trebuia să se învețe minte, fetițo. Toți trebuie să ne învățăm. Să faci trafic cu droguri e un joc periculos. Și pericolul nu e numai de partea victimei. De ambele părți e pericol. Mai bine ți-ai pune puloverul și ai face niște cafele.

— Lecția a fost și pentru mine.

Rennie trase scaunul de pai și se așeză la masă, cu mîinile încrucișate. Lăsîndu-se pe spate, privi la fată.

— Ce mai vrei ? Încă o lecție despre stupiditatea drogului ? Cred că ai auzit deja destule și după cît se pare nu te-au convins. Este ?

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Atunci spune-mi ce e ?

Suspină.

— E o evadare. Uiți de lume, bani, putere, corupție. Politicieni, guverne, poliție, toți, toți impun oamenilor să facă doar ce vor *ei.*

— Dar dacă nu ar exista legi și ordine, ar fi anarhie. Bandiți ca Franco ar lua puterea și i-ar pune pe cei slabi la zid.

— Adică, oameni ca mine ?

— Da. Dar nu numai tu. Majoritatea oamenilor se tem de amenințări și violență.

— Tu nu ești slab.

— Poate că nu. Pentru un bărbat e mai ușor. Mi-am ales calea încotro s-o apuc, și acum știu ce vreau să fiu. Tu n-ai făcut-o încă. Dar o s-o faci și tu.

— Ce te face să crezi ?

— Știu că o s-o faci. Sînt convins.

— Ești însurat ?

— Divorțat.

— Ai copii ?

— Da, două fete.

— Sînt foarte norocoase.

— De ce ?

— Nu ești de acord cu mine, dar nu ai încercat să mă violezi. Mă încurajezi. Ești singurul om care m-a încurajat și

mi-a dat speranță vreodată. Tata mă socotește dezgustătoare. Nu mă mai suportă în casă, spuse suspinînd.

— Nu e încă matur. Asta e.

— Oh, ba da. E un om important în regiunea noastră. Are mult succes în afaceri, în afacerea lui proprie. Are o casă mare, piscină încălzită și tot tacîmul.

Rennie zîmbi.

— Nimic din toate astea nu maturizează. Cunosc oameni dintre cei mai naivi, dar care au succes în afaceri și sînt putrezi de bogați.

— Tu cu ce te ocupi ?

— Lucrez la o firmă de avocați, ca detectiv.

— Ce faci în Amsterdam ?

— Caut pe cineva, spuse ridicînd din umeri.

— De ce stai în mizeria asta ? De ce nu într-un hotel cu patru stele ?

— Nu găsești persoane dispărute în hoteluri cu patru stele, draga mea.

— Vrei să plec ?

— Dar tu, vrei ?

— Nu, mie îmi place aici.

— De ce ?

— Mă simt în siguranță aici, cu tine.

Zîmbi și făcu o pauză.

— N-am să te plictisesc.

— Foarte bine, ne-am înțeles. Poți să stai și să faci puțină curățenie.

— Fără dispoziții, fără regulamente ?

— Nu, nici o dispoziție. Doar relaxare.

Cînd se ridică, scoase din buzunarul hainei un teanc de bancnote daneze.

— Trebuie să ne aprovizionăm. Cumpără ceea ce crezi că ne-ar trebui pentru săptămîna viitoare. Știi să gătești ?

— N-am încercat niciodată.

— Cumpără o carte de bucate și încearcă să înveți.

Zîmbi cînd se sculă, nesigură pe picioarele ei și, trecînd pe lîngă scaunul lui în drum spre camera de dormit, îl atinse ușor cu mîna pe umăr.

Reveni în apartamentul său din Prinsengracht și începu să citească raportul lui Jan Branders cu privire la viața obișnuită a familiei Said. Telefonul începu să sune. Era Paynter. Suna de la consulat.

— Tocmai am avut o conversație interesantă cu Londra. Ambasada siriană a telefonat la Colegiul avocaților căutînd numele unei firme de avocați, destul de importantă, care să aibă proprii detectivi. Li s-au dat patru nume. Sirienii le-au contactat pe rînd, întrebînd, în toate cazurile dacă au un detectiv cu numele de John Rennie. S-a insistat mult dacă pot lua contact cu firma pentru care lucrează.

— Și Landgridge și-a îndeplinit misiunea, acoperindu-mă ?

— Bineînțeles. Și el și adjunctul lui au fost bine instruiți. Au mai făcut-o pentru noi și în alte ocazii.

Paynter începu să rîdă.

— Te-a lăudat grozav, cît ești de talentat și cu experiență, și au precizat că ești plecat în misiune în străinătate. Căutarea unei persoane dispărute în contul unuia dintre clienți.

— Cred că au fost puși să o facă de Khalim.

— Da. Mai ales că el nu vrea să pară că e amestecat.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat.

— Mai am un mesaj de la financiar. Cei de acolo te întreabă dacă vrei să contribui suplimentar la pensie ? Au făcut noi înțelegeri cu compania de asigurări în sensul că-ți poți mări pensia cu o poliță separată, emisă de tine. Dă-le un semn dacă te interesează. Corespondența e în drum spre tine.

— O să le scriu, după ce o văd.

— Noroc.

— Toate bune.

13

Rennie făcea foarte adesea scurte vizite la locuința din Warmoesstraat. Încerca trasee diferite, pe care le cronometra cu grijă. Fata părea mai relaxată și îi povesti despre familia sa. Tatăl părea un fel de tiran, dar mama și sora sa erau normale. Nu încerca să-l acuze nici pe tatăl său și nici pe altcineva pentru înclinația ei spre hoinăreală și era din ce în ce mai evident că, îndărătul fațadei de hippie*, exista fără îndoială un caracter puternic.

Se întrebă cum ar reacționa dacă una din fetele sale, Beth sau micuța Mary, ar ajunge ca ea. Nu-și imagină că se putea întîmpla așa ceva, dar cum timpurile acum sînt atît de ciudate, în special pentru tineret... Spera ca el să fie mai constructiv decît fusese tatăl fetei și să existe totdeauna cineva care să se devoteze și să se ocupe de echilibrul moral al fetițelor sale.

În ziua aceea, au stat de vorbă pînă noaptea tîrziu, iar atmosfera de calm îl făcu să se gîndească pentru o clipă că ar prefera să locuiască în apartamentul acesta sărăcăcios

* Hippie — persoană tînără care se asociază altora adoptînd un stil vestimentar neconvențional, respingînd ideile convenționale și societatea organizată, adesea utilizînd, ori bănuită că ar utiliza, și substanțe halucinogene (n. trad.).

împreună cu fata. Deoarece nu reuși să adoarmă, la ora cinci dimineața ieși încet din casă și se întoarse pe străzile pustii spre Prinsengracht. Roiurile de musculițe care deja își făcuseră apariția deasupra canalelor anunțau o zi caldă.

Dormi pînă la nouă și apoi făcu o baie aproape o jumătate de oră, ascultînd pe unde lungi postul de radio Canal 4. Londra era departe.

În timp ce era la a doua ceașcă de cafea, auzi soneria. Trei sunete scurte și unul lung. Era semnalul pe care Jan Branders îi spusese să-l utilizeze la el acasă. Se îndreptă spre ușă legîndu-și cordonul halatului de baie.

În fața ușii se afla Jan Branders, nebărbierit și cu ochii înroșiți de oboseală. La mîna dreaptă avea un bandaj pătat de sînge. Rennie se dădu la o parte.

— Intră.

Pe fața lui Branders se citea durerea. Se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu.

— Ce-ai pățit la mînă ?

— M-am tăiat.

— Te-ai dus la un doctor ?

Branders scutură din cap.

— Cine te-a bandajat ?

— Una dintre fete.

Rennie îi apucă mîna și examină bandajul. Prin pata mare de sînge închegat din palmă răzbătuse din nou sîngele proaspăt. Bandajul era prins cu un ac de siguranță. În timp ce-i desfăcea pansamentul îi văzu rana. Era o tăietură de cuțit ce pornea de la baza degetului mare și străbătea toată palma. Era adîncă și în cîteva puncte se vedea osul. Își ridică privirea spre Branders. Ținea ochii închiși, iar pielea sa colorată devenise lividă.

— Ai nevoie de un doctor, Jan, îi spuse încet dar ferm. Trebuie să-ți coasă rana. Chem un taxi și mergem împreună.

— Întîi trebuie să-ți vorbesc. Ai intrat într-o mare încurcătură.

— Vorbim mai tîrziu. Stai liniștit pînă mă îmbrac. Telefonă după un taxi, apoi începu să se îmbrace.

— Știi care e doctorul cel mai apropiat, Jan ?

— Nu de aici, din oraș. Ăștia cheamă poliția.

— E vreun doctor în cartierul canalelor ?

— Da.

— Atunci o să mergem acolo.

Se auzi soneria și el strigă :

— Răspund eu, nu te mișca.

Cînd Branders dădu șoferului adresa, omul nu se arătă prea încîntat, dar în zece minute se opri în fața unei case de pe Ouderzijds Voorburgwal. O fată îmbrăcată în halat alb aștepta deja la fereastră. Rennie, după ce plăti șoferul, îl ajută pe Branders, care se clătina, să urce scările, lăsînd în urma sa pete de sînge. Cînd ajunseră în fața intrării Jan apăsă cu pumnul pe butonul din mijloc și, după cîteva secunde, ușa se deschise.

La primul etaj un chinez îi aștepta în fața unei uși deschise. Înăuntru, Jan vorbi în olandeză, iar omul îl aprobă apoi îi apucă mîna cu delicatețe și i-o examină.

După douăzeci de minute, Branders își făcu apariția.

Omul îi spuse lui Rennie că Jan trebuie să stea la căldură și să nu se folosească de mînă trei zile.

— I-am făcut o injecție cu fier, fiindcă a pierdut mult sînge.

Rennie aprobă și cînd scoase din buzunar un teanc de bani, bătrînul zîmbi, refuzînd onorariul. Rennie privi spre Branders.

— Crezi că putem merge pe jos pînă la tine acasă ?

— Acum mă simt mult mai bine, Johnny. Mai bine să stăm de vorbă. Să luăm cîte o cafea.

— Cum vrei tu, Jan.

Bătrînul îi petrecu cu privirea în timp ce coborau scările pînă cînd ieșiră din casă.

După cinci minute, ședeau la o masă în aceeași cafenea mizeră unde se întîlniseră prima oară. Înainte de a vorbi, Branders îl privi îndelung pe Rennie.

— Cei care l-au prins pe omul vostru, au printre ei un arab. Arabul este un om rău, chiar foarte rău.

Respiră adînc.

— Mi-a omorît omul. I-a tăiat limba, pe viu. I-a tăiat socoteala și i-a băgat-o în gură. I-a despicat burta și l-a lăsat să moară încet.

— De unde știi asta, Jan ?

— Unul din oamenii arabului s-a speriat, a fugit și a venit la mine să-mi spună. Au trimis și după el, să-l omoare. Dar l-am ajuta să părăsească Olanda.

— Cum ai fost rănit ?

— Deoarece nu l-a mai găsit pe el, a dat buzna peste mine.

— Unde se află acum ?

— Bea apă din canal. Nu se simte prea bine.

— Ce se întîmplă pe vapor ?

— Îl pun pe omul tău să scrie. În fiecare zi îl bat și apoi îl pun să scrie.

Branders privi repede în jur și spuse cu glas scăzut.

— Dacă ai de a face cu arabii, în special cu ăsta, să nu le acorzi nici o încredere. Ăsta își bate joc de poporul vostru, face bancuri despre englezi și despre gentlemeni. Să nu crezi că e glumă, e război. Toate astea le spune chiar el. Oamenii mei din Surinam se tem de el și fac tot ce le spune. Doamne Iisuse !

Fața i se schimonosi de durere și închise ochii pînă cînd îi trecu spasmul dureros.

— Știi cumva, unde e vaporul ?

— Bineînțeles, știu.

— Spune-mi.

— Cel care se apropie de ei e un om mort. Așa mi-a spus cel care a fugit. Îi vor tăia gîtul și-l vor lăsa să sîngereze pînă va muri, ca un miel sacrificat.

— Spune-mi, Jan, unde este ?

— Ai auzit de lacul Loosdrechtse ?

— Nu, unde e ?

— E un lac mare, mare... la nord de Utrecht. Nava e pe canalul Hilversum, la est de satul numit Vreeland. Acolo pe canal se află o moară. La nord de moară sînt ancorate, împreună, trei ambarcațiuni. Cea din mijloc interesează. E o

ambarcațiune mare, grea, un șlep de canal. Se numește „Het Vlaamsche Leeuw".

— Ce înseamnă asta ?

— „Leul Flamand". E un vas belgian.

— Ar putea să-l mute în altă parte ?

— Nu. Am întrebat. Nu are motor și e periculos să-l mute chiar și cu un tractor sau cu cai.

— Cînd spui că-și bat joc de englezi, la ce te refereai ?

— Spun că nu-i înțelegeți pe arabi. Chiar dacă voi o să vă respectați cuvîntul ei nu au de gînd să o facă.

— Ești sigur că așa au spus ?

— Sigur, sigur, sută la sută.

— Îți mulțumesc.

Branders clătină încet din cap.

— Du-te acasă, Johnny, aici ești în pericol.

— Mă cunoști bine, Jan. Mai lasă-mi odaia o vreme și totul va fi în ordine. Nu ai nici o obligație. Bine ?

— Pentru mine e perfect. Tu rămîi prietenul meu.

— Lasă-mă să te duc acasă.

— Nu. Am treabă, am de vorbit aici.

Zîmbi.

— O afacere bună, curată, cu pudră albă și paradis negru pentru fumătorii de pipă.

Rennie se ridică.

— Mulțumesc, Jan. Și dacă ai cumva nevoie de mine, telefonează la consulat. Îl ceri pe Lambert, te va pune în legătură cu mine.

Branders dădu din cap și făcu semn omului de la bar să-i mai aducă o cafea.

Fără să reflecteze, Rennie se întoarse încet la odaia din Warmoesstraat. Cînd răsuci cheia în broască și deschise ușa, văzu un bărbat așezat la masă. Un bărbat elegant, în jur de cincizeci de ani.

14

În timp ce Rennie intră și închise ușa, omul se ridică.

— Cred că trebuie să fii Rennie. John Rennie.

— Cine ești dumneata ?

— Numele meu este de Vries. Johan de Vries.

— Cine ți-a deschis ?

— Fiica mea.

— Înțeleg. Sînteți tatăl Joannei.

— Chiar așa.

— Unde e ?

— Nu știu. S-a supărat că am venit aici. Supărată că am aflat unde se ascunde. A plecat.

— Luați loc, domnule de Vries, spuse Rennie politicos. Nu trebuie să stați în picioare. Doriți o ceașcă de cafea ?

— Pari un om cu picioarele pe pămînt, Rennie. Nu mă așteptam, trebuie să recunosc.

Rennie se așeză în fața lui de Vries.

— Cum vă așteptați să fiu, domnule de Vries ?

— Mă așteptam să fiți mai tînăr, unul dintre pletoșii ăia cu care umblă de obicei.

— Și de ce mai sînteți aici ?

— Nu încerca să mă sperii, Rennie, cunosc genul tău. Se poate să fii mai spilcuit ca alții, dar toți sînteți o apă și un pămînt. Droguri, sex, crimă, sînt sigur că nu mă înșel.

Rennie spuse liniștit :

— Cred că ar fi mai bine să plecați, domnule de Vries, altfel s-ar putea să nu vă placă să fiți aruncat în stradă, în văzul tuturor.

— Dacă mă atingi, dragul meu, te bag în pușcărie într-un ceas.

Rennie privi figura furioasă a omului. Era impresionant. Un tip direct, dar un tiran. Și în același timp o figură tristă. Dorea să-și protejeze fiica de acele pericole ascunse de care era sigur că își legase viața. Pentru el nu exista ideea de anxietate, inadaptare, ci un capriciu legat de sex și drog. Și crima, care să procure banii pentru a cumpăra droguri.

Rennie spuse liniștit :

— Ce te-a determinat să vii să o vezi ?

— Ai cules-o de pe stradă cînd umbla cu *squater-ii*, nu-i așa ?

— E un mod de a vedea lucrurile. Continuă.

— Unul dintre ei era din orașul nostru. Mi-a spus că este inculpată ca traficantă de droguri și că a semnat o hîrtie, prin care declară că nu are bani pentru apărător. Am telefonat la ambasadă, la Haga, și m-au pus în legătură cu consulul de aici, din Amsterdam. Mi s-a sugerat să angajez un avocat să o apere. Voiam să vorbesc cu ea, să văd dacă nu-mi cheltuiesc timpul și banii în zadar.

— Și cum ai găsit-o ?

— Puștiul îmi spusese unde stăteau clandestin, și că o văzuse plecînd cu tine. Chiar vizavi. Și nu s-a înșelat.

— Ce vei face acum, domnule de Vries ?

— I-am spus că ne-a făcut familia de rîs. A venit timpul să-și bage mințile în cap, să înțeleagă viața.

— Ce înseamnă exact să înțeleagă viața ?

— După ce-și va executa pedeapsa, ar face mai bine să se întoarcă acasă, să înceapă să-și cîștige existența așa cum o

face oricine. La vîrsta ei, eu munceam deja de doi, trei ani. Contribuiam la bugetul familiei. Noaptea făceam școala, nu vagabondam, ca derbedeii.

— I-ați spus și ei asta ?

— Sigur că am făcut-o.

— Cu aceleași cuvinte sau în alt mod ?

— Exact cu aceste cuvinte.

Rennie îi privi fața furioasă.

— Nu e calea cea mai bună ca să rezolvi problema, să nu te superi că ți-o spun.

— Ce ai fi făcut dumneata în locul meu, domnule Rennie ?

— Dacă vrei să spui ce aș face eu dacă aș fi tatăl ei, atunci ți-aș spune că mi-aș exercita toată influența față de consulul american, aici la Amsterdam, și la ambasada de la Haga, ca să i se retragă acuzația. În orice caz, asta aș face în primul rînd.

— Crezi că va merge ? Autoritățile de aici ar fi de acord ?

— În ciuda celor ce spun oamenii că, în acest oraș, pentru traficul de droguri se dau pedepse grele, sînt sigur că nu o vor condamna. Dacă ar fi fiica mea, aș vorbi chiar și cu procurorul.

— Asta ai face mai întîi ? Și ce ai mai face ?

Rennie îl privi pe de Vries, în timp ce vorbea.

— I-aș da niște bani ca să nu mai depindă de nimeni. Și aș încerca să o conving că o iubesc tot atît cît o iubesc și pe sora ei mai mică.

— Ți-a vorbit de familie ?

— Da, foarte mult.

— Și mă consideri un tată foarte aspru, care a izgonit-o, lăsînd-o în mizerie, nu ?

— Nu. Dă-mi voie să fiu sincer, domnule de Vries. Nu-mi placi și nu-mi place atitudinea dumitale, așa încît nu mă mir că fiica dumitale și-a părăsit căminul. Te consider un om care a crescut după niște reguli rigide privind relațiile și comportamentul. Reguli bune, n-am ce zice ! Dar aceste reguli trebuie aplicate cu multă dragoste și afecțiune.

Rennie se opri.

— Bănuiesc că ești un om foarte ocupat, domnule de Vries. S-ar putea ca fiica cea mică să fie mai ușor de educat, mai docilă. Și, poate nu ți s-a spus ce trebuie să faci în cazul în care o persoană, ce îți este dragă, nu se poate supune acelorași reguli. Nu regulile dumitale, poate altele.

De Vries îl privi cu atenție.

— Ești un om foarte ciudat, domnule Rennie.

Aștepta ca Rennie să-l întrebe de ce îl găsea ciudat, dar acesta nu-i răspunse. Nu-l interesa ce gîndea de Vries despre el.

— Presupun că te-ai culcat cu fata mea ?

— Poți să presupui ce dorești, domnule.

— Te-ai culcat cu ea ?

— Nu ai nici un drept să mă întrebi asta. Ai renunțat la acest drept de cîțiva ani. Poate chiar mai înainte. Însă înțeleg de ce mă întrebi și de aceea îți voi spune. Nu, nu m-am culcat cu fiica dumitale.

— De ce n-am dreptul să te întreb ?

— Pentru că te îndoiești de sfatul meu în ce ai de făcut pe viitor. Dacă m-aș fi culcat cu ea, nu mi-ai urma sfatul gîndind că vine din interes. E un argument de care trebuie să ții seama. Însă, cum nu am făcut-o, poți urma sfatul meu și poate îți schimbi total părerea despre fata dumitale.

— Am auzit de la mai multe persoane, că ea a dormit aici.

— Ți-am mai spus, era disperată și nefericită, în ciuda curajului ei de a te înfrunta. Nu avea unde să se ducă.

— A fost destul de obraznică cînd a vorbit cu mine.

— Are douăzeci, aproape douăzeci și unu de ani și nu mai acceptă ca cineva să-i dea ordine. Știe că oricînd se va supune dorinței dumitale, se va putea întoarce într-o casă mare, cu mulți servitori și tot ce-i trebuie. Și totuși de ce nu vrea să se dea bătută ?

— Asta mă întreb și eu. De ce ?

— Și ?

— Și ce ?

— Care este răspunsul dumitale ? De ce nu renunță să-ți țină piept ? Să te înfrunte ?

— Cred că este încăpățînată și proastă. Habar nu are ce se întîmplă în lume.

— Ce vîrstă ai, domnule de Vries ?

— Am cincizeci și șapte de ani.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule de Vries. Fiica dumitale, Joanna, știe mai multe despre lumea adevărată decît știi dumneata. Și poate mai mult decît vei ști vreodată.

După ce spusese totul pe un ton calm, Rennie se opri.

— Dumneata vorbești așa fiindcă ești de partea ei. Crezi în aceleași fleacuri în care crede și ea, ești împotriva a tot ce face ca societatea să funcționeze.

Rennie se mișcă în fotoliu și îl privi pe de Vries cu o furie cu greu stăpînită.

— Dumneata nu știi nimic despre părerile mele. De fapt, sînt sigur că majoritatea sînt asemănătoare cu ale dumitale. Cu singura diferență că accept ca foarte mulți oameni să nu le accepte. Vrei să te lupți cu propria dumitale fiică și să o supui. Dar nu cu argumente, ci șantajînd-o. Șantaj moral. Pînă nu pui piciorul pe linia trasată de tata, nu vei avea nici casă, nici mamă, nici familie, nici bani. Ești la fel de rău ca traficanții de droguri. Vrei ca o fată de douăzeci de ani să gîndească ca un om matur. S-o ferească Dumnezeu de așa ceva.

Rennie se ridică și de Vries îl imită, dar încet și nesigur. Și, în timp ce se înfruntau din priviri, de Vries spuse moale :

— Te detest Rennie. Urăsc îndrăzneala dumitale. Dar voi face ce-ai spus.

— Nu m-ai întrebat dacă este nevinovată în ceea ce privește traficul de droguri, nu-i așa ?

— Nu.

— Presupui că este vinovată ?

— Presupun că autoritățile n-ar fi acuzat-o dacă nu aveau suficiente probe.

— Asta demonstrează cît de puțin știi dumneata despre adevărata lume. Fiica dumitale nu a plasat în viața ei vreun drog.

— De unde știi ?

— Pentru că am întrebat-o.

— Și ai crezut-o ?

— Ce mai tată, se miră Rennie clătinînd din cap. Dumnezeu să o ajute. E descumpănită și nefericită, dar ascultă ce-ți spun... este unul dintre oamenii cei mai cinstiți pe care i-am întîlnit vreodată. Pariez pe ultimul meu dolar că dumneata spui mai multe minciuni într-o săptămînă făcînd afaceri, decît a spus ea toată viața. Nu e de mirare că se află în starea asta.

De Vries deschise gura, dar se răzgîndi, se întoarse și se îndreptă spre ușă, pe care o trînti fără să mai privească înapoi.

Era aproape miezul nopții cînd Joanna se întoarse. Nu-i spuse nimic despre tatăl ei, dar pentru prima dată se oferi să facă cafea. O auzea, în timp ce aștepta să fiarbă apa, îngînînd un cîntec. Era un cîntec dintr-un film care le plăcea fetelor lui, ceva despre o stea și un curcubeu.

După ce-i puse în față cafeaua, se așeză și zîmbi. Era pentru prima dată că o vedea zîmbind fără să se forțeze. Începu să rîdă cînd îi spuse :

— Am înțeles că ai avut o confruntare cu tata.

— De unde știi ?

— M-am dus la el la hotel, la Amstel. Mi-am cerut iertare pentru ce-i spusesem înainte.

— Ești o fată bună. Să nu-ți pierzi cumpătul niciodată dacă ai dreptate, iar dacă greșești, poți să ți-l pierzi.

Ea rîse.

— Aici se termină a doua lecție. Cred că l-ai impresionat. Nu există decorație sau medalie care să te răsplătească. Se apropie și-și puse mîna pe mîna lui.

— Ești un om bun, Johnny Rennie. Sper să existe cineva care să fie la fel de bun cu tine. Rennie își privi ceasul.

— E timpul să te duci la culcare, scumpo. E trecut de miezul nopții.

A doua zi dimineața, se trezi devreme. Înțepenise pe scaunul incomod. Nu dormise decît puțin, fiind frămîntat de gînduri. Își amintea ce îi spusese Jan Branders, însă încerca să nu se gîndească la ceea ce ar trebui să facă.

Pregăti gustarea, o trezi pe Joanna și după ce mîncară, ieșiră să se plimbe. Îi cumpără un cornet cu înghețată și se așezară pe o bancă în parculeț la soare. Acum, fiindcă se hrănea și dormea, fața și corpul ei se schimbaseră. Paloarea și cearcănele de la ochi dispăruseră, iar obrajii începuseră să i se rotunjească. Părea mai tînără iar ochii mari albaștri, cu gene lungi, erau limpezi și frumoși. Încă îi mai tremurau mîinile în timp ce ținea cornetul cu înghețată, dar numai mîinile. Se întoarse și-l privi zîmbind.

— Tot mă mai consideri o anarhistă ?

— Ești, Joanna. Nu ești tu una ca în afiș, cu o bombă în mînă și cu un tricou vărgat, dar totuși ești o revoltată.

— Nu vreau să schimb nimic. Însă nu vreau să fiu complice.

— Să fi complice ? La ce ?

— La o societate coruptă.

— Lumea este rea. A fost și va fi întotdeauna.

— Dar de ce ? De ce oamenii trebuie să fie atît de perverși ?

Rennie începu să rîdă.

— De unde ai mai scos-o și pe asta ?

Fata dădu din cap.

— Știi ce vreau să spun ?

— Nu.

— De ce politicienii trebuie să fie corupți ? De ce oamenii culți își consumă energia vînzînd oamenilor fleacuri de care ei nu au nevoie ? De ce nimeni nu are grijă de cei nenorociți ? De ce singurele lucruri care contează sînt banii și succesul ?

— Cîtă vreme știi că este așa, nu vei fi niciodată învinsă. Și tu ești într-un fel ca ei.

— De unde naiba ai mai scos-o și pe asta ?

— Nu fi atît de surprinsă. Ei sînt atrași de putere și de bani, iar tu ești atrasă de drog și de cocaină. Care este diferența ?

— Este. Eu nu-mi fac rău decît mie.

— Cînd un politician primește mită pentru a da antrepriza de construcții unui vechi prieten, își spune același lucru. Cineva tot o să construiască, de ce nu bătrînul Joe ? Și încetează să te mai amăgești, că toxicomania nu-ți face decît ție rău. Face rău multora și tu o știi prea bine.

— Dar negustorii care fac reclamă pentru fleacuri de care nu avem nevoie ?

— De exemplu : ce fel de fleacuri ?

— Conserve, mașini de spălat vase, cosmetice.

— Vînd conserve pentru oamenii ocupați care nu mai au timp să gătească. De aceea, au nevoie oamenii și de mașini de spălat vase. Pentru a economisi timpul.

— Economisesc timpul ca să facă ce ?

— Ca să facă sport, să înoate, să se joace cu copiii lor.

— Ești un avocat bun, Johnny Rennie. Aș vrea să pot găsi și eu contraargumente. Chiar dacă ai reușit să argumentezi nu înseamnă că ai și dreptate. Nu înseamnă decît că ești un bun teoretician.

— Dar spune-mi, ce ți-ai dori ?

— Mi-ar place să trăiesc undeva, într-un loc liniștit. O mică fermă. Atît cît să duc un trai decent. Să nu supăr pe nimeni. Să producă hrană bună pentru oameni.

— Ce să-ți spun... bătrînul te-ar priponi acolo, dacă ar știi că asta te poate face fericită.

Se apropie de el zîmbind.

— Cum ai reușit să-l faci să-și schimbe părerea despre mine și să mă iubească ?

— Te-a iubit întotdeauna. Te-a iubit în felul lui. Dar deodată mielușeaua sa favorită s-a transformat într-o fiară și

a mîrîit la el. N-a știut ce să facă. Cum nu putea să împuște fiara, s-a gîndit s-o pună în lanț. Și asta a înrăutățit situația. Bănuiesc că pentru tine a vărsat multe lacrimi pe ascuns.

— Nu mă iubește cu adevărat, altfel nu m-ar fi izgonit de acasă.

Rennie se uită la ceas.

— Trebuie să ne întoarcem, iubito. Ne vedem peste cîteva zile. Cum stai cu bugetul gospodăriei noastre ?

— Am destui bani, cel puțin pentru încă două săptămîni.

Rennie se ridică, îi întinse mîna și o ajută cu gingășie să se ridice. Îl luă de braț, și porniră spre casă.

Deschise obloanele de la ferestre și privi de-a lungul străzii, spre capătul ei, unde soarele părea că apune în spatele turnului bisericii. Cînd se întoarse, îi surprinse privirea. Joanna spuse cu căldură :

— Tu nu ai niciodată îndoieli, Johnny ?

— Despre ce ?

— Despre viață. Cum să gîndești. Cum să te porți. Cum să reacționezi față de ceilalți oameni.

— Nu. Fac numai ceea ce socotesc eu că e bine.

— Cum hotărăști ce e bine ?

— Nu hotărăsc. Eu știu. Și tu știi la fel de bine ca și mine.

— Atunci de ce sînt așa cum sînt ?

Rennie ridică din umeri.

— Voiai să te convingi că drumul pe care ai apucat-o e mai amuzant.

Se opri o clipă, apoi continuă :

— Nu mă poți păcăli și nu te poți păcăli nici pe tine că a locui cu *squatter-ii* pe o străduță din Amsterdam, este echivalentul vieții liniștite de la țară de care vorbeai.

Zîmbi.

— Dar totul se va aranja, fetițo. Nu-ți face griji, va fi din nou bine.

— De unde știi ?

— Ești prea inteligentă ca să-ți dorești să sfîrșești în șanț.

— Ce mai trebuie să fac ?

— Să stai și să gîndești. Să gîndești despre lume, despre tine însăți.

Se opri.

— Și să te gîndești apoi puțin la Anglia. Există șanse ca să o poți rupe cu trecutul. Apoi, cunoști limba și oamenii. Olandezii sînt toleranți, dar în alt fel. În tot cazul, mai gîndește-te.

— Vrei să faci ceva pentru mine ?

— Da.

— Nu mă întrebi ce ?

— Spune-mi.

— Tata vrea să-și ceară scuze. A întrebat dacă ai putea trece pe la el pe la hotel, mîine dimineață înainte să plece. A spus că te așteaptă în caz că te vei duce.

— Să văd ce pot face.

Se îndreptă spre el și-l privi în ochi

— Cînd te mai întorci aici ?

— Nu știu. Peste cîteva zile.

— E mai bine cînd ești aici. Cînd nu ești, mă simt singură. Ești atît de deosebit. Ești sănătos și... nu știu... cinstit.

— Nu te baza pe mine, fetițo. Stai pe picioarele tale. Fii independentă. O sărută instinctiv pe frunte.

— Mă voi întoarce.

Rămase nemișcată în timp ce Rennie închidea ușa în urma lui și-i asculta pașii coborînd scara de lemn.

De Vries avea un apartament luxos la hotelul Amstel, și cînd Rennie își spuse numele la recepție, i se răspunse că era așteptat. Fu condus imediat la etajul al doilea.

Americanul privea pe fereastră cînd Rennie intră și el se întoarse repede.

— Îți mulțumesc că ai venit, domnule Rennie. Dorești o cafea sau ceva de băut ?

De Vries voia să apese pe buton pentru comandă, dar Rennie refuză.

— Te rog, ia loc, domnule Rennie. Sper că nu te superi dacă îți spun Johnny.

De Vries își recăpătase siguranța de sine și nu mai aștepta răspunsul. Se așeză în fața lui Rennie.

— Știi, Johnny, îți datorez scuze. Te-am judecat greșit. Aș vrea să mă ierți.

— Nu vă faceți griji, domnule de Vries. Este explicabil. Erați foarte îngrijorat de soarta fiicei dumneavoastră.

— Vreau să-ți spun că ți-am urmat sfatul. Acuzația a fost retrasă și bănuiesc că nici nu intenționau să-i dea curs. Dar nu-ți datorez doar scuze. Vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru fata mea. S-a supărat foarte rău cînd i-am mărturisit suspiciunile mele. Aș vrea să simtă și pentru mine ceea ce simte pentru dumneata.

Rennie ridică din umeri.

— Probabil așa va fi, dar dați-i timp.

— Ești un om foarte neobișnuit, domnule Rennie, Johnny. Îi oferi unei fete adăpost și hrană fără să-i ceri nimic în schimb. Nu-ți poți imagina ce efect a avut asta asupra ei. A văzut un bărbat, un bărbat frumos, un om atrăgător, activ, educat. Mi-a vorbit despre discuțiile voastre. Mi-a spus că nu ai criticat niciodată modul ei trăsnit de viață, sau prostiile pe care le face. Mă tem că, spre deosebire de dumneata, eu nu am fost destul de înțelept cînd am luat atitudinea pe care am luat-o. Dar acum faptul e consumat. Ea nu vrea să recunoască asta, dar am constatat că a început să-și schimbe felul de a gîndi. Pot s-o afirm. Este încă o revoltată, dar mai calmă.

De Vries continuă pe un ton jenat :

— Aș vrea să te întreb, pentru a-mi dovedi recunoștința, dacă pot face ceva pentru dumneata. Ca recompensă.

— V-ați împăcat unul cu celălalt, acum ?

— Este încă foarte prudentă, dar din partea mea sîntem prieteni.

— Va putea să le scrie mamei și surorii ei ?

— I-am spus să facă cum vrea și dacă va dori vreodată să vină acasă, atunci voi sacrifica mielul cel mai gras ce s-a

văzut vreodată la Pittsburgh. Fără explicații. Fără morală din partea mea. Aș fi fericit să o văd din nou acasă.

— Ei bine, domnule de Vries, pentru mine aste e cea mai mare recompensă.

— Dar nu la asta m-am gîndit, lasă-mă să-ți spun. Dacă ai nevoie de o mînă de ajutor, Johnny, aș fi mîndru dacă ai apela la mine. Am învățat lecția și îți sînt recunoscător. Să știi că oricînd ești binevenit în casa mea.

— Mulțumesc și felicitări. Mă bucur că totul a ieșit bine pentru amîndoi. Am să mă interesez în continuare de soarta ei cît o să mai stau în Olanda.

De Vries îl conduse jos, în holul hotelului și la despărțire îi strînse mîna cu entuziasm.

15

Telefonă la Londra și aranjă cu Paynter o întîlnire, dar nu în biroul acestuia. Paynter părea ezitant și încordat și optă pentru vechiul lor loc de întîlnire : o bancă în Parcul St. James.

Stăteau pe mal, în fața insulei și Paynter manifesta un interes deosebit pentru rațele de pe lac. Rennie îl întrebă liniștit :

— Ce vrei să fac ?

— Am înțeles că ai exclus ideea de a-i oferi bani.

— Are bani cît bugetul SIS pe următorii zece ani.

— N-am întîlnit încă un om bogat care să nu fie lacom și să vrea să aibă mai mulți.

— Khalim Said nu se numără printre ei, te asigur.

— Ce-ai zice să folosești presiunea fizică ? Îl prinzi și îl supui la torturi.

— Cei care l-au răpit pe Mason nu vor da doi bani pe orice i-am face lui Said.

— Dar el ?

Rennie ridică din umeri.

— Nu are stofă de erou, dacă la asta te referi. Oricum, acțiunea nu-și va atinge scopul. Chiar dacă i-am zdrobi capul, ceilalți vor rămîne nepăsători.

— Ce cale ne-a mai rămas ?

— Aștept să-mi spui tu.

— Știi tot atît de bine ca și mine ce avem de făcut.

— Atunci nu te mai ascunde după degete și spune-mi ce vrei să fac.

— Va trebui să-i răpim copiii și să acționăm asupra psihicului său. Să-l determinăm să-și exercite influența asupra celor care sînt în spatele răpitorilor.

— Aș putea să-i atac pe teroriști și să-i lichidez. Îl voi elibera pe Mason și voi pune mîna și pe declarațiile pe care le-a făcut.

— Ai uitat că nu este vorba doar de un curier al ambasadei. În afară de scandalul diplomatic, răpitorii s-ar putea să aibă copii după declarațiile lui, dosite pe undeva.

Rennie dădu din cap.

— După cum am mai spus la început, vom jura că documentele sînt false.

— Și fiecare jurnalist din Londra se va lupta să-i ia un interviu lui Mason.

— Îi amintim că intră sub incidența legii *Secretului Actului Oficial.*

— Va ceda presiunii, așa cum a făcut-o și în fața răpitorilor lui.

— Atunci lasă-mă să-i atac. Îi vom ucide pe toți. Inclusiv pe Mason. Vom declara că a fost ucis de răpitori. În cazul ăsta, nu se va putea dovedi dacă erau declarațiile lui.

— Să-i ataci ?! exclamă speriat Paynter. Nici vorbă, Johnny ! Înseamnă că degeaba ne-am străduit să păstrăm secretul în afacerea asta.

Rennie dădu din umeri și, punîndu-și mîinile pe coapse, se pregăti să se ridice.

— Bine, voi lua copiii. Dar am nevoie de cîteva zile ca să-mi fac un plan.

Rînjind, Paynter îi spuse :

— Vrei să spui că nu ți l-ai făcut deja ?

Rennie îl aprobă.

— Ba da, dar ar trebui să-l mai revăd. Mai ai altceva pentru mine ?

— Nu.

Paynter se ridică și fără să-l privească, îi spuse :

— O să am grijă să fii recompensat cum trebuie cînd totul se va termina, Johnny. Poți conta pe asta.

— Te conduc pe jos, apoi o să iau un microbuz pînă la aeroport.

Paynter începu să rîdă, bătîndu-l pe umăr.

— Nu, o să luăm un taxi la Horse Guards. Apoi microbuzul o să te ducă la Gatwick. Nu merge niciodată pe jos, dacă poți călări. E unul din învățămintele pe care mi le reamintesc întotdeauna.

Rennie ședea la o masă, cu sacoșa de voiaj alături, în restaurantul cu autoservire de la Gatwick. Își puse două pachețele de zahăr în cafea. În timp ce bea din cafeaua dulce și caldă, privi la lumea din jur. Muncitori, familii în drum spre Majorca sau Benidorm. Lucrători din construcții sau petroliști care se întorceau la platformele de foraj marin din Marea Nordului. Printre ei, cîțiva oameni de afaceri purtînd serviete și mîncînd cornuri cu cîrnați. Nu se numărau printre călătorii obișnuiți ai aeroportului, căci atunci s-ar fi aflat într-unul din saloanele rezervate persoanelor foarte importante. Se întreba dacă pentru ei existența însemna doar grija pentru polițe, studiile universitare ale copiilor lor și lupta pentru a-și păstra slujbele. Nu-i invidia pentru aceste preocupări și ar fi fost nefericit să ducă viața lor. Se întrebă, ce ar fi gîndit oamenii aceștia dacă ar fi știut ce făcea el. Nu l-ar invidia, dar nici nu l-ar putea înțelege. Nu le păsa de țara în care trăiau. Țineau la familia regală, tot așa cum idolatrizau o echipă de fotbal sau vreun grup pop. Probabil, dacă i-ai fi întrebat, nu ar fi fost în stare să dea numele a doi membri din guvern, sau chiar al reprezentantului lor în Parlament. Probabil că nu credeau nici în Dumnezeu, așa că de ce ar fi crezut în ceva ? Nu a fost totdeauna așa, dar în ziua de azi, pentru orice, apelau la ajutorul Statului. Fără să-și dea seama ce făcea Statul pentru ei. Asta a fost întotdeauna menirea Statului, să-i protejeze și să le poarte de grijă.

Dacă reușeau să se eschiveze și să nu-și plătească impozitele, o făceau fără nici o remușcare. Kennedy a avut dreptate cînd a spus „Nu întrebați ce poate face țara pentru voi, ci ce puteți face voi pentru țara voastră". Lui Rennie nu-i trecea nici o clipă prin gînd să se condamne pentru ceea ce făcea pentru țara lui, răpind cu sînge rece doi copii. Era doar un ordin pe care i-l dăduseră cei care se preocupau de soarta Angliei, oameni care știau ce trebuie făcut.

Își aminti că nu-i ceruse lui Paynter să i-l trimită pe Ryan, așa că se duse la o cabină telefonică și-i lăsă lui Paynter un mesaj la birou.

16

Ryan ateriză a doua zi și Rennie îl instală în a doua cameră de dormit din apartamentul pe care îl ocupa pe Prinsengracht. Lucrară toată ziua și aproape toată noaptea. Echipa lui Ryan era specializată în răpiri de copii. Ryan însuși era dur și inteligent. Echipa era formată din patru membri, dintre care un șofer experimentat și un psiholog. Ryan și oamenii săi își petreceau tot timpul studiind răpiri de copii și pe cei ce le efectuau, indiferent dacă erau cu scop politic sau pecuniar. Erau consultați de poliție și de armată, iar din cînd în cînd, dădeau sfaturi prietenești guvernelor ce erau confruntate cu răpiri în scop politic.

Rennie îl duse să vadă împrejurimile locuinței lui Said, iar Ryan făcu o tură pe străzile și aleile din jur. Revenind la Prinsengracht, îl rugă pe Rennie să-i descrie orice amănunt pe care și-l amintea privind împărțirea și mobilierul casei.

Timp de o oră, Ryan studie cu atenție raportul lui Jan Branders privind programul zilnic al familiei Said. După-amiază, era gata să discute planurile întocmite, care se aflau în fața sa pe masă.

— Cine a făcut acest raport privind mișcările familiei lui Said, Johnny ?

Rennie răspunse :

— Un prieten al meu.

— Nu crezi că merită nota 0 la engleză ?

— Tu cum stai cu dialectul taki-taki ?

— Ce dracu mai e și asta ?

— E limba tipului. Surinameza.

— E de încredere ?

— E de mare încredere, dar nu e instruit în meseria de spion.

— Pe mine mă preocupă raportul. Crezi că e exact ?

— Da, dar bineînțeles că orele sînt cele locale, nu GMT.

— Momentul cel mai bun cînd putem pune mîna pe copii e dimineața, cînd vine mașina să-i ducă la școală. La școală se va presupune că nu vin în ziua aceea și în felul ăsta cîștigăm toată ziua, înainte ca balonul să se spargă.

Ryan se opri.

— Și mai este a doua problemă importantă. Crezi că Said va apela la poliția olandeză ?

— Greu de spus. După părerea mea, nu. În orice caz, nu din primul moment. Se va teme să nu-și prejudicieze statutul diplomatic dacă iese la iveală afacerea în care e amestecat. Pe de altă parte, își iubește mult copiii, ceea ce l-ar face să intre în panică și să cheme poliția.

— Deci, luăm copiii, îi ascundem. Luăm legătura cu el. Îi spunem că singura cale pentru a-i elibera, va fi eliberarea lui Mason, teafăr. Ce termen îi dăm ?

— Ce zici ? O săptămînă ?

— În nici un caz mai mult. Aceste operații pot eșua după trecerea a patru sau cinci zile, oricît de bine ar fi plănuite.

— Trebuie să fie neplăcut pentru tine să fii de această dată în postură de răpitor.

— Nu tocmai. Gîndesc ca și cînd aș fi de cealaltă parte, cînd operațiunea e întreprinsă împotriva lor. O să-i interoghez după aceea, deoarece se pot învăța o grămadă de lucruri aflînd ce gîndeau și ce efect au avut mișcările noastre asupra lor.

— Crezi că va fi o răpire mai grea sau mai ușoară decît cele obișnuite ?

— Să punem mîna pe ei, ar trebui să fie ușor. Să-i ținem ascunși, n-ar trebui să fie greu. Lucrurile se complică doar dacă intervine poliția iar mass-media începe să-și bage nasul. E o țară mică. Oamenii se cunosc între ei. Cînd ai de-a face cu fanatici, nu te poți baza numai pe experiența anterioară.

Rennie dădu din cap.

— Aici avem de-a face cu două categorii de fanatici. Psihopații, care probabil îl țin acum pe Mason, și nebunii de la Damasc, care probabil au ordonat operațiunea. Vor executa oare arabii de pe șlep ceea ce le spune să facă Khalim ? Dar el se va supune ordinelor șefilor săi ?

Ryan zîmbi.

— Mă tem că asta va fi problema ta, Johnny. Eu răspund doar de spălarea rufelor.

— Cînd poți să începi ?

— O să mă mut de-aici mîine și o să-mi găsesc altă locuință. Am nevoie de o zi să supraveghez personal locul, apoi o să-mi adun echipa și o s-o instruiesc. Să zicem patru zile, cel mult cinci.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine, Pat. Cred că situația pe șlep a început să fie dramatică.

— Bun, o să-i telefonez de la consulat lui Paynter și o să-mi mobilizez colaboratorii la noapte. Pînă vin ei, o să găsesc un loc afară din oraș.

— Ai nevoie de bani ?

— Nu, noi avem deja resursele noastre aici. Paynter a aranjat asta de ieri.

Ryan se ridică, întinzîndu-și brațele.

— Mă voi muta și eu mîine, așa că dacă mai ai ceva de pus la punct cu mine, să o facem în noaptea asta.

— Poți să treci pe aici cînd ai nevoie, Pat.

— Ne vedem mai tîrziu.

Mergînd spre ușă, se întoarse.

— Pot să-i dau lui Lambert adresa și numărul tău de telefon ?

— Le are deja.

Ryan făcu semn că a priceput și, după ce-și privi ceasul, ieși închizînd ușa, fără zgomot, în urma lui.

Ryan se întoarse seara, după opt. Nu povesti prea multe despre ce făcuse, dar Rennie înțelese că vorbise cu Paynter și găsise deja o ascunzătoare, pentru el și echipa lui, afară din oraș.

Stînd la masă cu o cafea în față, Ryan spuse :

— Am mîncat somon afumat, Johnny. E grozav. Vreau să cumpăr pentru acasă, după ce se termină isprava asta.

— Ce mai face frumoasa ta nevastă ?

— Foarte bine. Sînt sigur că n-ar fi deloc de acord cu această treabă.

— De ce nu ?

Ryan ridică din umeri.

— Nu prea există femei care să fie de acord să răpești copii.

— Îl cunoști pe Mason ?

— L-am văzut o dată sau de două ori. Un băiat destul de bun, dar eu l-am găsit cam moale.

— Ai văzut-o pe nevastă-sa ?

— Nu, am văzut o fotografie. Trăsnet nu alta.

— Știi că au rupt-o ? Divorțează.

— Nu, n-am știut.

Ridică din umeri.

— Se întîmplă și la case mai mari.

— Khalim Said, tatăl copiilor, a venit special la Paris, să se culce cu nevasta lui Mason, pentru a se convinge că Mason e agent SIS și omul potrivit pe care să-l răpească.

Ryan rîse.

— O poveste originală ; nu te supăra, dar în fotografie era foarte sexy.

— Nu era greu s-o aibă în pat, dar în caz că ai dubii, trebuie să știi că nici Said nu e un mielușel nevinovat. A căutat-o. E omul de legătură al arabilor.

Ryan scutură din cap.

— Nu am nici un fel de dubiu. De altfel, mi-e absolut indiferent. Nici nu mă interesează în ce s-a băgat.

— O să avem nevoie de aparate de emisie-recepție ca să păstrăm contactul.

— Tehnicienii mei or să aducă patru bucăți. O să le avem mîine dimineață.

Telefonul sună și Rennie ridică receptorul.

— Paynter. Tu ești, Johnny ? Mă auzi bine ?

— Da, tare și clar.

— Am primit acum o oră un mesaj de la prietenii din străinătate. S-ar părea că amicul tău din Surinam avea dreptate cînd spunea că nu-și vor ține promisiunea. Nu mi s-a spus în cuvinte prea clare, dar am niște semnale în acest sens. Spune prietenului tău irlandez să se grăbească. Cu cît mai repede cu atît mai bine. Șandramaua începe să se clatine. Ai priceput ?

Auzi zgomotul receptorului așezat în furcă și îi spuse lui Ryan :

— Un mesaj din partea lui Paynter. A primit informații de la băieții noștri de la fața locului, că arabii au de gînd să nu se țină de cuvînt. Îți cere să acționezi cît mai repede. Dacă intenționează să ne tragă în piept, e clar că îl vor curăța pe Mason înainte să se care.

Ryan aprobă.

— Îmi strîng lucrurile și mă duc să-mi întîmpin oamenii la Schiphol. Vin cu un charter de la Biggin Hill.

Se ridică, apoi, rezemîndu-se cu mîinile de spătarul scaunului, spuse :

— O să-ți trimit un om mîine dimineață, pe la ora unsprezece. O să-ți aducă aparatul și o să-ți arate cum funcționează, în caz că e unul pe care nu-l cunoști.

La cinci dimineața, telefonul sună. Era Ryan, foarte vioi.

— Johnny ?

— El.

— Mîine e ziua cea mare. Azi n-avem nevoie de tine, așa că profită, căci de mîine vei fi imobilizat în casă. Sau undeva unde te-am mai putea contacta. Aparatul e în drum spre tine. E bine ?

— Bravo ! Cei mai buni sînt englezii !

Ryan rîse și închise.

17

Cînd deschise ușa, rămase uimit în prag. Ea punea niște flori într-un vas și surîse cînd văzu surpriza de pe fața lui. Camera mizeră fusese transformată. Pereții zugrăviți, curățenie peste tot, iar pe un suport fixat în perete erau prinse în pioneze cîteva poze decupate din reviste.

Fata începu să rîdă.

— Nu exagera, te rog, e doar o mîzgăleală de zugrăveală.

— Cred că ți-a luat o grămadă de timp.

— O zi și o jumătate de noapte. Nu mai vreau să văd în viața mea o cutie de vopsea albă. Răzuitul pereților mi-a luat cel mai mult timp. Dumnezeu știe de cînd nu mai fuseseră curățați.

În timp ce închidea ușa spuse :

— E o treabă minunată. Mă simt tentat să mă mut aici imediat.

Fata îl privi cu ochii ei albaștri și îi spuse șoptit :

— Aș vrea s-o faci.

Cînd văzu indiferența de pe fața lui, deveni din nou vioaie.

— Ceai, cafea sau ciocolată caldă ?

În timp ce beau din ceștile nou-nouțe, îl întrebă :

— Unde locuiești cînd nu ești aici ?

— Oh, pe ici pe colo. Nicăieri, în mod special.

— Ce faci ?

— Admir peisajul și casc gura prin preajmă. Se opri. Și ce-ai mai făcut în afară de zugrăveală și decorațiuni ?

— Tata mi-a dat niște bani și mi-am făcut o listă cu meseriile pe care mi-ar face plăcere să le practic.

— De exemplu ?

— Infirmieră, asistentă socială stagiară, profesoară...

Se înroși.

— Lucruri din astea.

— Ai fi bună în oricare din ele. Care e pasul următor ?

— Să învăț.

— Aici sau în Statele Unite ?

— M-am gîndit că mi-ar face plăcere să mai stau cîteva luni aici la Amsterdam și să mă întorc acasă la sfîrșitul lui septembrie.

Rennie zîmbi.

— Să știi că sînt mîndru de tine. Te-ai pus repede pe picioare. Bravo.

— E în primul rînd meritul tău.

— Nu, fata mea. Ce te face să gîndești așa ?

— Nu știu, realmente nu știu. Tu crezi în tot ceea ce eu urăsc. Guverne, stabilitate, legi, reguli cărora trebuie să li te supui... totul. Dar într-un fel nu are importanță. Ceea ce contează, în special, e cinstea ta. Și tu nu încerci să forțezi pe nimeni să gîndească ca tine. Nici măcar nu încerci să-i convingi. Și asta e ceva.

— Te iau cu mine la un prînz de gală, așa că dacă mai ai ceva de făcut, fă acum.

— Unde ne ducem ?

— La „Schiller". Îl știi ?

— L-am văzut pe dinafară. E frumos.

De la restaurant se plimbară pînă în parcul Dam, unde se așezară pe trepte, priviră mulțimea care hoinărea în soare. După o oră, o duse înapoi acasă, în Warmoesstraat, și el se întoarse în Prinsengracht. La nouă era în pat.

18

Gabriella Said își strînse cu o mînă capotul în jurul trupului, iar cu cealaltă făcu semne de rămas bun copiilor. Șoferul taxiului porni motorul și porni pe drumul obișnuit spre școală. Cînd o luă la dreapta pe aleea îngustă care ducea spre pod, încetini și așteptă să treacă un Mercedes mare. Deoarece îi semnaliză să tragă într-o parte, frînă pentru a-l lăsa să treacă. Era prea atent la ce se întîmpla în față, așa că nu observă omul care se apropie din spate.

Cînd acesta deschise portiera, șoferul se întoarse să-l înjure și numai atunci observă că omul avea un pistol. Era aproape inconștient cînd fu tras afară și urcat în Mercedesul mare.

Cele două portiere din spate fură deschise și copiii înșfăcați imediat de doi oameni. O mînă pe gură și cîte o înțepătură în braț, pe care de-abia o simțiră.

Motorul taxiului funcționa în continuare și unul din oameni se așeză la volan și-l conduse spre poarta deschisă a vechii mori. Acolo, șoferul fu înghesuit în portbagajul propriei lui mașini, iar copiii împinși în fundul Mercedesului. Totul dură doar două minute.

Mercedesul își continuă cursa, cîțiva metri după pod, coti spre Gara Centrală, apoi spre sud, prin Rembrandtsplein,

Utrechtsestraat, Frederiksplein, peste Westeinde. Pînă ajunse la autostrada A 2.

Cînd trecură pe lîngă complexul sportiv Overamstel, era ora nouă și douăzeci. Ryan se uită din nou la ceas cînd făcură la stînga, pe autostradă. După patru kilometri, un indicator semnaliză drumul spre Joostendam. Mașina părăsi cu o hurducătură drumul, și intră pe poarta deschisă a unei ferme dărăpănate. Ryan privi în depărtare, spre brațele morii de vînt luminate de soare.

La ora două, un dulgher care avea închiriat unul din cele două garaje din perimetrul Vechii mori, telefonă la poliția circulației, reclamînd că un taxi abandonat îi închidea ieșirea din garaj.

Taxiul era proprietatea unei companii de radio-taxi, care, cînd auzi despre ce e vorba, trimise un angajat să aducă mașina la sediu. Dar pînă să sosească persoana, poliția îl descoperi pe șoferul taxiului, inconștient, în portbagaj și chemase prin radio ambulanța care era deja pe drum.

Telefonul lui Rennie sună la ora patru după-amiaza și cînd ridică receptorul, recunoscu vocea lui Ryan care îi spuse încet :

— S-a făcut. Totul e în ordine așa că poți să-i dai drumul.

În camera mică de dormit, Rennie puse în funcțiune emițătorul și bătu cele două cuvinte ale codului, pentru a-l anunța pe Paynter.

Khalim Said ridică receptorul și vorbi în olandeză, dar răspunsul veni în engleză.

— Domnul Khalim Said ?

— Da.

— Unde sînt copiii dumneavoastră, domnule Said ?

— La școală.

— Mă tem că nu, domnule Said. Copiii dumitale sînt departe de casă. Ai vrea să-i mai vezi ?

— Ce doriți ? Copiii mei...

— Nu e nevoie să vorbiți, domnule Said. Răspundeți doar la întrebarea mea. Doriți să vă mai vedeți copiii în viață ?

Said simți camera învîrtindu-se cu el și căzu pe un scaun.

— Ce înseamnă toate astea ? Nu înțeleg.

— Ba da, domnule Said. Ați vorbit cu o prietenă a mea la Londra despre un domn Mason, da ? O prietenă a prietenului meu. Eu vă vorbesc acum despre copiii dumneavoastră. V-ar conveni să faceți un schimb ? Nu avem prea mult timp. Dacă vă duceți la poliție, nu va fi bine pentru copii. Mai gîndiți-vă, domnule Said.

Cel ce vorbea de la capătul firului închise.

Said chemă telefonista și îi ceru să identifice numărul telefonului de la care i se vorbise.

— Nu se poate, domnule. Nu înregistrăm numerele celor care cheamă din afară.

Said încercă să se ridice, dar îi tremurau picioarele. Soția sa intră în cameră aducînd o tavă pe care se aflau două cești cu cafea și frișcă. Văzînd cît e de palid, puse repede tava jos și se grăbi spre el.

— Ce este, iubitule ? Ce s-a întîmplat ?

Observă că sudoarea îi curgea pe față și avea respirația sacadată.

— Să chem doctorul. Stai liniștit.

Said murmură :

— Nu, nu, copiii, nu.

Ea zîmbi.

— Copiii sînt bine, cred că acum sînt în drum spre casă.

Scutură din cap încet și repetă gîfîind :

— I-au luat, i-au răpit.

Gabriela rămase nemișcată, cu o figură neîncrezătoare.

— Nu mai spune astfel de lucruri, Khalim.

— Tocmai mi-au telefonat... au spus că au copiii... Doamne, nu pot să cred...

O privi și scutură din cap, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz...

— Totuși e adevărat.

— Și cer bani, da ? Să plătim imediat. Astă-seară. Telefonează-le acum. Spune-le da... indiferent ce vor... le vom da tot ce vor.

— Dă-mi, te rog, un coniac, Gabbie.

Închise ochii și-i ținu așa pînă bău prima înghițitură de coniac din paharul pe care Gabriela i-l pusese în mînă. După ce simți efectul primei înghițituri, bău și restul.

— Stai jos, Gabbie. Trebuie să vorbim.

Ea își trase un scaun aurit lîngă el și-l prinse de mînă.

— Fii calm, Khalim, liniștește-te.

— Sînt incapabil, Gabbie. Atît de incapabil, ca și cînd aș fi legat cu frînghii. Ne dau copiii în schimbul unui om. Un om care este prizonierul altor oameni, oameni asupra cărora nu am nici o putere.

— Nu înțeleg, Khalim. Care om ? Care alți oameni ?

— Omul se numește Mason. Este englez. Cei care-l țin prizonier sînt arabi și ascultă de ordinele Damascului.

— De ce îl țin prizonier ?

— Au pus mîna pe tehnică de luptă, fabricată de evrei, ceva foarte sofisticat. Deoarece n-au izbutit s-o pună în funcțiune, l-au răpit pe Mason, cerînd în schimbul eliberării lui ca prietenii lui să-i ajute să pună în funcțiune aparatul.

— Dar ce legătură ai tu cu toată treaba asta ?

— Am lucrat ca intermediar între Londra și Damasc.

— De ce tocmai tu ?

— Fiindcă vorbesc engleza și o înțeleg. Pentru că am statut diplomatic, pentru că au încredere în mine.

— Cine e acest Mason ?

— Este un om din serviciul secret englez, îi spuse privind-o.

Gabriela se încruntă, apoi fața i se albi de furie.

— Trebuie să fii nebun. Să riști siguranța întregii familii pentru demenții de la Damasc. Îți sacrifici copiii, ca să faci să funcționeze o mașinărie. De ce ? De ce ? Ce amestec aveai tu în toată afacerea asta ?

O privi cu ochi rugători.

— Mi-au cerut-o, iubita mea. Sînt palestinian. Ei sînt poporul meu. Trebuia să fac tot ce puteam.

— Ești nebun.

Apoi îi șuieră :

— Ești un prost, un prost nebun. Îți pui familia în pericol pentru cîteva vorbe dulci care te flatează. Ce fel de om ești ?

— Nu înțelegi ce ar fi însemnat pentru mine să refuz ? Ar fi fost o trădare.

— Mă dezgusti.

Izbucni în lacrimi, împingîndu-l cînd vru s-o mîngîie. Se învîrtea în jurul camerei, hohotind, scuturînd din cap și acoperindu-și fața cu mîinile.

Khalim căută în cartea de telefon un număr, apoi îl formă. Ca de obicei, răspunse o voce de femeie.

— Vreau să vorbesc cu domnul Paynter.

— Nu este liber pentru moment.

— Cînd pot să-l găsesc ?

— Dacă e o urgență puteți lăsa un mesaj. Ce să transmit ?

— Vreau să-i comunicați domnului Paynter că trebuie să vorbesc urgent cu dînsul. E o chestiune de viață și de moarte. Ați înțeles ?

— Numele dumneavoastră ?

— Khalim Said.

— Voi transmite mesajul.

La Londra, Paynter puse jos al doilea receptor.

— Bun. Am avut dreptate, vocea lui trăda, spuse rînjind. Ticăloșii, nu le place să mai încaseze și ei.

— Lasă-l să mai asude o jumătate de oră, apoi contactează-l. Vreau să aud știrile. Anunță-mă în birou cînd e momentul.

— Bine, domnule.

Paynter făcu numărul și zîmbi cînd receptorul se ridică de la primul apel.

— Domnul Khalim ?

— Da.

— Aici Paynter. Am auzit că m-ai căutat.

— Vreau copiii, Paynter. Îi vreau în douăzeci și patru de ore.

— Nu înțeleg. De ce să-mi telefonezi mie în legătură cu copiii tăi ?!

— Au fost răpiți, Paynter. Răpiți !

— Asta-i un lucru foarte grav. Cu ce te pot ajuta ?

— Oamenii tăi au făcut-o, ticălosule. Vor să-l eliberăm în schimb pe Mason.

— Înțeleg.

Făcu o pauză, apoi spuse :

— Mi se pare o idee foarte inteligentă. Te ocupi de aranjamentele necesare ?

— N-am nici o putere, Paynter. Știi foarte bine că nu am fost decît un intermediar.

— Nu tocmai, domnule Khalim, spuse Paynter blînd. Ai jucat și dumneata un rol.

— Am transmis doar mesajele dintr-o parte în alta. Nimic mai mult.

— Nu zău ?! Dar soția lui Mason, domnule Said ? Fata de la Paris. Îți amintești ?

După cîteva momente de tăcere, arabul spuse :

— Ai să mă ajuți, Paynter, sau trebuie să mă duc la poliție.

— Va trebui să explici o groază de lucruri poliției olandeze. Abuz de putere diplomatică, amestec în răpirea unui englez, încercare de șantaj a guvernului englez. Presa va face un caz nemaipomenit... și problema copiilor dumitale nu se va rezolva.

După cîteva clipe de tăcere, continuă :

— De ce nu discuți cu prietenii dumitale de la Damasc ? Înțeleg că au căpătat ce au dorit. Mașinăria funcționează. Sînt sigur că-și vor opri partea lor din afacere. Spuneai că sînt oameni de onoare. Îți amintești ? Posed înregistrări după toate convorbirile noastre, dacă ai nevoie să-ți amintești...

— Ce vrei să fac, ticălosule ?

— Te rog, te rog, domnule Said. Vulgaritatea nu ajută la nimic. Ar fi înțelept să-i crezi pe cei care ți-au telefonat, altfel, vor crede că ceea ce este bun pentru Mason va fi bun și pentru copiii dumitale.

— Ce înseamnă asta ?

— Ai sugerat că prietenii dumitale ar putea să-și piardă răbdarea și să-l omoare pe bietul Mason. La fel și oamenii care au luat copiii dumitale ar putea deveni nerăbdători.

— Vrei să spui că mi-ar omorî copiii cu sînge rece ?

— Mă indignează acest cuvînt, domnule Said, mă indignează. Mi-ai cerut sfatul și ți l-am dat. Nu am nimic de-a face cu problema dumitale. Te-ai implicat într-o afacere foarte periculoasă. Și bănuiesc că ai făcut-o cu bună știință. Nu a ieșit așa cum te așteptai și acum depinde numai de dumneata să rezolvi problema. Nu de mine.

— Damascul s-ar putea să nu facă ceea ce cer eu.

— Sînt sigur că o vor face, domnule Said. Ar trebui cel puțin să încerci și cît mai repede.

— Dacă aranjez, dumneata te vei implica ?

— Nu pot s-o fac decît în cazul că cealaltă parte mi se adresează și ea. Atunci, aș putea să le recomand să te ajute, în orice mod ar putea s-o facă.

— Te blestem Paynter, în numele familiei mele, te blestem.

Said închise telefonul, știind că soția sa îl pîndea tăcută din ușă. Privi la ceas, era ora unu noaptea la Damasc, dar el ridică telefonul.

O jumătate de oră pledă și înjură în arabă, furios de răceala și calmul interlocutorilor.

O oră mai tîrziu, în timp ce stătea epuizat în fotoliu, telefonul sună din nou. O altă voce, cu un ușor accent spuse :

— Sînteți gata să faceți schimbul, domnule Said ?

Răspunse cu vocea răgușită de cît țipase pînă atunci :

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu-l am eu pe Mason. Trebuie să-i conving pe alții.

— Ar trebui să te grăbești, prietene. Fetița dumitale pare că nu se simte bine. Nu putem aștepta prea mult. Poate cel mult încă douăzeci și patru de ore.

Și telefonul amuți.

Paynter îi telefonă lui Rennie și îi relată cifrat conversația lui cu Said. De-abia închisese telefonul, că sună soneria. Era Ryan, care părea speriat.

— Avem o problemă, Johnny și nu știu ce să fac.

— Stai jos. Whisky sau gin ?

Ryan preferă whisky. În timp ce-i întindea paharul cu băutură, spuse :

— Ce problemă ?

— Fetița, Nadia. Cînd s-a trezit era clar că nu se simțea bine. Tremura și plîngea. L-am pus pe Josh să încerce să o liniștească. Are cinci copii și știe cum să-i distreze și să glumească cu ei. Dar fetița nu înțelege engleza. Vorbește olandeza, puțin italiana și araba, așa că nu a mers prea grozav. Nu vrea să mănînce nimic. Am culcat-o, dar în timpul nopții s-a trezit. Sau cel puțin ținea ochii deschiși și de atunci stă cu ei așa. Respiră normal, nu are temperatură, dar nu vorbește, nu se mișcă și nici nu dă semne că ar recunoaște pe cineva. L-am dus lîngă ea pe fratele ei, dar nu a părut să-l recunoască.

— Ce crezi că este ?

— Habar n-am. E ca și cînd ar fi în comă. Nu sînt doctor, dar mi se pare că e vorba de o stare de șoc.

— Ați încercat s-o ridicați în capul oaselor ? Sau s-o mișcați ?

— Este moale ca o păpușă de cîrpă.

— Dar băiatul ?

— El se simte bine. Este foarte britanic și bățos. Cînd a văzut în ce stare este sora lui, s-a speriat, dar a căutat să nu arate.

— Ce ai de gînd să faci ?

Ryan nu răspunse imediat.

— Cît crezi că poate să mai dureze ?

— Momentan nu se mișcă nimic. Tovarășii lui Said de la Damasc sînt cei care trebuie să facă primul pas. Dar nu le convine să-și piardă prestigiul.

Ryan se ridică.

— Mai bine mă întorc. Păstrăm legătura. În caz că se întîmplă ceva să te pot anunța. Apropo... Paynter spunea că poate ar fi necesar să înregistrăm un apel din partea copiilor către tatăl lor. Dacă te interesează, o am deja.

— Las-o baltă, Pat. Astea-s ideile lui Paynter, nu ale mele. N-am ajuns încă atît de rău !

— Ne vedem curînd.

— Bine.

Adele Palmer tocmai deschidea magazinul cînd Rennie ajunse acolo, a doua zi dimineață.

Îi zîmbi.

— Ce zici, azi sînt atît de norocos încît să putem lua masa împreună ?

Avea fața palidă și ochii roșii și Rennie ghici că Said sau Gabriella o puseseră la curent cu ce li se întîmplase.

Ea scutură din cap.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Johnny. Dar nu cred că am chef de așa ceva.

— Ce s-a întîmplat ?

Pentru moment crezu că i se va destăinui, dar Adele invocă cu totul altceva :

— I-am promis Gabriellei să stau astă-seară cu ea.

— Hai să-i luăm și pe ei.

Buzele începură să-i tremure și o lacrimă îi curse pe obraz. De-abia putu să șoptească :

— S-a întîmplat ceva îngrozitor, Johnny. Gabbie e atît de disperată încît aproape și-a ieșit din minți.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am promis să nu spun nimănui.

Privi îndelung pe fereastră, apoi se întoarse și-l privi în față.

— Ai să-i ajuți, dacă ți-o vor cere ?

— Cum pot să-ți răspund, Adele, cînd nici nu știu despre ce e vorba ?

— Te rog ceva... plimbă-te prin împrejurimi cam zece minute, timp în care-i telefonez Gabriellei.

— S-a făcut. Crezi că sînt suficiente zece minute ?

— Da, destul.

Rennie se plimbă agale pe trotuarul însorit, apoi, după ce trecură cele zece minute, se întoarse din nou la galerie. Adele părea a-și fi recăpătat calmul.

— Am vorbit cu Khalim și Gabriella. Ea ar vrea să vorbească cu dumneata.

Se întoarse și-l privi cercetător.

— Ai spus că ești aici la Amsterdam ca să cauți o persoană care a dispărut. E adevărat ?

El aprobă.

— Da.

— Poți să juri că este adevărat ?

— Dacă insiști, da. Dar ce importanță are asta ?

Respiră adînc, apoi expiră aerul încet ca și cînd ar fi vrut să capete curaj.

— Gabriella vrea să te vadă. O să vină în cîteva minute. Peste voința lui Khalim, care a spus că divorțează dacă vorbește cu dumneata despre necazurile lor.

— Care este problema ?

— Vrea să-i găsești copiii. Au fost răpiți. Vei fi plătit, oricît ai cere. Vrei să o ajuți ? E disperată.

— Lasă-mă întîi să-i vorbesc.

— Te rog, ajut-o, Johnny. Mi se sfîșie inima cînd o văd în starea asta.

Privi peste umăr.

— Uite-o, a și venit. Fii bun cu ea.

Gabriella avea pupilele atît de dilatate, încît părea că ochii ei nu mai erau căprui, ci aproape negri. Purta o rochie de vară, albă. Adele îi aduse un scaun ca să se așeze.

— I-am spus lui Johnnie, Gabbie.

Rennie îi vorbi blînd.

— Întîi aș vrea să vorbim despre Khalim. De ce ți-a interzis să stai de vorbă cu mine ? Poate că are un motiv întemeiat. Poate că el are situația sub control și un străin ar putea să dea totul peste cap.

— Nu controlează nimic. E incapabil. Lasă-mă să-ți spun ce s-a întîmplat.

Îi spuse tot ce știa și cînd termină, Rennie o rugă :

— Lasă-mă să vorbesc eu cu Khalim. Tu rămîi aici cu Adele.

În cinci minute ajunse la apartamentul lui Said. Așteptă timp îndelungat pînă i se deschise. Cea care o făcu, fu bucătăreasa. Îi dădu bună ziua, fără să ia seama la protestele ei, și intră direct în camera de zi. Said stătea cu telefonul pe genunchi. Dădu din cap cu îndărătnicie.

— Nu vreau să ne ajuți, domnule Rennie.

— Nici n-am spus asta, Khalim. Gabriella mi-a povestit ce s-a întîmplat. Am lăsat-o cu Adele. Mi-a cerut să-i găsesc copiii, dar i-am spus că vreau să vorbesc mai întîi cu dumneata.

Khalim furios, îl întrebă :

— De ce să pierzi o șansă de a cîștiga niște bani ?

— Putem vorbi ?

— Nu avem ce.

— Insist totuși.

— Nu te pot opri.

— N-ai decît să-mi ceri să plec, Khalim, și voi pleca.

— Nimeni nu poate face nimic. Nici eu, nici tu, nimeni.

— Pot să stau jos ?

Khalim îi arătă un scaun și după ce se așeză cu fața spre el, Rennie îl întrebă.

— Știi cumva unde e ținut prizonier, englezul ?

— Da. E pe un remorcher, pe canalul Hilversum, mai sus de un lac navigabil, numit Loosdrechtse.

— Mă poți duce acolo, dacă e nevoie ?

— Da.

— Îmi poți arăta pe o hartă unde e ?

— Da.

— Cîți oameni ai pe navă ?

— Nu sînt oamenii mei, Rennie... Nu... sînt... oamenii... mei.

Era aproape gata să izbucnească în plîns.

— Cîți sînt, Khalim ?

— După cîte știu, cinci.

— Toți sînt arabi ?

— Nu. Numai unul e arab. El este cel care-i comandă.

— S-ar supune unui ordin de-al tău ?

— Bineînțeles că nu. Mi-ar rîde în nas.

— Cine i-a încredințat comanda ?

— Cei de la Damasc.

— Ce ți-au spus cînd ai vorbit cu ei ?

— Erau foarte calmi. Mi-au spus că or să examineze problema și or să mă anunțe.

— Și cînd o vor face ?

— Dumnezeu știe. N-au spus.

— În ce termeni v-ați despărțit ?

— I-am înjurat. Am jurat că dacă nu fac nimic, eu nu voi mai ridica nici un deget pentru Palestina sau orice altă țară arabă.

Continuă, ridicînd din umeri :

— M-am purtat ca un birjar, nu ca un diplomat.

— Cît de importante sînt persoanele implicate ? Au funcții mari ?

— Sînt de rangul trei, cam pe acolo.

— Mai sînt și alte guverne implicate ? De exemplu iranienii ?

— Ei știu. Au dat cea mai mare parte a fondurilor, dar nu sînt implicați în alt fel.

— Poți dovedi că Siria și Iranul sînt implicate ?

— Nu cu probe scrise.

— Dar poți da detalii despre persoanele care te-au contactat ?

— Da.

— Gabbie spunea că arabul care-l ține prizonier pe Mason nu mai ascultă de ordinele lor. Cei din Damasc știu asta ?

— Sînt sigur că o știu. Dar dacă s-ar afla că ordinele lor nu sînt ascultate, prestigiul lor ar fi știrbit.

— În ceea ce-l privește pe Paynter, omul de la Londra, despre care a vorbit Gabbie — , ai un număr de telefon unde îl poți chema ?

— Da.

— Bun. Și o ultimă întrebare. Vrei să te ajut ?

— Cum ai putea, Johnny ? Nimeni nu mă poate ajuta.

Rennie observă că începuse să o lase mai moale.

— Eu cred că da. De fapt, sînt sigur că pot.

— De ce te-ai mai băga și tu ?

— Vrei sau nu să te ajut ? Sînt obișnuit să mă ocup cu astfel de situații. Cred că pot să-ți aduc copiii înapoi, în cîteva zile.

— În ce fel ?

— Prima mișcare ar fi ca tu și Gabriella să vă mutați la un hotel. Undeva mai la margine, nu în centru. Hotelul Amstel ar fi cel mai nimerit.

— De ce, pentru Dumnezeu !... Trebuie să aștept telefonul răpitorilor.

— Cei de la Damasc se pot speria că ai putea informa poliția sau că vei vorbi cu presa. Nu pot scăpa hățurile din mîini. Așa că vă vor curăța pe amîndoi.

Pe fața lui Khalim se citea spaima.

— Dar sînt prietenii mei !

— De ce te-ai amestecat în afacerea asta, Khalim ?

— Pentru binele țării mele, Palestina.

— Tot așa și ei vor fi cu conștiința împăcată după ce vă vor ucide. Totul a fost făcut pentru o cauză dreaptă !

— Și dacă ne mutăm ?

— Eu voi rămîne aici. Voi negocia cu Paynter.

— Bănuiesc că ești obișnuit cu astfel de probleme, din cauza meseriei dumitale.

— Da. Dumneata ești implicat sufletește și ei știu asta. Ei știu cît de vulnerabil ești.

— Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu Gabbie.

O oră mai tîrziu, Rennie se întoarse la Prinsengracht. Înainte de plecarea lui Khalim, Gabbie și servitorii se mutaseră la hotelul Amstel. Khalim îi puse în față o hartă pe care îi arătă unde era ancorat remorcherul. Formă numărul de telefon a lui Paynter, o linie specială, și așteptă zgomotul făcut de ridicarea receptorului. Răspunse chiar Paynter.

— Paynter la telefon.

— Rennie.

— Doamne Isuse, am crezut că înnebunesc încercînd să dau de tine. Ce naiba se întîmplă ?

— Said m-a angajat oficial să port negocierile în locul lui.

— Glumești.

— Nicidecum. E disperat, iar prietenii lui din depărtare nu se grăbesc. Afară de asta, se pare că persoana care îi reprezintă aici, nu mai e dispusă să le execute ordinele. E un nebun. O face din plăcere.

— De unde știi tu toate astea, Johnny ? Cum și de ce l-ai făcut pe Said să-ți paseze afacerea ?

— Nu am timp să-ți explic. Mă tem că nebunul are să strice totul, terminîndu-l definitiv pe prietenul nostru comun.

— Și cu cine vei negocia ?

— Cu nimeni.

Trecură cîteva clipe de liniște, apoi Paynter spuse :

— Atunci ? Cum o să procedezi ?

— O să-l contactez personal pe nebun. Cît mai curînd.

— Deci, știi unde se află prietenul nostru ?

— Cu aproximație, de un kilometru și jumătate. Îl găsesc eu... bine ?

— Nu-mi place deloc treaba asta, Johnny. Pare o nebunie.

— Este, dar e singura cale.

— Aș putea încerca să cer Ministerului de Externe să facă presiuni asupra Damascului. Vor sări în sus, dar s-ar putea să coopereze.

— Ar dura prea mult timp. Damascul ar putea răspunde că nu are habar despre ce vorbim.

— Bine. Procedează cum crezi tu. Dar, pentru Dumnezeu, totul în cel mai mare secret. Dacă afacerea devine publică, bomba va exploda cu adevărat. Ai înțeles ?

— Înțeles !

Rennie se întoarse la locuința lui Said cu intenția să caute dacă nu există vreo dovadă concretă a amestecului lui Said în răpirea lui Mason, în caz că s-ar fi deschis o anchetă sau un proces. Dar puțin timp de la sosirea sa, cineva sună la sonerie. Ezită cîteva clipe, apoi se îndreptă prin vestibul și deschise ușa de la intrare.

Afară erau o mașină a poliției și doi polițiști în uniformă.

19

Polițistul mai în vîrstă întrebă :

— Domnul Said ?

Rennie negă.

— Nu este aici. Vă pot fi de folos ?

— Poate. Am vrea să stăm de vorbă.

Cei doi polițiști îl urmară în camera de zi și înainte de a se așeza, aruncară o privire în jur.

— Sîntem de la Serviciul de Cercetări Criminalistice al poliției din Amsterdam. Cercetăm o crimă.

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Unde se află domnul Said ?

— Lipsește cîteva zile. Nu știu sigur unde se află. Cred că în excursie. Eu am grijă de apartament în lipsa lor.

— Unde sînt copiii săi ?

— După cîte știu, sînt împreună cu părinții. Dar ce legătură au toate acestea cu o crimă ?

— Un șofer de taxi a fost atacat și intoxicat cu o substanță chimică. Suferea de inimă. Nu și-a mai recăpătat cunoștința și a decedat noaptea trecută.

Așteptă ca Rennie să comenteze, dar deoarece acesta tăcea, polițistul continuă :

— Am făcut cercetări la firma unde lucra și se pare că era angajat să ducă, zilnic, copiii domnului Said la școală.

Prietena sa ne-a spus că, în dimineața cînd a fost atacat, urma să ducă copiii la școală, ca de obicei.

— Cînd s-a întîmplat aceasta ?

— Acum trei zile.

— Copiii domnului Said au lipsit de la școală toată săptămîna. Asta o știm cu precizie. Am cercetat la școală. Pot să vă întreb cum vă numiți ?

— John Rennie.

— Sînteți englez ?

— Da.

— Ce faceți aici, la Amsterdam ?

— Lucrez la o mare firmă de avocați din Londra. Sînt aici pentru afaceri.

— Am găsit amprente de copil în taxi. Am vrea să le comparăm cu amprentele copiilor domnului Said. Cînd se vor întoarce ?

— Au spus că peste cinci sau șase zile.

— Păstrați legătura cu domnul Said ?

— Nu. A spus că va telefona ca să anunțe cînd se vor întoarce.

— Vă rog să-i spuneți să ia legătura cu noi cît mai curînd posibil.

Amîndoi polițiștii se ridicară. Cel în vîrstă spuse :

— Domnul Said părea îngrijorat cînd l-ați văzut ultima oară ?

— N-aș putea spune. De ce ar fi fost îngrijorat ?

— Avem o teorie. Nu pare plauzibilă, dar s-ar potrivi cu cele ce știm.

— Cum sună ?

Polițistul zîmbi.

— Teoriile polițiștilor sînt cunoscute doar de cei avizați. Vă mulțumim pentru ajutor.

În timp ce plecau, priviră din nou prin cameră cu falsă indiferență. După ce-i conduse afară, trecură aproape zece minute pînă ce Rennie auzi mașina poliției plecînd. Renunță la percheziție și se întoarse la Prinsengracht.

Ajuns acasă, adună toate obiectele de care avea nevoie: binoclu, hărți, emițătorul portabil și părțile componente ale pistolului ascunse în cutia de rezervă a radioului căptușită cu plumb. Nu avea decît douăzeci de cartușe în cele două încărcătoare, dar dacă nu erau de ajuns, asta nu va mai fi problema sa. Pregăti sandvișuri și le împachetă. Mîncă două ouă fierte în timp ce se uita la harta făcută la scară mare. Ar cîștiga timp dacă ar lua-o pe autostrada A2 și ar coti spre est, pe drumul spre marele lac Loosdrechtse și apoi spre moara de vînt. Dar aceasta era calea pe care ei s-ar fi putut aștepta să vină cineva. În schimb, dacă ar urma drumul către Weesp, apoi spre sud, pînă la Nederhorst, ar trece prin oraș și ar putea lăsa mașina mai departe de moară.

Dormi adînc patru ore, apoi se spălă și se bărbieri, încet și cu grijă. Reuși să ajungă tocmai cînd deschideau birourile care închiriau mașini. Mai cumpără un termos pe care-l umplu cu cafea la un restaurant, un kilogram de pere, pîine și numărul din ziua aceea, al ziarului „De Telegraaf". Era un anunț despre moartea unui șofer de taxi, dar fără nici o mențiune că ar fi vorba de o crimă.

Cînd ajunse la Weesp, văzu un om pe bicicletă, care avea legate de ghidon undițe de pescuit, iar la spate un coș de răchită. Umblă pe străzi zece minute, pînă găsi ce căuta. Era o fierărie care, la intrare, avea într-o ladă undițe de pescuit. Nu pescuise în viața sa, dar negustorul îi arătă ce să cumpere și cum să monteze undița, să lege cîrligul și momeala. Mai cumpără un minciog, un scaun pliant și o cutie cu viermi.

Parcă mașina la aproape un kilometru de moară, lîngă un indicator ce arăta direcția spre următorul sat, Vreeland.

Cerul era albastru, iar o briză ușoară stîrnea mici valuri pe apa canalului, făcînd să se aplece trestiile și iarba de pe mal. Un fel de taluz cam de un metru și jumătate se ridica pentru ca apoi să coboare în pantă spre cîmpiile de dincolo de canal. Pantele taluzului erau acoperite de o mare de maci roșii de cîmp și tufe de margarete.

Îngenunche pe creasta digului și-și fixă binoclul spre nava care se afla în mijlocul unui grup de trei ambarcațiuni. Cum

îi spusese Jan, era mare și urîtă, construită să remorcheze șlepuri încărcate cu cărbuni și, în nici un caz, nu semăna cu o navă de agrement. Avea cam cincisprezece metri lungime, un pescaj mic, cu o cabină de lemn la timonă, acoperită de o vopsea scorojită. În fața timonei avea o gură de ventilație. De-abia putu distinge numele pictat la proră, „Het Vlaamsche Leeuw" — „Leul Flamand." Lîngă cabina de la timonă, era un om așezat pe un scaun. Rennie îl văzu cum își aprinde o țigară. Cea mai apropiată ambarcațiune era o șalupă lungă de vreo opt metri și cu toate pînzele strînse. Distanța pînă la treptele ce coborau sub punte era de vreo doi metri.

Rennie coborî pe cîmp și merse în lungul digului aproape trei sute de metri. Cățărîndu-se din nou pe dig, se culcă pe burtă și după ce avu grijă ca lentilele binoclului să nu reflecteze razele de soare privi printre tufele verzi, înalte, de trifoi care acopereau digul.

Se vedeau acum în navă doi oameni. Cel care fuma avea capul lăsat pe spate, rezemat de peretele cabinei, cu ochii închiși. Rennie deduse că nu fuma tutun. Avea pielea puțin colorată și fața ciupită de vărsat. Cel care stătea în fața lui era cu siguranță arab. Avea părul negru, mustață și barbă, iar pielea de pe trupul slab era mult mai închisă la culoare. Avea un prosop în jurul mijlocului, ședea cu mîinile în șolduri și Rennie auzea, slab, glasul său supărat, în timp ce țipa la omul care fuma.

Timp de o oră puntea rămase pustie. Apoi, Rennie distinse pe drumul ce venea din direcția morii o siluetă în mișcare. Cînd își ațintì binoclul asupra ei văzu că era vorba de doi oameni. Unul pe bicicletă și celălalt mergînd alături.

După atitudinea lor, se vedea că sînt foarte siguri că nu sînt urmăriți. Păreau destinși și nepăsători. Rennie își aminti de antrenamentele din tinerețe. Trebuie să ai un plan precis înainte de a acționa. Apoi, îl îndeplinești. Era o regulă în care credea. Sînt unii oameni cărora le place să facă planuri complexe, presupunînd variante diverse pentru orice eventualitate. Întotdeauna fusese remarcat cît de ușor își îndeplinea el misiunea. Experiența îi dovedise că era întotdeauna ușor,

cînd aveai intenții precise. Rareori reușeai dacă nu era așa. Și dacă reușeai, întîmpinai întotdeauna mai multe greutăți decît în mod obișnuit.

Acum avea un singur obiectiv. Să-l omoare pe arab. El era cheia. În momentul în care ceilalți îl vor vedea mort, va fi de ajuns. Erau niște bandiți, dar nu niște fanatici, nici psihopați. Nu erau decît niște oameni plătiți. Și după cum remarcase, nici nu erau de încredere.

Cei doi urcară pe navă o cutie de carton care părea să conțină articole de băcănie. Lăsară bicicleta pe iarbă.

Cineva dinăuntru trase la o parte una din perdelele ce acopereau intrarea în cabină, dar Rennie nu izbuti să distingă nimic înăuntru. De pe vas, se auzi un radio și o voce care făcea un anunț, apoi muzică rock sau rap. Rennie nu știa să facă deosebirea.

Se întoarse și merse pe cîmp pînă aproape de ecluză. Mai dorea să afle doar poziția cabinei timonierului și să găsească o modalitate de a ajunge în interiorul navei.

Stînd pe dig, își pregăti undița după care înfipse vîrful cîrligului în mînerul de plută, așa cum îi arătase negustorul. Cu sacul pe un umăr și cu undița pe celălalt, porni înapoi spre locul unde erau ancorate cele trei nave.

În timp ce se apropia de ele, se opri des privind spre apă, ca și cînd căuta un loc bun de pescuit. Cînd trecu prin dreptul navei îl zări pe arab care stătea la pupă așezat pe o cutie. Rennie îl salută, însă arabul, preocupat să-și șteargă cu cîrpa sudoarea de pe ceafă, nu-i răspunse. Cabina avea doar o ușă batantă care ducea sub punte.

Găsi un loc bun de observație în dreptul celei de-a treia nave, cam la două sute de metri de „Leul Flamand". Cu mișcări măsurate, puse momeală în cîrlig și, după ce aruncă nada în apă, se așeză pe scăunel.

La prînz mîncă sandvișurile și-și turnă cafea în capacul de plastic al termosului. Atmosfera era liniștită și nu fu decît o singură dată tulburată de un strigăt care se auzi dinspre navă. Cîteva șalupe trecură pe canal stîrnind valuri care prelinseră pe malul canalului agitînd trestiile. Cînd căldura de-

veni prea puternică, se mută la umbra digului, întins pe spate ca și cînd ar fi dormit. De unde se afla, putea să vadă puntea din spate și cabina timonierului. Un om dormea așezat pe un colac de frînghii sprijinindu-se cu spatele de parapet. Examină cu atenție puntea și calculă că distanța pînă la treptele care duceau jos era aproximativ de doi metri.

Cînd soarele începu să apună Rennie își adună toate lucrurile și porni înapoi, în lungul cheiului. Arabul care tocmai apăru de sub punte se opri un moment și privi spre Rennie, apoi îl zgîlțîi pe omul care dormea.

Rennie trecu fără să-i arunce vreo privire și cînd, într-un tîrziu, privi spre nave, nu le mai zări deloc din cauza aburilor ce se ridicau din canal.

După ce ajunse la mașina parcată lîngă vechea ecluză, fără să-i pornească motorul, o împinse vreo cincizeci de metri, pînă în apropierea cheiului, mai aproape de nave. După cîteva manevre, o așeză în direcția de plecare, ca să fie gata să dispară cît mai rapid. Își înfășură în jurul pieptului funia de nylon și fără să o lege prea strîns, apoi își luă numai cuțitul, pistolul și rola cu bandă adezivă, după care se îndreptă spre canal.

Cînd văzu aprinzîndu-se lumina în cabină, coborî de pe dig pe cîmp. După zece minute se furișă pînă pe creasta digului și căută un loc de observație potrivit. Exact în dreptul vasului. Apăsă pe butonul ce lumina cadranul ceasului. Era nouă și cincisprezece minute. Mai avea trei ore de așteptare.

Rennie ședea lungit pe spate privind cerul înstelat. Ar fi fost mult mai ușor să fi făcut asta chiar de la început, atunci cînd Jan îi spusese unde era nava. Să-l fi lichidat pe arab, să-l fi eliberat pe Mason și partida ar fi fost terminată. Dar, nici el și nici dobitocii de la Damasc nu știau că pe ambarcațiunea lor, „Leul Flamand," era un răzvrătit. Și nimeni nu putea ghici cum ar fi reacționat, cînd mielul adus pentru sacrificiu ar fi fost eliberat. Cine poate ști ce mărturisiri făcuse Mason și dacă le-ar fi fost sau nu de folos, pentru propagandă și pentru îmbunarea poliției. Dacă nu ieșeau în cîștig, cel puțin erau siguri și satisfăcuți că și britanicii pierduseră. Era una din acele operații păguboase, în care tot ce puteai face era să spui pas

tot timpul. Probabil asta și voiau, Paynter și toți șefii. Nu era vina lor că lucrurile ieșiseră prost. Chiar dacă arabii nu ar fi pus mîna pe Mason, tot ar fi înhățat pe cineva. Și dacă te gîndești, tot mai bine era că-l luaseră pe Mason. Un bărbat înfrînt, fiindcă se însurase cu o femeie nepotrivită. Altul, ar fi luat otravă decît să vorbească.

Khalim Said poate fi un diplomat și chiar un bun om de afaceri. I-a fost fatal însă cînd a vrut să facă ceva ce nu se potrivea caracterului său. Și Khalim Said se băgase pînă în gît atunci cînd, vrînd să-și dovedească patriotismul și devotamentul față de Ierusalimul arab și Palestina, o sedusese pe Fleur Mason. Probabil, sperase că făcînd acest sacrificiu totul se va termina. A căzut în cursă și atunci cînd i s-a cerut să facă pe intermediarul, fără să se gîndească că-l vor avea la mînă. Ar fi suficientă doar o șoaptă la urechea nevestei sale pentru a-i distruge căsnicia. Khalim Said nu era străin de realitățile ascunse în spatele ipocriziei diplomatice. Capabil să reușească unele manevre diplomatice de mai mică anvergură, cînd a fost pus în fața realității crude, a devenit, și el, un miel de sacrificat.

În ciuda soarelui din timpul zilei, începuse să se lase frigul. I-ar fi plăcut să bea acum o gură de cafea, dar asta nu era în program. Frînghia, banda adezivă, pistolul și cuțitul erau mai importante și acum era momentul lor.

Revenind pe înălțimea digului, privi din nou spre remorcher. Distinse o siluetă în întuneric, în dreptul pasarelei ce făcea legătura cu malul. Individul care fuma, tuși, apoi traversă pasarela și se îndreptă spre puntea din spate. Era arabul. Rennie îl auzi în timp ce traversa pasarela cum scuipă în apă.

Rennie avu un moment de ezitare, apoi trase piedica pistolului, fixă butonul pentru surdină și trase piedica. Cîteva rațe își luară zborul măcănind, departe pe canal. Fără să facă vreun zgomot, Rennie se furișă de-a lungul pasarelei, spre locul unde, cu cîteva minute înainte, stătuse arabul. În aer se simțea mirosul dulceag de drog. Înainte să pășească pe navă aruncă o privire de-a lungul punții. Omul se rezema de para-

pet. Rennie puse pistolul în buzunar și scoase cuțitul din buzunarul interior al vestei. Se descălță, apoi sări pe punte și se ghemui. Arabul nu se întoarse decît cînd ajunsese la un metru de el ; văzînd cuțitul în mîna lui Rennie deschise gura să țipe, dar Rennie îl împinse cu mîna stîngă, iar cu mîna dreaptă înfipse cuțitul în pieptul gol al omului. Cuțitul scrîșni făcîndu-și loc printre coaste, după care lama intră în corp pînă la plăsele, iar sîngele cald i se prelinse pe mînă. Culcă mortul pe punte și înjură că nu adusese o lanternă. Coborî scara care ducea sub punte, avînd grijă să sprijine cu umerii ușile batante ca să nu facă zgomot cînd se închid. Mirosul de corpuri omenești și droguri era grețos. Pipăi căutînd comutatorul, însă fără să-l găsească. Scoase pistolul și trase, fără să folosească amortizorul, un foc în aer. Ecoul împușcăturii răsună cîteva clipe apoi se aprinse lumina. Pe culoarul dintre cabine își făcuse apariția, gol, unul dintre surinamezi.

Îi făcu semn omului s-o ia înainte. Era peste fire de înalt, iar mersul îi era nesigur. Giffia și se holbă cînd Rennie întrebă, în limba olandeză :

— Unde este englezul ?

Omul îi arătă spre direcția din care veniseră. Rennie îl întoarse și-l înghionti cu pistolul împingîndu-l înainte. Ușa unei cabine se deschise și un individ cu fața tuciurie se holbă la ei. Rennie trînti ușa cabinei, lovindu-l în față și-l auzi urlînd de durere.

Mason zăcea pe niște saltele murdare, așezate pe podea. O lampă era aprinsă. Arăta îngrozitor.

— Ce se întîmplă ? murmură.

— Sînt Rennie, Mason, John Rennie. Ia pistolul meu, coboară de pe remorcher și așteaptă-mă.

Mason se clătină, încercînd să se scoale. Rennie îl ajută luîndu-l de braț și împingîndu-l spre ieșire. Rennie păstră pistolul. Mason era incapabil să-l țină în mînă și nicidecum să poată trage. Erau șapte cabine și numai trei erau ocupate. Într-una, era omul cu nasul sfărîmat de ușă, legănîndu-se

încet pe pat. În celelalte două, indivizii erau pe altă lume. Rennie observă pipele pline și resturi cafenii în farfurii.

Îl încuie pe lungan într-una din cabine apoi urcă pe punte trecînd prin cabina timonierului.

Considerase că nu mai era necesar să-i lege fiindcă aveau să fie incapabili să se miște ore întregi și chiar și după aceea.

Mason, ghemuit, zăcea pe dig. Privindu-l, Rennie își dădu seama că nu era în stare să facă un pas, iar pînă la mașină era aproape un kilometru.

Îngenunche lîngă el, iar Mason îl privi. Se zbătu puțin cînd Rennie îl săltă pe umăr. Mason era ușor ca un fulg. Rennie se grăbi cît putu în lungul cheiului, ca nu cumva cineva să fi auzit împușcătura și să cheme poliția.

De două ori trebui să se oprească și să-l lase pe Mason pe iarbă. A doua oară acesta vomită.

Îl așeză pe bancheta din spate și apoi deschise portbagajul. Luă emițătorul și apăsă pe butonul de chemare. În timp ce aștepta stabilirea contactului, își privi ceasul. Era unu și un sfert. De-abia la al treilea apel, se stabili contactul și o voce spuse :

— „Piramida".

Rennie spuse :

— „R" e acolo ? Aici e „Sandviș". E urgent.

— Stai pe recepție. Te va chema.

Rennie mută pîrghia în dreptul inscripției „Vizual". În mai puțin de un minut, becul roșu din dreptul inscripției se aprinse, iar un led licări sub inițialele „SPK"*.

— Aici e „Sandviș". Mă auzi ?

— Tare și clar.

— Cele două zîne să se ducă acasă la ora zece. Înțeles ?

— Înțeles. Vom livra. Urgență, situația se deteriorează.

— Poate voi fi acolo. Faceți-vă că nu mă cunoașteți. Terminat.

* SPK, de la Speak — vorbește (n. trad)

— Recepționat.

Călătoria pînă la Amsterdam i se păru interminabilă, cu toate că șoselele erau aproape goale. Doar cîteva camioane îndreptîndu-se spre piață.

Parcă mașina la nouă sute de metri de casa sa. Prinsengracht era pustie, dar după cum se spune în armată, timpul pentru recunoaștere este rareori un timp pierdut.

În interiorul apartamentului totul era așa cum îl lăsase.

Se întoarse la mașină. Mason era conștient și Rennie conduse mașina pînă în dreptul ușii, apoi îl cără în apartament.

Îl așeză încetișor pe sofaua mare. Îl dezbrăcă cu grijă, îi făcu o baie și-l șterse pe față. Avea vînătăi și răni în lungul coastelor, și pe burtă, iar scrotul arăta ca un balon roșu. După ce-l așeză pe Mason pe unul din paturi, se uită la ceas. Îi va telefona lui Said la ora șase și jumătate. Între timp, va raporta la Londra, apoi va face o baie.

Îi răspunse ofițerul de serviciu și îl încredință că îl vor chema pe Paynter imediat. Dăduse ordin să fie trezit indiferent de ora la care va suna Rennie. Probabil va primi un telefon în cincisprezece minute ; dar telefonul sună după cinci minute.

— Tu ești, Johnny ?

— Da. S-a făcut. Mason este cu mine. Și micuții noștri prieteni se vor întoarce la părinți în cursul dimineții.

— Este nemaipomenit, Johnny. Te felicit. Nota 10. A fost greu ?

— Nu. Dacă ar fi fost greu, nu s-ar fi putut realiza.

— Doamne. M-am liniștit. Poveste asta plana deasupra capului meu ca un nor mare și negru. Cînd te întorci ?

— Vrei să-l interoghez pe Mason cît mai e cu mine ?

— Poate ar fi mai ușor. Mai bine să vorbiți acum decît mai tîrziu. Să nu aibă timp să pregătească vreo poveste cu marțieni sau alte alea. Cum se simte ?

— Groaznic. Dar, cred că în cîteva zile își va reveni.

— Bine, din nou felicitări. Asta nu se va uita, te asigur. Al dracului de minunat.

— Perfect, pe curînd.

— Ai grijă.

Rennie puse receptorul în furcă, închise ochii, și își puse mîinile pe obraz, masînd ușor să-și relaxeze mușchii.

După ce se spălă și se bărbieri, intră să-l vadă pe Mason.

Rennie nu prea simpatiza agenții care cedau presiunii și vorbeau atunci cînd erau prinși. Exista întotdeauna posibilitatea de a opta pentru mica pilulă galbenă și uitare. Nu mai era vorba de agonia otrăvirii cu cianură de odinioară, ci, o fracțiune de secundă, fără dureri și, neantul. Trupul lui Mason fusese torturat fără milă. Era opera unui sadic și nu a unui adversar în căutare de informații. Ținea gura deschisă, iar respirația îi era șuierătoare. În cîteva zile va putea fi transportat la Londra, întovărășit de cineva. Dacă ar putea dormi douăzeci și patru de ore, va fi probabil capabil să vorbească.

La ora șase și jumătate telefonă la hotelul Amstel și portarul îi făcu legătura cu apartamentul lui Said. Vocea lui Said era tristă.

— Khalim Said.

— Said, Johnny la telefon. Copiii vor fi acasă la ora zece. Vă sugerez ca, împreună cu Gabriella, să vă întoarceți acasă cît mai curînd posibil.

Urmă o lungă tăcere.

— Ești sigur ? Nu este numai o speranță ?

— Nu, vor fi acolo la ora zece.

Rennie îl auzi spunînd ceva în arabă, care suna ca un fel de rugăciune, apoi Said îi spuse încet.

— Nu pot să cred, Johnny. Cum ai reușit ? Pot s-o trezesc pe Gabriella și să-i spun ?

— Desigur că poți. Vă voi aștepta acasă.

Rennie ajunse la locul întîlnirii cu douăzeci de minute înaintea soților Said și a servitorilor acestora. Khalim îl luă în brațe, rîzînd emoționat. Gabriella era încă palidă și buimăcită. Nu-i venea să creadă și nu-și putea reveni din coșmar. Umbla fără rost, dintr-o cameră în alta. Atingînd lu-

crurile, așezînd o pernă, mutînd un bibelou, apoi oprindu-se, oftînd cu brațele încrucișate pe piept, privind pe fereastră fără să vadă nimic.

Puțin mai tîrziu, Said îl trase pe Rennie în micul său birou.

— Spune-mi cum ai făcut, Johnny ?

— Te rog, n-are rost să discutăm, Khalim. Bucură-te doar că vor fi înapoi.

— A trebuit să plătești răscumpărarea ?

— Nu. Las-o baltă. Englezul a fost eliberat și cu asta totul a luat sfîrșit.

— Cum aș putea să te recompensez, Johnny ?

— Să faci ce ți-am spus, să uiți totul.

Rennie îi povesti despre polițiștii care se interesaseră de soarta copiilor și îl sfătui pe Said să susțină aceeași poveste. Copiii fuseseră cu ei în excursie.

— Mă întorc și eu la mine acasă, continuă Rennie.

— Cum vrei tu, Johnny.

— Pot să-ți dau un sfat ?

— Bineînțeles, spuse Khalim.

— Nu vorbi cu copiii despre cele întîmplate pînă cînd nu revin la programul lor obișnuit. Dacă doresc să vorbească, lasă-i să vorbească, dar nu le pune întrebări.

— Voi face așa cum spui și... Johnny... cum pot să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut ?

— Așa cum ți-am spus. Uită.

Rennie dormi șase ore și apoi încercă să ia contactul prin radio cu Ryan. Dar nu răspunse nimeni, nu se auzi nici măcar un parazit. Probabil că plecaseră deja la Schiphol sau poate că erau deja la Londra.

Se duse cu mașina pînă la locuința lui Said. Acesta îi deschise personal. Nu i se mai citea pe față bucuria, ci arăta disperat.

— Ce s-a întîmplat, Khalim ?

— Nadia. Nu vorbește. Stă nemișcată și ne privește. Gabriella s-a mai liniștit după coșmar, dar nici ea nu se simte prea bine. Nu știu ce să fac.

Rennie închise ochii și rămase cîteva minute așa, gîndindu-se. Deschise apoi ochii și spuse.

— Mai ai vreun apartament sau o casă în străinătate, Khalim ?

— Da, am o casă lîngă Los Angeles, un apartament la Geneva și o casă la Amman.

— Cred că toți aveți nevoie de o schimbare. Aveți nevoie de un sfat medical. La orice doctor te-ai duce la Amsterdam, va trebui să-i dai explicații pentru a ști ce s-a întîmplat. Un doctor olandez va fi pus în dilema de a alege între meserie și țara sa. Ar fi destul să scape un cuvînt în fața autorităților și totul va ieși la iveală. Te sfătuiesc să plecați în California. Veți găsi un doctor bun acolo.

— Nu putem pleca așa, Johnny, doream să sărbătorim. Dar a fost îngrozitor. Nu numai micuța Nadia e afectată, dar și Gabriella. Nu mai pot suporta.

— Ce vrei să faci ? Vrei să-ți fac eu rezervarea locurilor la avion ?

Said închise ochii, dînd încet din cap.

— Cît de repede ne poți scoate de aici ?

— Încotro ?

— În Statele Unite.

— Lasă-mă să telefonez de aici. Ai pregătit-o pe Gabbie ? Cît vă trebuie ca să fiți gata ?

— Putem pleca într-o jumătate de oră. Avem tot ce ne trebuie și în casa de acolo.

Rennie privi la ceas apoi formă numărul aeroportului. Era opt și douăzeci. Găsi o cursă a companiei KLM spre New York, via Shanon, care pleca la miezul nopții și folosi cartea americană de credit a lui Said pentru a rezerva locurile.

Comandă un taxi pentru ora zece, apoi se duse la Gabriella, care stătea culcată, singură. Tremura ca și cînd ar fi avut malarie, iar cînd se aplecă să-i vorbească îl respinse.

Khalim dădea instrucțiuni servitorilor. Rennie îi spuse că biletele sînt la casă, la aeroport.

— Sper că lucrurile se vor îndrepta acolo.

Rennie îi întinse mîna și Said i-o apucă cu amîndouă mîinile.

— Îți mulțumesc, Johnny, mulțumesc pentru tot.

Avea lacrimi în ochi și ridică din umeri neputincios.

Rennie zîmbi și spuse încet :

— *Salaam alyekum*.

20

Îl ajuta pe Mason să soarbă încet o cană cu supă de carne. Vor mai trece cîteva zile pînă cînd va putea să-i vorbească despre cele întîmplate. În timp ce Mason era în pat, Rennie telefonă la Londra și Paynter îl puse în legătură cu serviciul medical. Descrise cît putea mai bine starea lui Mason și cei de acolo îl îndrumară cum să-i trateze rănile și-i indicară regimul de care avea nevoie.

Au trecut trei zile, înainte ca Mason să poată vorbi despre cele îndurate și era clar că existau momente pe care nu și le mai amintea. Singurul punct luminos era insistența cu care afirma că toate numele, datele operațiunilor pe care le scrisese, erau fictive. Nu putea fi verificat și el își dăduse seama de asta. Tot ce scrisese era absolut inutil pentru răpitori. Singura informație gravă pe care le-o dăduse era legată de numele și numărul de telefon ale lui Paynter. Rennie aduse de cîteva ori vorba despre aceste lucruri pînă cînd, în sfîrșit, îl crezu. Starea sănătății lui Mason se îmbunătățise și progresul era destul de vizibil. Chiar el deschise subiectul privind întoarcerea la Londra.

— Ce crezi că vor face cu mine cînd mă voi întoarce la Londra ?

— În primul rînd, cred că îți vor da un concediu de cîteva săptămîni.

— Vreau să spun după concediu. Mă vor da afară ?

— N-am auzit așa ceva.

— N-o să le placă că am trădat identitatea lui Paynter și numărul lui de telefon.

— Poate că nu, dar există circumstanțe atenuante.

— Ce vrei să spui ?

Rennie oftă.

— Nu aveai un moral prea bun cînd te-au prins. Din cauza problemelor tale personale.

— Ea știe ce mi s-a întîmplat ?

— Nu. Nu știe nici măcar că ai lipsit. I-am spus doar că încercam să te contactez.

— Crezi că i-ar fi milă dacă ar ști ce mi-au făcut ?

Rennie aprobă.

— Da, sînt sigur — dar nu așa cum ai vrea tu. Nu a spus nimic neplăcut despre tine, dar trebuie să te obișnuiești cu ideea că totul s-a terminat. Nu mai există punți de înțelegere între voi — ea le-a distrus pe toate. Nu mai este cale de întoarcere.

— Te gîndești la alți bărbați ?

— Nu numai asta. Ea refuză orice încercare de împăcare. A lăsat să se vadă asta cînd s-a întors la Paris. A întors spatele Londrei și ție.

— O mai iubesc încă.

— Uite ce este, Harry. Uit-o, s-a terminat. Nu ai fi reușit s-o păstrezi, chiar dacă îți schimbai slujba. Ar fi găsit, cu siguranță, alt pretext.

— Nu ți-a plăcut.

— Nu. E foarte frumoasă, dar e franțuzoaică și egoistă. Și e mult mai tare ca tine, și în afară de asta e femeie. Dacă a greșit o dată, o va mai face, indiferent ce jurăminte ar face.

— Ești neînduplecat, Johnny, nu-i așa ?

— Știu ce merge și ce nu. Nu caut să mă amăgesc. Privesc lucrurile în față și tu ar trebui să faci la fel. Există o grămadă de fete drăguțe care ar fi mult mai potrivite pentru tine, decît ea. Într-o bună zi, cînd vei fi căsătorit și fericit, îți

vei aminti prin ce ai trecut și îi vei mulțumi lui Dumnezeu că ai scăpat de ea.

Mason rîse silit și spuse cu buzele tremurînde :

— Găsește-mi una, Johnny.

— E timpul să te culci. Eu mă duc să văd un prieten. Nu răspunde la sonerie și nici la telefon. Mă întorc cam peste o oră.

Lumina era aprinsă în apartamentul Adelei Palmer, așa că sună la sonerie și așteptă. Îi deschise. Era în capot.

— Te deranjez ?

Clătină din cap și spuse :

— Nu, intră să bei ceva.

O urmă pe scări, oftînd.

— Îmi face chiar plăcere o companie.

Fără să-l mai întrebe ce băutură preferă, turnă pentru fiecare whisky, apoi se așeză în fața lui.

— Khalim mi-a telefonat azi-dimineață.

— Cum le merge ?

— Nu ai aflat ? Mica Nadia este internată într-un fel de azil de boli psihice. După cum am înțeles, dă semne de înapoiere mintală. Au găsit un psihiatru care vorbește italienește. Gabbie crede că e bun, dar sînt îngrijorați că Nadia nu-i mai recunoaște, nici pe Khalim nici pe ea. Doctorii au diagnosticat că fetița se află în stare catatonică. Gabriella dă toată vina pe Khalim. I-a cerut să se mute. Spune că mariajul lor s-a sfîrșit.

— Dar în ce stare se află el ?

— Pentru el e ultima picătură. Este pe punctul de a se prăbuși.

— Te-ai dus să-i vezi cînd erau la hotel ?

— Numai o dată și mi-a fost de ajuns. Era clar că nu puteam face nimic ca să împac lucrurile. Îl învinovățea pe Khalim pentru orice. Eram obișnuită să-i privesc ca pe cuplul ideal. Plini de viață, inteligenți, delicați și îndrăgostiți. Puteam să pariez pe orice că nu se vor despărți niciodată. Și acum... În zece zile despărțirea lor este un fapt împlinit. Cum dracului se poate întîmpla așa ceva, Johnny ? A fost oare, cu adevărat, vina lui Khalim ?

Trecu mult timp pînă ce Rennie îi răspunse liniștit :

— Cred că, indirect, da. N-ai vrea să mergem să luăm masa undeva ?

Ea zîmbi.

— Mulțumesc, nu. Toate astea m-au impresionat mult și mă simt deprimată.

— Nu te mai gîndi. Dacă vrei să-i ajuți, cînd va fi momentul, va trebui să fii calmă și veselă. Să fii tu însăți. Ține-te deocamdată la distanță. Dacă intri în mlaștină, te cufunzi împreună cu ei.

Ea zîmbi.

— Ce ai zice dacă aș pregăti o friptură ?

Rennie zîmbi și el.

— Mi-ar face plăcere.

Trimise notițele cifrate despre Mason lui Paynter, prin Lambert, la Consulat, în valiza diplomatică.

A doua zi se duse pînă în Varmoesstraat. Crezu că nu o s-o găsească acasă, dar ea era acolo și se bucură evident că-l vede.

— Credeam că te-ai reîntors deja în Anglia. Ceai, cafea, ciocolată caldă ?

El zîmbi.

— Ciocolată caldă, dacă ai.

Serioasă, îl privi în față.

— S-a întîmplat ceva ?

— De ce mă întrebi ?

— Nu sînt sigură. Cred că ochii... de obicei strălucitori și vii... acum arată puțin triști. De fapt toată fața îți este tristă. Ce ai ?

— Nimic pe care tu și o ciocolată să nu le vindece.

Îi spuse peste umăr, în timp ce trebăluia la chiuvetă.

— Am primit vești de la tata acum cîteva zile. M-a rugat să-ți transmit toate cele bune, dacă mai ești pe aici.

— Drăguț din partea lui. Dar ce ai mai făcut tu ?

— M-am gîndit, în primul rînd. Așa cum mi-ai spus tu că ar trebui să fac.

Puse cele două căni cu ciocolată pe masă și se așeză în fața lui, privindu-l cu un zîmbet fericit.

— E grozav să te văd iar. Ce-ai mai făcut ? Sau n-ar trebui să întreb ?

— Spune-mi mai bine la ce te-ai gîndit tu.

— M-am gîndit la noi doi.

— Și cum am trecut examenul ?

Începu să rîdă.

— Ai reușit foarte bine. Tu reușești întotdeauna. Nu pe toate planurile, dar în majoritate.

— Spune-mi mai mult.

— Ce te interesează. Lucrurile bune sau cele mai puțin bune ?

— Eșecurile. Minusurile.

Ea strîmbă din nas.

— De fapt, nu sînt eșecuri. Sînt mai mult lucruri care se contrazic.

— Spune.

— E o parte din tine, care mă sperie. Ochii tăi sînt uneori calzi ca ai unui cîine credincios, dar uneori sînt aspri și îmi provoacă frisoane. Felul cum te-ai purtat cu traficantul, în noaptea aceea. Nu atît faptul că l-ai azvîrlit afară, dar cînd i-ai înfipt seringa în toată lungimea ei, în fund, Doamne, cred că l-a durut îngrozitor. Asta e o parte. Apoi față de mine. Mă culegi din șanț, îmi dai de mîncare și un pat și nici nu încerci să te atingi de mine. La început, m-am gîndit că s-ar putea să fii nebun. Dar, a doua zi, am renunțat la această idee. Cred că sînt prototipul tuturor lucrurilor pe care le disprețuiești. Un *squatter*, o slăbănoagă, în mijlocul unei lumi de toxicomani. Mi-ai risipit, cu autoritatea vîrstei, ideile necoapte asupra mersului lumii. Acum mă asculți și accepți să le discutăm împreună. Dumnezeu știe de ce te obosești. Cred că am fost pentru tine ca o durere de cap.

Se opri și continuă încet :

— Și totuși, cu tot comportamentul tău sever, ești atît de bun și delicat. Este o combinație imposibilă, dar asta e și mie îmi placi.

— Cum mă vei îndrepta ?

Începu să rîdă.

— Acum devii sarcastic și nu este cinstit.

— Nu sînt sarcastic. Chiar vreau să știu. Vorbesc serios.

— Cu ce te ocupi, Johnny ? Cum îți cîștigi existența ?

— Mă ocup...

— Bun, nu vrei să-mi spui. Dar am impresia că te risipești în ceea ce faci.

— Le voi spune asta șefilor mei.

— Nu pot să cred că ai un șef.

— De ce nu ?

— Nu-mi pot imagina că ai face ceva ce nu vrei să faci.

— Ce anume ?

Se încruntă.

— Ceva necinstit. Ceva ce nu este drept. Ceva ce nu-ți face plăcere să faci.

— Și cum ai ajuns la aceste concluzii ?

— Sînt convinsă că nu mă înșel. Dar nu am argumente suficiente să-mi susțin ideile. Însă instinctul nu mă înșeală. Poate îmi trebuie mai multe argumente ca să justific ceea ce afirm.

— Cum ai să reușești s-o faci ?

— Mi-am cumpărat de la librăria americană, care vinde cu preț redus, o grămadă de cărți de politică, economie și științe sociale.

— În acest caz, trebuie să încep și eu să-mi ascut argumentele. Cînd te întorci acasă ?

— M-am decis să mă duc acasă înainte de Crăciun, dar asta depinde de tine.

— Foarte bine, răspunse el.

— Pot să mai locuiesc aici atîta timp ?

— Chiria este plătită pînă în iunie. Poți rămîne cît dorești.

Cînd se ridică, îl întrebă în șoaptă.

— Cînd am să te mai văd din nou ?

— Mîine sau poimîine.

Rennie controlă dacă Mason dormea, își turnă un whisky și se așeză în fotoliu întinzîndu-și picioarele lungi și rezemîndu-și capul pe spătarul fotoliului.

Pe cînd traversa, la întoarcere, podul la Damrak se hotărî să plece din Amsterdam. Acum Mason se simțea destul de bine pentru a călători și Rennie nu vedea nici un motiv să mai întîrzie plecarea. Stînd în fotoliu, comod, se gîndi că mai existau și alte motive care îl determinau să plece. Dorea să se îndepărteze de Adele Palmer și de Joanna de Vries. Nu că nu i-ar face plăcere prezența lor, ci din cauza celor ce-i spuseseră. Simțea nevoia să se întoarcă în lumea sa. O lume bărbătească, ale cărei reguli și obiceiuri le cunoștea și unde introspecția era doar pentru cei slabi. Nu dorea să mai stea nici un minut lîngă acești oameni care îl idealizau fără să-l cunoască cu adevărat.

Pentru prima dată în viața sa, John Hamish Rennie era în conflict cu el însuși, și cei care îl împinseră spre asta erau persoane străine. De ce dracu l-ar încărca cu virtuți pe care nu le avea ? Virtuți pe care, de altfel, le admira. Încredere, sinceritate și toate celelalte. Și predicile pe care le ținuse lui Said și celor două femei. De fapt, în esență avusese dreptate, însă nu era el omul potrivit care avea dreptul să le rostească. Oare avea dreptate ? Știa de acum răspunsul la această întrebare și nu-i era pe plac. Îl tulbura.

În ultimele două săptămîni îl eliberase pe Mason, dar asta era slujba sa. Dar tot ca o parte a slujbei sale, omorîse un om și adusese familia Said la marginea prăpastiei. O căsătorie stricată și o fată dementă internată într-un spital de boli mintale. Mințise fără ezitare, și fusese lăudat primind mulțumiri din toate părțile. Din partea lui Paynter, din partea celor două femei și a lui Said însuși. Era ceva în neregulă, cînd victimele îți mulțumeau pentru ce le făcuseși.

Dar asta era una din regulile jocului. Era o parte din ceea ce fusese instruit să facă. Pentru asta era bun. Ce era rău în asta ? Partea rea era că cei din afară îl vedeau ca pe un

cavaler strălucitor în armura sa și în ciuda a ce gîndea el, ei vedeau doar ceea ce el ar fi vrut să fie. Desigur în viața sa intimă asta era o realitate. În tot cursul activității sale la SIS, s-a simțit în siguranță gîndind că tot ceea ce face este pentru o cauză bună. Dacă era vorba de violență, atunci acționa cu violență. Dar era oare Said un om al violenței ? Iar cei doi copilași aveau, oare, vreo legătură cu violența ? Te mai poți numi om cinstit cînd cinstea o aplici doar în viața personală ? Oare, scopul scuză mijloacele ? John Rennie se simțea tulburat și deprimat gîndindu-se ce devenise. Nu știa cu siguranță ce va face pe viitor, dar instinctul îi spunea că trebuie totuși să facă ceva.

A doua zi, dimineața devreme, îi scrise o epistolă lui Jan Branders, explicîndu-i că fata va rămîne în odaia de la Warmoesstraat pînă la sfîrșitul lui decembrie. Îi mulțumea lui Jan pentru ajutorul acordat și puse în plic cinci mii de guldeni. Găsi un taxi liber pe lîngă Westerkerk și dădu șoferului zece guldeni să ducă scrisoarea. Omul ridică din sprîncene cînd văzu numele și adresa, dar acceptă și spuse că va fi acolo în zece minute.

Rennie luă bilete la agenția British Caledonia pentru zborul de după-amiază și începu să-și facă bagajul.

Era la Gatwick înainte de ora cinci după-amiază. Cînd se auzi trenul de aterizare, părea că pusese punct poveștii din Amsterdam. Se gîndise să-și ia rămas bun de la Adele și Joanna, dar pînă la urmă renunțase. Nu putea să-și explice de ce.

21

Paynter îi întîmpină, în persoană, la Gatwick și o mașină de poliție îi duse pe toți la Hilton, unde li se rezervaseră camere pentru noapte.

Mason, care se simțea foarte jenat față de Paynter, se retrase repede în camera sa. Paynter îl urmă pe Rennie în camera acestuia.

Paynter deschise micul bar și turnă de băut la fiecare. Se așeză apoi, privindu-l pe Rennie, ridică paharul.

— Noroc Rennie, îmi pare bine că te văd înapoi.

— Noroc.

— Arăți destul de doborît. Cum te simți ?

— Obosit. Am ieșit puțin din ritm.

Paynter îl aprobă, după care se ridică și puse paharul gol pe televizor. Rennie îl întrebă :

— Ai primit raportul meu despre familia Said ?

Paynter ridică din umeri.

— A încasat-o ticălosul. O ducea prea bine așa că nu a primit decît ce merita. Puii cînd cad în cursă își rup gîtul.

Se îndreptă spre ușă și, după ce o deschise, se opri în prag.

— Nu-i nevoie să te prezinți mîine. Cînd te muți acasă ?

— Mîine, îi răspunse Rennie.

— Atunci te voi căuta acolo. Vom avea o întîlnire cu Fredericks. Îl cunoști pe Fredericks, nu ?

— Da, este omul de legătură de la Ministerul de Externe, nu ?

— Da, este un om influent. Și pe deasupra, un creier.

Rîse.

— Își ținea respirația cînd erai tu la Amsterdam.

— Și eu.

Paynter rîse din nou.

— Ne revedem peste cîteva zile.

Avu un sentiment ciudat cînd deschise ușa apartamentului său. Era cald, mirosea a praf, iar pe chiuvetă mai erau încă ceașca și farfuria pe care le lăsase acolo să se usuce.

Își desfăcu bagajele încet, ca și cînd ar fi făcut un exercițiu. Puse lucrurile la locul lor, băgînd ce era de spălat în sacul de plastic, apoi așeză pe masă echipamentul pe care trebuia să-l predea la sediu.

Ce ciudate păreau, cutiile metalice cu butoane și întrerupătoare, busola, obiecte inerte, neînsufletite și atît de inocente. Petrecu o oră la supermarket și apoi curăță frigiderul înainte de a-și pune noile provizii.

În timp ce făcea curat în dulapuri, Paynter îl sună să-i comunice ora și numărul camerei pentru întîlnirea de a doua zi.

Puse în funcțiune aspiratorul și în timp ce curăța covoarele era conștient că această activitate gospodărească îi lăsa timp să gîndească. Era o activitate ce nu-i cerea concentrare, dîndu-i astfel posibilitatea să-și ordoneze ideile.

La mijlocul zilei, își fixase prioritățile. Ajunsese la concluzia tristă, că fusese la fel de slab ca și Khalim Said. Pînă atunci îl condamnase, dar acum realizase că și el depășise linia invizibilă care marca hotarul între loialitate și supunere. Poate nu era chiar servilism, însă părea a fi ceva foarte apropiat. Paynter și cei ca el aveau avantajul de a decide care trebuie să fie rezultatul, în schimb, el a fost întotdeauna cel care a decis mijloacele.

Cînd stătuse cu Paynter în parc pe bancă, în ziua aceea, acesta îi sugerase ce să facă dar urmărindu-și ideea ascunsă. Îi înlesnise lui Paynter salturile în ierarhie și acesta promovase fără să facă nici un efort. Acum iată-l și răpitor de copii. El nu se angajase la SIS pentru a face așa ceva. Examinînd mai atent faptele, găsi că nu era nici o diferență între ce făcuse el și ce făcuse Khalim, seducînd-o pe nevasta lui Mason. Totul era urît și lipsit de morală. Și ce era mai rău, era că nici nu fusese necesar.

Ar fi putut să-l elibereze pe Mason fără a mai răpi copiii. Dar Paynter alesese calea minimei rezistențe, doar ca o măsură de siguranță în plus.

Nu trebuie să joci însă cum ți se cîntă. De acum încolo, va trebui să-și exprime opinia față de astfel de lucruri.

Formal și irevocabil, toți vor trebui să știe în ce ape se scaldă. Rămînea pe mai departe același om loial și patriot, dar cu o identitate proprie. Se întrebă dacă era oportun să le-o spună acum cînd toți îl felicitau ? S-ar putea să-l aprobe. În cel mai rău caz, vor afla pe ce poziție se situase.

Se simți ușurat după ce luă această hotărîre, dar încă frămîntat de neliniștea de a nu ști ce îi declanșase revolta.

Poate fiindcă îl preocupau cuvintele Joannei? Revăzu albastrul privirii ei cînd îi enumerase calitățile, necunoscînd adevăratul lui caracter. În acele momente, ea era aceea care cunoștea realitățile vieții și nu el. Din gura copiilor auzi întotdeauna adevărul.

Rennie se miră de ce întrevederea trebuia să aibă loc la Ministerul de Externe. Cînd ajunse în biroul lui Fredericks, își dădu seama că era ceva mai mult decît o întîlnire de rutină. Un ușier bătu la ușă și o voce îl invită înăuntru. Omul deschise ușa și-l anunță : „Domnul Rennie".

Fredericks ședea la biroul său, iar Paynter, lîngă fereastră, privea afară spre rîu. Fredericks îi arătă unul din scaunele din fața biroului și cu o voce calmă îl invită să se așeze.

— Ia loc, domnule Rennie.

Paynter se apropie încet, îl salută apoi se așeză pe celălalt scaun.

— Doream ca domnul Fredericks să audă chiar de la dumneata, cum s-au petrecut lucrurile.

Rennie inspiră adînc și spuse :

— Înainte de a face asta, aș vrea să fac o declarație.

Își dădu seama că vocea îi era mai puternică și mai aspră decît ar fi vrut.

Paynter îl privi grăbit.

— Despre ce ?

— Despre operațiune.

Paynter se încruntă.

— Nu se poate amîna, Rennie ? Întîlnirea de azi nu are un caracter oficial.

— Indiferent de caracterul ei, doresc să-mi fac declarația.

Paynter dădu din mînă obosit.

— De acord, dar te rog să nu fie prea lungă. Toți avem timpul măsurat, după cum bine știi.

— De acord. Voi fi scurt. Aș vrea să mă disociez de această operațiune.

— De această operațiune ? Acum cînd totul, sîntem siguri, s-a terminat, întrebă Paynter cu bruschețe.

— Nu și pentru mine ! Vreau să mă opresc asupra chestiunilor de principiu.

Paynter zîmbi.

— Ah... principii. Cuvîntul ăsta mă sperie întotdeauna. Cine a spus asta ? „E mai ușor să creezi principii, decît să trăiești după ele". Cred că Adlai Stevenson.

Flutură din mînă.

— În sfîrșit... te rog continuă...

— Mi-am făcut declarația. Nu mai am nimic de adăugat.

Fredericks privi spre Rennie.

— Mărturisesc, domnule Rennie, că sînt curios să aflu despre ce este vorba.

Rennie privi spre Paynter, dar pe fața lui nu se vedea nici încurajare și nici îngrijorare. Își întoarse privirea spre Fredericks și spuse liniștit :

— Va fi mai simplu dacă primiți raportul meu.

Fredericks aprobă grăbit.

— Dacă așa stau lucrurile... domnule Rennie.

— Pe scurt, faptele sînt următoarele : echipa mea aflase unde era sechestrat Mason, dar era imposibil să-l scoatem fără un atac în forță. De la Londra mi s-a transmis că să renunț la idee. După o întîlnire la Londra cu domnul Paynter, mi s-a sugerat că singura cale de a-l recupera pe Mason, era ca Said Khalim să fie constrîns că colaboreze și astfel s-a hotărît să i se răpească cei doi copii. Mi s-a pus în vedere, mai mult, mi s-a ordonat să o fac. Acțiunea s-a desfășurat sub supravegherea mea. Însă rezultatul nu a fost cel scontat. Mason a fost eliberat printr-un atac în forță, nu ca efect al șantajării lui Khalim. De altfel, el nu are nici o dovadă că SIS a fost implicat în răpirea copiilor săi și nici nu știe cum a fost eliberat Mason. La Amsterdam l-am interogat pe Mason și l-am adus acum două zile la Londra.

Rezemîndu-se de spătarul scaunului, Rennie adăugă.

— Acestea sînt faptele în mare. Vă voi face un raport detaliat cînd mă voi întoarce la serviciu.

Paynter spuse :

— Se pare că...

Fredericks îl întrerupse pe Paynter cu un semn al capului și privi spre Rennie.

— Mi se pare o operație bine planificată și bine executată, aș putea spune ca simplu spectator. Acum, te rog, spune-mi de ce vrei să te disociezi ?

Rennie tăcu o vreme apoi, privindu-l direct pe Fredericks :

— Niciodată nu m-am opus și nici nu am comentat un ordin al domnului Paynter sau al oricărei persoane cu care am lucrat la SIS. Consider că nu am nici rolul, nici poziția să discut ordinele. Cînd mi s-a ordonat să ridic copiii, am fost reticent și domnul Paynter știe asta. Dar cînd mi s-a ordonat

să o fac, am făcut-o. Vreau să declar, foarte clar că pe viitor nu voi mai executa un ordin pe care îl socotesc în contradicție cu principiile mele morale. Și dacă doriți, îmi pot înainta demisia chiar acum.

Fredericks vorbi foarte încet.

— Îmi imaginez că această operațiune a fost foarte stresantă pentru dumneata, domnule Rennie. Totuși, lăsînd la o parte acest aspect, socotesc că nimeni nu poate trece cu vederea decizia dumitale și nici exercita amenințări. Dumneata ești un membru valoros al echipei și te bucuri de mult respect în departamentul dumitale. Vom ține seama de părerile dumitale.

Fredericks se opri.

— Am dreptate cînd afirm că răpirea copiilor a fost ceea ce ți-a displăcut ?

— Da. Și consecințele.

— Ce consecințe, domnule Rennie ? Am aflat despre ei că s-au întors acasă sănătoși și în siguranță.

— În siguranță, dar nu sănătoși.

— Poți să fii mai clar ?

— Au plecat în Statele Unite pentru a fi cît mai departe de locul ce le stîrnește amintiri neplăcute. Dar fetița este internată într-un spital de boli mintale, și un medic psihiatru se ocupă de ea în permanență. Termenul tehnic al bolii este „traumă". În plus căsătoria părinților ei s-a destrămat.

Paynter interveni supărat.

— Pentru Dumnezeu, Johnny, arabul era amestecat pînă la gît ! Riscurile sînt și de o parte și de cealaltă. Răpirile și amenințările sînt operații periculoase. Uneori, pericolul se poate întoarce împotriva ta. Ar fi trebuit, înainte de a se amesteca, să se gîndească la familie. Nu destinul e vinovat că îi merge rău.

Rennie vru să se ridice, dar Fredericks îi făcu semn să mai aștepte.

— Ce-ai zice să-ți iei un concediu ? Du-te undeva unde e soare și cald.

— Ați terminat cu mine, domnule ?

— Da, sigur, spuse Fredericks, privind spre Paynter. Am terminat, nu ?

Paynter îl aprobă în tăcere. Avea fața congestionată de supărare. După ce Rennie ieși, Fredericks spuse :

— Nu trebuie să-l contrazici. Lasă-l să se răcorească. Și tu la fel. Va trebui să ne gîndim cum să-l readucem la normal.

— Puțină hărțuială nu i-ar strica domnului Rennie, spuse Paynter.

— Poate că nu, dar nu apăsa prea tare pe pedală, altfel, într-o dimineață, te trezești cu o demisie pe birou.

Paynter se ridică încet.

— Poate că nu este o idee rea. Oricum, nu-mi va mai fi prea util pe viitor, orice ar face.

— Vezi-ți de treabă. L-ai susținut lăudîndu-l cînd eu îl criticam. O mică abatere nu înseamnă că, deodată, nu mai are valoare.

— Poate că da. Poate că nu. Dar șefii tăi sînt satisfăcuți de cum s-a sfîrșit povestea ?

— Nu sînt șefii mei. Eu lucrez pe ambele terenuri. Legătură, nu colaborare. Rolul meu se rezumă la acela de interpret. Dintr-o parte în alta. Dar... da... Ministerul de Externe este liniștit că nu au existat repercusiuni diplomatice. L-am propus pe Rennie pentru decorare, pe lista din ianuarie, pentru „Servicii aduse comerțului exterior".

Pe cînd se îndrepta spre ușă, Paynter schiță un zîmbet forțat.

22

Abia după aproape o săptămînă Rennie își desfăcu corespondența. Avea pe masă o duzină de scrisori și trei din ele îi fuseseră adresate la numărul poștal al Oficiului din serviciul SIS.

Una era o notă a serviciului financiar, care îi cerea o întîlnire privind cheltuielile din Olanda, a doua confirma scutirea de taxe a salariului încasat prin bancă și a treia era o invitație la examenul medical de rutină.

În rest, mai mult facturi și reclame despre noi modalități de pensionare. Acordă atenție unei scrisori din partea proprietarului care îi punea în vedere ca în două luni să elibereze apartamentul. O puse de o parte, intenționînd să i-o dea avocatului său să se ocupe de ea. Conform contractului, era sigur că mai avea cel puțin încă un an dreptul să locuiască aici.

Îi telefonă avocatului său, Macalister, dar cum acesta era într-o ședință își fixă o întîlnire cu unul din asociații acestuia. Luă un taxi pe Regent Street și urcă la etajul trei al clădirii unde se afla firma de avocați. Fata de la recepție telefonă domnului Cooper apoi îi arătă lui Rennie pe unde să o apuce. Un moment, trecînd prin ușa batantă, avu impresia că o aude pe fată spunînd la telefon „da, domnule Macalister".

Cooper, un tînăr mic de statură, îl invită să ia loc pe un scaun în fața biroului său.

— Am înțeles că este vorba de un contract de închiriere.

— Da. Dar n-ar trebui să existe probleme. Contractul mai este valabil încă treisprezece luni.

— Pot să văd contractul și scrisoarea ?

Rennie i le dădu și așteptă ca avocatul să le citească. Acesta ridică privirea spre Rennie.

— La punctul numărul 13, paragraful 3, există o clauză. O cunoașteți ?

— Da, este durata contractului. În cazul meu, doi ani.

— Mă tem că nu. Aceasta menționează închirierea periodică. Doi ani în acest caz, este termenul maxim. Plătiți chiria lunar ?

— Da, așa a preferat proprietarul.

— Vedeți, am dreptate. Plata lunară îi dă dreptul proprietarului să vă anunțe rezilierea contractului doar cu o lună înainte. În afară de aceasta, conform contractului, ați acceptat ca proprietarul să fie reprezentat ca o persoană fizică și nu de o societate și ați mai acceptat ca proprietarul să locuiască în aceeași clădire.

— Da, are o cameră la etaj.

— Este ocupată ?

— Da, acolo locuiește o fată. El trece pe acolo ocazional, în timpul săptămînii.

— În cazul acesta, mă tem că veți avea mai multe dificultăți decît credeați. Dacă încercați să-l dați în judecată, s-ar putea să mai dureze încă trei luni. Dar veți avea de plătit cheltuieli de judecată și pentru el, și nu merită.

— Este posibil să discut și cu domnul Macalister ? Dînsul s-a ocupat de contractul meu.

Cooper dădu din cap.

— Nu ar fi nici o schimbare, din moment ce clauza există în contractul pe care l-ați semnat.

Se lăsă pe spate în fotoliu și privi spre Rennie.

— Bineînțeles, ne puteți da și pe noi în judecată pentru neglijență, dacă socotiți că nu s-a procedat conform indicațiilor dumneavoastră.

Se opri.

— Bănuiesc că nu veți avea succes, dar rămîne la latitudinea dumneavoastră.

Rennie se ridică și Cooper îi înapoie documentele apoi îl urmări în tăcere cum ieșea din încăpere.

Vizita medicală dură o zi și jumătate, timp în care trecu de la un aparat la altul. A făcut un test psihiatric și un consult lung, cu un psiholog. Toți erau, ca specialiști, angajați de SIS. Controlul medical periodic era obligatoriu.

Rennie era îmbrăcat și aștepta rezultatele, cînd șeful serviciului medical își făcu apariția, cu dosarul său în mînă.

— Nu sta în picioare, te rog, vreau să schimb cîteva vorbe cu dumneata. Lucrezi în momentul de față ?

— Nu, sînt în concediu.

— Bine. Își aruncă ochii pe niște notițe atașate deasupra dosarului. Forma fizică bună, tonus muscular excelent, sîngele O.K., dar mai sînt cîteva lucruri. Tensiunea arterială este puțin mai ridicată decît cea normală și reflexele mai slabe. Îți voi prescrie niște medicamente pentru tensiune dar mă tem că asupra reflexelor nu putem acționa. Își vor reveni probabil, dar te sfătuiesc să o lași mai moale o lună, două.

Puse dosarul pe jos și-și puse un picior deasupra, apoi se întoarse spre Rennie.

— Sînt puțin îngrijorat de raportul psihiatrului. Recent ai fost supus unui stres puternic ?

— Presiunile obișnuite pe care le suferă oricine.

— Nimic mai mult ?

— Nu cred.

— Raportul spune... îl privea în timp ce vorbea... dificultate decizională și unele semne de paranoia. Ce ai de spus despre un astfel de diagnostic ?

Rennie schiță un zîmbet și ridică din umeri.

— Am făcut un curs scurt de psihologie pe vremea studiilor. Îmi amintesc că paranoia nu era considerată ca o manifestare a maniei persecuției, cum o numesc oamenii legii, ci a unui comportament neobișnuit, ce decurge din sentimentul că ești persecutat. Colegul dumneavoastră nu a avut posibilitatea să mă studieze o perioadă suficient de lungă pentru a-și da seama dacă e sau nu o boală cronică. Aș vrea să știu ce comportament ieșit din comun a observat la mine.

Doctorul spuse zîmbind :

— Mă tem că eu am greșit termenul. Am spus paranoia înțelegînd prin asta sensul larg al cuvîntului, dar în realitate e vorba de un complex de persecuție. Psihologul a notat că unele răspunsuri indică existența unui resentiment față de ceva sau cineva, un resentiment care ascunde o formă de critică.

Rennie ridică din umeri.

— Posibil. Însă nu am dat niciodată prea mare importanță la ceea ce gîndesc celelalte persoane despre mine. Mult timp nu am ținut seama de stilul meu de viață.

Medicul dădu din cap.

— Ei bine, poate că pe viitor ar trebui să ții cont.

Se întinse după topul de hîrtie de pe birou.

— Îți prescriu ceva pentru tensiune. Pare ceva temporar și nu trebuie să te îngrijoreze.

La sfîrșitul săptămînii, sîmbătă după-amiază, se duse cu fetele la Planetarium. La întoarcere, cînd să ia mașina, aceasta dispăruse. Comunică furtul la poliție și își dădu numele, adresa și numărul de telefon.

Jucau remi seara, cînd poliția îl chemă la telefon și i se spuse că mașina nu fusese furată, ci doar mutată, fiindcă stînjenea circulația. Ca să o recupereze, va trebui să o solicite, personal, Postului de poliție Elephant And Castle. Dar cum nu lucrau duminică, nu va avea mașina pînă luni dimineața. Închise telefonul și rămase nemișcat, cîteva minute, pînă cînd fetele îl strigară să continue jocul. Cu două zile

înainte, găsise mașina împodobită cu reclamații de la diverse parcări.

După ce plăti amenda și parcările, se duse la Century House, unde lucră toată ziua la raportul despre operațiunea de la Amsterdam. Îl termină a doua zi, marți. Îi telefonă lui Paynter, de cîteva ori, dar nu-l găsi disponibil. Miercuri seara cină la Clubul Forțelor Speciale, apoi porni înapoi, spre casă, prin Sloane Street. Așteptînd să treacă mașinile pentru a traversa strada, o fată aflată pe trotuar îl întrebă cum poate ajunge la Markham Arms. Nu frecventa cîrciumile și cum pe King's Road erau mai multe, ezită încercînd să-și amintească care dintre ele era cea căutată. În timp ce fata aștepta răspunsul, cineva îi puse mîna pe braț și cînd se întoarse, omul îi prezentă o legitimație.

— Sînt sergentul Davies, domnule de la brigada de moravuri și vă acuz, în numele judecătorului de pace, că încălcați morala.

Rennie își scoase repede din buzunar legitimația.

— Mă numesc Rennie, iată legitimația mea. Mă tem că mă confundați.

Omul scutură din cap.

— Nu vă este de folos. Eu tot vă fac proces-verbal.

— Pentru ce ?

— Cum am spus, pentru agresiune sexuală, acostarea agentului de poliție Coleman, răspunse sergentul arătînd spre fată.

— Cred că ești nebun, sergent. M-a întrebat doar cum poate ajunge la o cîrciumă din King's Road.

— Veți avea prilejul să spuneți magistraților versiunea dumneavoastră, domnule Rennie. Pînă atunci, spuneți-mi numele întreg și adresa dumneavoastră.

În dimineața următoare, încă de la primul apel telefonic, îi răspunse Paynter. Rennie se întreba cum îl va primi. Păru apropiat și prietenos, făcîndu-i semn lui Rennie să se așeze, pînă la terminarea convorbirii telefonice. După ce închise, îl privi zîmbind.

— Îmi pare rău că nu te-am putut vedea în ultimele zile. Mi-a spus secretara că m-ai căutat de cîteva ori. Te credeam în concediu.

— Oficial sînt. Dar vreau să scap de o grijă și să termin raportul.

— Ce-ți faci griji despre asta, Johnny ? Tu ești mai important pentru noi, decît nenorocitul ăsta de raport. Apoi, zîmbind : Fredericks mi-a spus că cei de la Ministerul de Externe vor să-ți facă o surpriză pe 1 ianuarie.

— Vă mulțumesc. Dar dacă asta înseamnă ceea ce cred eu atunci cred că vor fi probleme.

— Ce probleme ? Poate că te putem ajuta să le rezolvi.

Rennie îi povesti incidentul cu polițistul și problema cu apartamentul său. Paynter își notă numele, adresele, telefoanele și toate datele. Apoi, răsturnîndu-se pe spate, pe scaun, îi spuse :

— Lasă în seama mea, Johnny. Le vom da o lecție măgarilor ăstora. Și poliției, și proprietarului. Crede-mă. O să ne țină minte.

Apoi, se ridică.

— Uită totul, lasă în seama unchiului tău. Faci parte din familie și nu le putem permite să ne ia peste picior. Ticăloși obraznici ! Mă tem că iar avem probleme. Tulburări în Brazilia. Bătrînul Lawson s-a împiedicat într-o „piruetă" și trebuie să organizăm un ajutor. Cheamă-mă mîine, pe la trei. Îți voi spune ce am făcut.

De-abia se întorsese de la cantină, cînd Paynter intră în biroul lui și se așeză pe scaun. În timp ce vorbea, se uita pe un cartonaș unde erau notate niște date.

— Scuze din partea Poliției Metropolitane. Au făcut o razie ca să depisteze indivizii care agață femeile în perimetrul Sloane. Sergentul Davies a luat-o pe coajă pentru exces de zel, iar cazierul a fost distrus.

Continuă, uitîndu-se din nou pe cartonaș.

— Proprietarul tău ar fi foarte fericit să rămîi în apartament pe toată durata contractului și cu aceeași chirie.

Paynter începu să rîdă.

— Și-a dat seama că soția sa nu ar fi prea încîntată dacă ar afla despre păsărica pe care o găzduiește în camera de la etaj.

Rupse cartonul și aruncă bucățelele în coșul pentru hîrtii. În timp ce se ridica, îl privi zîmbind pe Rennie.

— Nu avem noi prea multe avantaje la firma noastră, dar cînd avem posibilitatea să apăsăm pe pedală, acolo unde trebuie, putem să o facem.

23

În picioare, pe treptele clubului „Reform", Paynter și Fredericks se uitau la ploaia care răpăia pe stradă.

Fredericks se întoarse și îi spuse :

— Hai să ne întoarcem înăuntru și să luăm o cafea, pînă se potolește. Voi telefona să vină să ne ia o mașină.

Se așezară la balcon și o chelneriță le aduse serviciul de cafea pe o tavă. În timp ce Paynter pregătea cafeaua, Fredericks spuse :

— Am înțeles că planul tău referitor la prietenul Rennie a dat rezultate.

— Da. Nu sînt probleme, merge întotdeauna. Puțină presiune și apoi bagheta magică funcționează.

— Nu crezi că a mirosit ce se întîmplă ? E vulpe bătrînă. Poate știe că și alții au pățit-o așa.

Paynter rînji.

— Tocmai asta este partea frumoasă. Nu simt ce se urzește, sînt impresionați și recunoscători pentru ceea ce facem pentru ei. Și se liniștesc, crezînd că totul merge normal. Dacă bănuiesc ceva, au timp să se gîndească că ceea ce se întîmplă e doar un avertisment, dar care ar putea deveni o realitate. Dacă sînt destul de abili, înțeleg mesajul perfect. Se supun și continuă să meargă pe calea cea dreaptă. Dacă i-o

faci unui ins cumsecade, nevinovat, el nu va înceta să se întrebe cînd va primi lovitura de grație.

Fredericks sorbi din cafea și, aplecîndu-se spre Paynter, îi spuse :

— N-aș fi crezut niciodată că va trebui să-i faci figura asta lui Rennie. Eram în stare să pariez și pe ultimul meu bănuț. El nu a avut niciodată ezitări și numai Dumnezeu știe cîte treburi grele a trebuit să îndeplinească în ultimii ani.

— Sînt de acord. A fost întotdeauna convins că ceea ce le făcea adversarilor era exact ceea ce meritau iar el era îngerul răzbunării. Ce să-i faci, este o lecție și pentru mine și pentru el. Apoi, zîmbi : Cum spune Biblia, „nu aveți încredere în prinți și în nici un copil al omului, fiindcă nu veți primi nici un ajutor de la ei".

Fredericks se străduí să zîmbească.

— Da, *Cartea Rugăciunilor* zilnice. Să fiu ca tine, l-aș mai ține puțin la Londra. E mai ușor de supravegheat.

— Ai dreptate.

— Uite-l pe Grainger cu mașina, să mergem.

Deși ani de zile fusese apropiat de Rennie și îi luase deseori apărarea în fața criticilor intelectualilor din SIS, care puneau la îndoială loialitatea sa, acum Paynter se înșelase total asupra reacției lui Rennie, față de micile mizerii ce i le făcuse ca să-l cumințească. Rennie devenise suspicios încă din clipa în care mașina îi fusese sechestrată și trebuise să plătească amenzile de parcare. Bănuielile i s-au confirmat atunci cînd Poliția Metropolitană a încercat să-l șantajeze, invocînd un act emis de Parlament, din 1361. Vizita la Paynter a făcut-o, pentru că acesta aștepta această mișcare din partea lui. Nu era îngrijorat nici de ceea ce îi făcuseră pînă atunci, nici de ce ar putea să urmeze. Era ca la șah, cînd muți după mutarea adversarului. Însă jocul acesta îl plictisea și voia să-i pună capăt. Cînd Departamentul „va pune lucrurile la punct", totul se va termina. Așa lucrau ei. Se prefăcuse recunoscător pentru ajutorul lor și speriat de cele ce se mai puteau întîmpla, dacă nu se cumințește. Dar nici nu putea fi

vorba de recunoștință. Dimpotrivă, îl scîrbise faptul că îl considerau sensibil la niște manevre puerile. Dar dacă asta voiau, se va conforma jocului pînă cînd își va termina planul. Ceea ce simțea acum era mai mult decît o simplă iritare, în comparație cu zbuciumul crescînd al îndoielilor sale.

Pînă atunci Rennie nu fusese conștient de faptul că visa, dar acum somnul său era agitat și tulburat. Uneori avea vise din copilărie, în care apărea tatăl său, alte ori visa lucruri pe care le făcuse, oameni pe care-i ucisese, oameni pe care-i torturase pînă la ultima suflare. Nu erau coșmaruri. Nu-l înspăimîntau mai mult decît ultimele sale fapte. Ceea ce îl tulbura era faptul că visele erau necontrolabile. Nici nu le putea evita și nici nu le putea opri, pur și simplu apăreau. Și întotdeauna, undeva în vis, apărea și figura lui Paynter. Nu era amenințătoare, dimpotrivă, surîzătoare. Un surîs amuzat. În vis nu lua parte la fapte, ci doar le observa.

Ziua, Rennie încerca să alunge fantasmele nopții și să acționeze fără să țină seama de îndoielile sale. Îndoieli asupra lui însuși, asupra atitudinii lui Paynter și a Departamentului său. Poate că au dreptate cînd îi spuseră că nu are nevoie decît de odihnă și de soare, iar treburile sale ar trebui preluate de altcineva. Și americanii ca și francezii, germanii, arabii și israeliții, aveau oameni care rezolvau treburile murdare ale departamentelor lor dar spre deosebire de el, erau considerați eroi, nu bandiți. Își riscau viața așa cum și-o risca și el, pentru țara lor. Lumea s-a schimbat, diplomația nu mai este suficientă pentru atingerea unor scopuri. În momentul în care unii utilizau metode radicale, ceilalți trebuie să răspundă cu aceeași monedă.

Poate că unele țări, printre ele și Anglia, ar dori să nu recurgă la astfel de metode, dar dacă nu o fac, se ajunge la anarhie sau puteau să piardă războiul pe frontul secret. Politica internațională a devenit o junglă în care supraviețuiesc numai cei puternici și nemiloși. Misiunea sa era să strîngă lațul pentru ca guvernele și diplomații să negocieze și să poată lucra, dînd impresia că civilizația există încă.

Dacă greșea, ce avea atunci de făcut? Nu putea renunța la un mod de viață care îi intrase în sînge. Dacă acest lucru se va petrece, cum se va descurca în continuare ? Din ce va trăi ? Și unde va găsi Paynter un înlocuitor ? I-au trebuit ani de experiență pentru a fi capabil să facă ceea ce făcea, cu atîta eficiență și hotărîre. Personal, s-ar zice că nu-i datorează nimic lui Paynter, dar față de ceea ce reprezintă el ? Nu te poți rupe de țara ta și nici de ce reprezintă ea. Bunacuviință, toleranța, democrația și atîtea alte lucruri abstracte de care era legat. Adesea își aducea aminte de tinerii care, la serbarea de sfîrșit de an școlar, cîntau *Land of Hope and Glory**. Iată deci, că el ar trebui să renege toate aceste valori.

Zilnic, de nenumărate ori, căuta să-și ordoneze gîndurile, dar nu izbutise să alunge îndoiala privind viitorul său. Cînd se hotăra ca să trăiască pe mai departe ca și pînă atunci, credincios idealurilor în care credea, imediat gîndurile îi reveneau la Khalim Said, la soția și fetița acestuia. Atunci, respirînd adînc, își zicea că era doar un incident nefericit, care se întîmplă ori de cîte ori un om ca Said se amestecă în probleme pe care nu le înțelege. Și Doamne, Said era destul de copt și evoluat pentru a-și da seama de ce făcea. De ce ar rămîne nepedepsit pentru ceea ce făcuse ? Se așteptase să nu dea socoteală pentru faptele sale iar familia sa să nu fie implicată ? Se dusese la Paris cu un scop precis, să obțină cît mai multe informații despre Mason. Se culcase cu nevasta lui Mason nicidecum din dorință sau din plăcere, ci cu sînge rece pentru a afla ceea ce-i cereau fanaticii. Unde erau, oare, onoarea și justificarea prin credința islamică ? Gîndurile despre Khalim Said erau trecătoare, dar derutante, și simpla lor prezență era suficientă să-i zdruncine credința și să-i confirme îndoielile.

Rennie era conștient că Fredericks și alții îl socoteau un ucigaș și nimic mai mult. Un ucigaș nemilos, dar respectat și

* Țara Speranței și a Gloriei (n. trad).

tolerat, doar fiindcă era de partea lor. Însă lui îi era indiferent ce gîndeau alții. Știa bine pe ce se baza. Cei cu care lupta reprezentau răul, iar Rennie vedea răul ca făcînd parte din actualitate. Răul era tot atît de prezent ca și bunătatea. Tot atît de prezent ca și virtutea. O caracteristică ca oricare alta a speciei umane.

Singura sa preocupare era stîrpirea răului. De o manieră curată dar fără milă, așa cum un chirurg taie cu bisturiul o tumoră malignă dintr-un corp sănătos. El nu era un romantic. Nu se considera un cavaler în armură, ci doar un om care își proteja semenii neștiutori de forțele nefaste care-i amenințau. Cel care anihila dușmanii ce încercau pe toate căile să ducă țara la ruină. Pe cei care ucideau și apoi apelau la justiția britanică pentru dreptate și milă. Tot ei erau cei care perverteau societatea, se infiltrau printre muncitorii greviști care luptau pentru drepturile lor și, cînd poliția intervenea, prin incitări, îi transformau într-o gloată agresivă. Cînd reveni la serviciu, Paynter îi dădu amănunte despre șantajul făcut de un mic grup de ciprioți greci, asupra unui membru al Parlamentului. Întîmplarea făcea ca parlamentarul în cauză să fie președintele și proprietarul unei companii ce proiecta și fabrica componente pentru rachete sol-aer. Grupul de ciprioți își propusese, pe cont propriu, să doboare unul din avioanele turcești care survolau jumătatea zonei de nord a Ciprului aflată sub ocupație turcească. Sperau că rachetele vor zbura destul de sus încît problema cipriotă să revină în dezbaterea Națiunilor Unite. Aveau deja rachetele, dar nu știau să le utilizeze. Erau însă cîțiva angajați de-ai lui Roger Lumley, care i-ar putea învăța.

SIS a descoperit că ciprioții renunțaseră la ideea mituirii cînd aflaseră că Lumley face o grămadă de parale pe urma numeroaselor contracte încheiate cu guvernele britanic, egiptean și brazilian. Încercaseră șantajul. De la un chelner, la restaurantul cipriot, unde obișnuia să mănînce Lumley, obținuseră niște informații false, cum că Lumley ar fi homo-

sexual. Încercarea dăduse greș. Un cipriot avea și în prezent fața zdrobită și cîțiva dinți lipsă. Nu știuse că Lumley, cît făcuse armata, fusese campion de box la categorie mijlocie.

Direcția specială era în posesia unor informații obținute tot din sursă cipriotă și greacă, dar mai exacte decît cele precedente. Supraveghea cu interes ședințele grupului cipriot, care se țineau într-un bar din strada D'Arbley, în Soho. Responsabilitatea operațiunii a trecut de la MI5 la SIS.

— Nu sîntem interesați, spuse Paynter, să neutralizăm această bandă de amatori, în schimb sîntem cu ochii pe Lumley. Cipriotii continuă să încerce să-l șantajeze fiindcă așa au primit ordin de la șefii lor. Sîntem curioși cum va reacționa Lumley cînd, pînă la urmă vor descoperi fisura armurii sale.

— Ai idee care ar putea fi aceasta ?

Paynter ridică din umeri.

— MI5 înclină să creadă că cipriotii aveau dreptate în ceea ce privește problemele sale sexuale. Dar cu fete, nu cu băieți.

— Ei și ce ? Este ceva normal și tradițional.

— Da, dacă ar fi vorba de un simplu industriaș. Dar fiind vorba de un membru al Parlamentului, se pot folosi de această slăbiciune a lui din plin. Bietul om, va fi hărțuit de presă. Va fi blamat de președintele organizației locale care jură credință eternă, apoi în ședințele de comitet, unde contracandidații săi pentru locul în Parlament își vor ascuți cuțitele apărînd morala. Pînă la sfîrșit, „bietul măgar pierde". În orice caz, e un caz interesant ; dacă vrei, te poți ocupa de el cîteva luni.

— De ce cipriotii nu-l lasă baltă și să capaciteze unul din tehnicienii lui Lumley ?

— Cred că din mai multe motive. După cum am mai spus, un parlamentar este mai vulnerabil. S-ar putea să-i sfideze, dar știe că un șantaj urmat de un scandal îl termină. E adevărat că un tehnician ar putea foarte bine să zboare pînă

la Ankara sau la Famagusta, ca să le rezolve problemele. Dar ei îl vor pe Lumley, probabil că au ceva cu el. El este vînatul.

— Consideri că ceea ce îmi ceri să fac e o treabă pentru un om sau să folosesc o echipă ? întrebă Rennie.

— Începi singur și dacă e cazul mă anunți dacă merită să-i dăm amploare. În fișier avem numele unei persoane din Ministerul Apărării care-l cunoaște bine pe Lumley și poate fi utilă o întîlnire cu el.

După două săptămîni, Fredericks îl chemă pe Paynter în biroul lui. După ce se așeză, Fredericks îi întinse o foaie dintr-un jurnal.

— Ai văzut asta ? Este o copie după un articol apărut săptămîna aceasta în „Newsweek". Washington a trimis-o prin curierul din noaptea trecută. N-o citi acum în întregime, citește doar paragrafele subliniate.

Paynter întoarse pagina și citi două paragrafe, care fuseseră subliniate cu un creion galben :

„...fără îndoială, în dezbaterea din Congres se vor auzi și unele voci care se vor întreba dacă nu s-au tras nici un fel de învățăminte din afacerea Watergate și din activitatea departamentului de «trucuri murdare» al CIA.

Se zvonește, că nici serviciul MI6 din Anglia, de obicei discret, nu este cu nimic mai nevinovat decît CIA. Recentele operații din Olanda și Australia, efectuate de MI6, au o asemănare ciudată cu obiceiurile serviciului nostru secret ce au precedat afacerea Watergate. Vechile obiceiuri se schimbă greu, în special cînd este vorba despre afaceri murdare.

Se pune întrebarea dacă aceste operațiuni primesc viza oficială «închidem ochii» sau..."

Cînd termină de citit, Paynter își pironi privirea în tavan.

— Aș spune că pescuiesc în apă tulbure. Vor să prindă pe cel care va mușca momeala. Iar în treaba din Australia este implicat ASIO*, nu noi.

— Nu s-au consultat cu noi ? N-au cerut sfaturi ?

Vocea lui Fredericks devenise ascuțită.

— Nimic oficial în tot cazul și cu siguranță nimic în scris.

— Și referirea la Olanda ?

— Un glonte în vînt.

— Hai, fii serios ! Cine a fost la curent cu problema din Olanda, în ultimii patru ani, care să descrie operațiunea ca „operație murdară". Cineva a vorbit și bănuiesc și cine.

— Cine ?

Pentru prima dată în atîția ani, Paynter îl văzu pe Fredericks pierzîndu-și firea. Acesta spuse cu o voce răgușită de furie :

— Nu încerca să mă prostești, Paynter. Eu trebuie să dau socoteală pentru asta. Ce crezi că pot să fac ?

— Spune că este o vorbă aruncată în vînt.

— Cred că ți-ai pierdut mințile. Am semnat, personal, recomandarea ca Rennie să fie trecut pe viitoarea listă de decorări.

— Ai spus pentru ce ?

— Bineînțeles că am spus. Știi bine că așa ceva nu se acordă decît pe motive întemeiate, în ciuda celor ce crede publicul. Nu am dat detalii, dar am menționat „o operație delicată la Amsterdam".

Se opri.

— Și doar cu cîteva săptămîni în urmă, chiar în biroul ăsta individul a declarat că nu e de acord cu modul de desfășurare al acțiunii.

Fredericks se opri o clipă, apoi întrebă :

---

* Asia Intelligence Office — Serviciul de Informații pentru zona asiatică (n. trad.).

— Și-a înaintat demisia, așa cum amenința ?

— Nu, nici n-a mai pomenit despre asta. L-am strîns puțin cu ușa și a revenit la sentimente mai bune. Era doar șocat după operațiunea executată.

— Rennie nu este tipul pe care să-l șocheze așa ceva. O știi tot atît de bine ca și mine. Tot timpul ai fost entuziasmat de loialitatea și disciplina sa. Spuneai că ai vrea să ai mai mulți ca el. Îți amintești ?

— Nu ți-a trecut prin minte că ar fi putut vorbi altcineva ? De exemplu, Khalim Said ?

— Am citit raportul lui Rennie în întregime. Din el reiese că Said a avut destule necazuri personale. În afară de asta, Rennie este convins că lui Said nici nu-i trece prin minte că Rennie ar avea legături cu SIS. Said a pierdut destul ca să mai aibă curajul să vorbească de această afacere.

— Vrei să fac o anchetă discretă în interior, înainte de a lua măsuri contra lui Rennie ? Tu știi că au mai fost și alții care au luat parte la acțiune.

— Uite ce este, Hugo. Niciodată nu am avut încredere în Rennie. Cunoști părerea mea despre el. Este un om mizerabil, dur și fără milă, dar un om care ți-a fost util. Ai fost tot atît de surprins ca și mine, cînd s-a disociat de operațiune. Erai sigur că-l cunoști ca pe buzunarele tale, dar te-ai înșelat. Este un lup singuratic și nu joacă cu cărțile pe masă. Nu am avut și nu am încredere în el nici acum. Poți să mă contrazici și să spui că acum judec așa, fiindcă mă afectează pe mine. Poate așa este, dar am dreptate. Așa că, las-o baltă.

— Ce aștepți de la mine ?

Fredericks se aplecă spre el și îi spuse încet :

— Vreau să pui șaua pe acest ticălos. Arată-i că dacă suflă vreo vorbă unde nu trebuie, o va încasa. Și pune pe cineva să-l fileze. Nu o echipă, fiindcă ar observa. În plus, mai șicanează-l puțin, poate își bagă mințile în cap.

— Ce le vei spune celor de la Ministerul de Externe ?

— De asta mi-e groază ! Tu fă doar ce ți-am spus și nu-l mai lăsa pe nebun să facă valuri mai mult decît a făcut pînă acum.

— Vrei să-i arăt extrasele din ziar ?

— Ferească Dumnezeu, nu, nu, nu...

Supărarea lui Fredericks izbucni mai puternic.

— Fă doar ce ți-am spus și ține-mă la curent, în special dacă mai apare ceva suspect.

24

Paynter așezat la una din mesele cafenelei de la primul etaj al hotelului Hilton îl privi pe Mason ieșind din ascensor. Era încă palid și arăta rău, dar Paynter era nevoit să se folosească de el pentru a nu extinde cercul celor inițiați în operațiunea de la Amsterdam. Îi zîmbi cît mai binevoitor în timp ce Mason își scotea haina și se așeza la masă.

— Ce vrei să bei ?

Se gîndea la cafea sau ceai cînd acesta ceru un Bloody Mary. Se gîndi că Bloody Mary i se potrivea cel mai bine lui Mason, puțin cam șifonat, în ciuda frumuseții. După ce îi sosi băutura, Paynter își apropie scaunul de masă și spuse :

— Am nevoie de ajutorul tău, Mason.

Acesta zîmbi.

— Mă bucură să fiu considerat din nou util. De cînd m-am întors, am simțit că nu mai sînt agreat și lumea mă evită.

— Da... era de așteptat. Din nefericire au apărut niște zvonuri despre afacerea de la Amsterdam.

Mason strînse din buze.

— N-aș putea spune că îmi face plăcere să mă reîntorc la Amsterdam.

— Sînt convins de asta. Dar problema este aici la Londra. De fapt este vorba despre Rennie, prietenul tău.

Mason suspină.

— Nu cred că mă mai consideră prietenul lui. În ochii lui sînt un ratat.

Fără a lua în seamă remarca, Paynter continuă.

— Într-un ziar american a apărut un articol. Autorul se ocupă în special de afacerile murdare în care este implicată CIA, dar în treacăt menționează că și SIS are pe răbojul ei așa ceva. Își susține afirmațiile amintind o operațiune recentă executată de SIS în Olanda.

— Mare necaz. Și mai departe ?

— Nimic, dacă putem să păstrăm secretul. Dar Rennie s-a cam înfuriat pe povestea de la Amsterdam. Ți-a spus ceva ?

— Nu. M-a evitat. Dar știu că era supărat de ce i se întîmplase arabului și nevestei lui. Eu cred că s-a gîndit că așa ceva se poate întîmpla și celor două fiice ale lui.

— Cum ? Ți-a spus ceva ?

— Nu, dar acolo, la Amsterdam, asta mi s-a părut că-l frămînta. A fost aspru cu mine fiindcă vorbisem.

— Înțeleg. În tot cazul, sîntem îngrijorați să nu-și fi exprimat și în altă parte nemulțumirea în legătură cu ceea ce a fost obligat să facă.

Mason negă, încruntat.

— Nu face așa ceva Rennie. Îmi pun capul. Este atît de cinstit și drept, încît dacă ar fi vrut să facă tărăboi, ar fi spus-o înainte.

— Pari a fi un admirator de-al lui. Ești, cu adevărat ?

— Presupun că sînt, într-un anumit fel. Îl admir. Este tare și are curaj cu carul. Nu l-am văzut niciodată ezitînd. Și în felul lui ciudat de a fi, este dreptatea întruchipată.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că nu a făcut-o el. Dar cineva a scăpat o vorbă și vreau să fii cu ochii pe Rennie, așa, ca o rugăminte personală. Te voi numi asistentul lui în operațiunea pe care i-am încredințat-o s-o rezolve.

Mason, ridică din umeri, apoi spuse :

— Dacă asta vreți...

— Îl voi anunța mîine, continuă Paynter.

Mason fără să comenteze își termină băutura. Paynter își aminti :

— În ce relații mai ești cu soția, acum ? Ai realizat vreun progres ?

Ca întotdeauna cînd i se vorbea despre soția sa, în ochii lui Mason apărură lacrimi, dar și le șterse repede cu dosul palmei :

— A intentat divorț. Voiam să o fac să renunțe, însă ea nici nu vrea să audă. Dacă mă opun ar însemna să iasă la iveală anumite lucruri și, conform Legii Secretului Oficial, trebuie să evit asta. Nimeni nu vrea ca lucrurile să ajungă aici.

— Am putea să te ajutăm cu ceva ? Să-i explicăm că numai din cauza serviciului trebuia să lipsești de lîngă ea.

— Știe asta. Dar nu este femeia care să cedeze în fața argumentelor. Este franțuzoaică, nu englezoaică. Lucrurile au mers prea departe. Sînt la curent în ceea ce o privește.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Poate că vei găsi o femeie mai înțelegătoare. Sper. Ești un bărbat frumos, știi asta ?

Mason schiță un zîmbet timid.

— Nu mai vreau pe nimeni, pe ea o vreau.

— Înțeleg.

Paynter se ridică spunînd :

— Te voi contacta mîine, după ce voi vorbi cu Rennie. Vrei să te duc undeva cu mașina ?

— Nu. Mai rămîn să mai beau ceva.

Cînd Mason îl anunță că vor colabora, Rennie nu păru prea încîntat de perspectivă, dar încercă să fie binevoitor.

— Nimic spectaculos, Mason. Seamănă cu o pîndă la vînătoare. Un om în plus, e binevenit. Pînă acum am dat o raită prin localurile porno din Soho, încercînd să-mi fac o idee despre fetele cu care se încurcă Lumley.

Zîmbi, apoi continuă :

— Cred că oricine le ajută material, este considerat cavaler.

— Cum arată ?

— O bandă de pletoase. Printre ele se găsește una mai curățică și elegantă. În afară de asta, ciprioții încearcă să o

contacteze pe secretara lui Lumley. Este în jur de cincizeci de ani. Tipul de bătrînă devotată. A trăit cu el ani de zile. Servitoarea ei este din Cipru și acum unul din ciprioți joacă rolul nepotului ținîndu-se aproape de ea.

Rennie îl duse pe Mason să vadă cafenelele și cluburile frecventate de ciprioți. Apoi ieșiră cu mașina afară din oraș ca să vadă întreprinderea lui Lumley.

Aceasta era în cartierul industrial de pe Purley Way. Mai merseră în Waddon să vadă căsuța izolată unde locuia secretara lui Lumley. Pe drum, Mason se interesă :

— Lumley este căsătorit ?

— Da. Dar după cum am auzit, nu este o căsătorie fericită. Nevastă-sa e un fel de scorpie, dar o suportă încercînd să păstreze aparențele.

— Îi plac aventurile cu „fete" ?

— Se pare că da. Are slăbiciune la femeile foarte tinere. Este încurcat cu o dactilografă din întreprinderea lui, dar asta pare a fi mai mult o legătură de afaceri pentru amîndoi. Mai dă bani unei tinere căsătorite, care locuiește la South Croydon. A lucrat înainte la el și îi face frecvent vizite în timpul zilei. Dacă ar face-o cu mai multă prudență, aș spune că nimeni nu ar putea să-i reproșeze nimic.

— Și ciprioții nu au găsit încă fata potrivită cu care să-l șantajeze ?

— S-ar putea s-o fi găsit. Sînt duzini de fete pe unde stau ei, în Soho. Toate tinere și frumoase. Cele pe care le-am identificat sînt din Malta sau Cipru și s-ar putea să-i bage lui Lumley una în pat. Una din cele mai frumoase are o mare experiență. Dar cred că toate ar face jocul dacă ar căpăta o bună recompensă, să cîștige ceva bani și în același timp să se considere bune patriote. Problema ciprioților este cum să le pună în contact cu Lumley. Deocamdată, acesta a fost văzut în cîteva cluburi suspecte din Soho. N-ar fi greu să le întîlnească, dar nu văd cum ar putea să discute cu ele despre rachete.

— Ai vrea să fac ceva mîine ?

— Da. Vezi dacă poți întocmi o listă a tipilor care lucrează la Lumley, capabili să le arate proștilor ăstora cum se pune în funcțiune o rachetă. Nu te grăbi. Păstrează contactul cu mine chiar dacă rezultatul este nul.

— Bun, unde te găsesc ?

— La birou sau acasă.

Cînd reveni la birou, găsi un mesaj din partea fostei neveste, în care îl ruga să o sune cît mai curînd posibil. Sună de cîteva ori, dar nu răspunse nimeni. Privi la ceas. Era aproape șase și ea ar fi trebuit să fie acasă. Era o zi obișnuită de școală și fetele trebuiau să-și facă lecțiile. Se hotărî să facă un drum pînă acolo să vadă ce dorea, profitînd de această ocazie să-și vadă fetele.

Era întuneric cînd ajunse și nu văzu lumină la nici o fereastră. Sună și așteptă, dar nu răspunse nimeni. Ocoli pînă în spatele casei. Perdelele nu erau trase și constată că în casă nu era nimeni. Întorcîndu-se la intrare, scoase din portmoneu o mică pilă de plastic, dar ezită și o puse la loc. Legal era casa sa, dar nu avea dreptul să o spargă.

Văzu lumină la casele din jur și se decise să încerce la familia Craster. El lucra la o bancă sau la asigurări și se salutaseră întotdeauna cînd venea să ia fetele. La ușă îi răspunse chiar Craster.

— Bună, bătrîne ! Cu ce te pot ajuta ?

— Am primit un mesaj să telefonez cît mai repede posibil fostei mele soții. Dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci am venit pînă aici dar, văd că nu este nimeni. N-aveți idee unde sînt ?

— N-am idee, dar Fran s-ar putea să știe.

Se întoarse și strigă :

— Fran !

Femeia apăru grăbită ștergîndu-se pe mîini cu un șervet.

— Ce este, Frankie ? A, bună seara. Domnul Rennie dacă nu mă înșel ?

Craster spuse :

— Știi cumva unde sînt doamna Rennie și fetele ? I-a telefonat soțului ei să vină, dar acum nu este nimeni acasă.

Se uită cercetător la Rennie și întrebă :

— Ce este, v-ați ceartat ?

— Fran... interveni supărat Craster... ce-ți veni ? Cum poți spune astfel de lucruri.

Și întorcîndu-se spre Rennie :

— Domnule Rennie...

— Taci Frank, spuse supărată soția sa, apoi se întoarse spre Rennie.

— Nu știu din ce cauză era foarte supărată. A luat fetele de la școală, la prînz, și după o oră le-am văzut plecînd cu un taxi. Își luaseră și valizele. Părea teribil de agitată.

— În ce direcție a luat-o taxiul ?

— În jos, pe strada principală, arătă doamna Crasters. Sper că nu este bolnavă.

— Îmi permiteți să dau un telefon ? S-ar putea să se fi dus la mama sa.

Crasters îl pofti înăuntru.

— Bineînțeles. Poftim înăuntru. Îi făcu semn spre telefonul așezat pe o masă de sticlă. Te rog. După ce termini, cheamă-ne.

Doamna Winfield, mama lui Mary, fusese foarte șocată de divorț. Îl plăcea foarte mult pe Rennie și cum Mary îi ascunsese aventura cu Cowley, toate explicațiile nu au reușit să o facă să accepte ruptura. Continua să-i trimită lui Rennie felicitări de Crăciun și de ziua lui. După ce telefonul sună de cîteva ori, îi auzi vocea șovăitoare.

— Cine este ?

— E Johnny, mamă. Mary este la tine ?

Auzi un zgomot și apoi vocea tremurătoare a fostei lui soții. De-abia șoptea.

— Tu ești, Johnny ?

— Da. Ce se întîmplă ? Am primit mesajul și te-am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

— Johnny, sînt speriată.

— De ce ?

— Poți veni aici ? murmură. Nu vreau să audă fetele.

— Vrei să vin acum, astă-seară ?

— Da, te rog, vino, Johnny. Te rog, ajută-mă !

— Voi veni, desigur. Liniștește-te, voi fi acolo în patruzeci și cinci de minute.

Închise și îi strigă pe soții Craster, le spuse că Mary era la mama ei și porni spre mașină.

Doamna Winfield locuia într-o casă din Parley, în apropiere de locul unde se găsea fabrica lui Lumley. Casa era luminată peste tot și, după ce trecu prin grădină, o găsi pe Mary așteptîndu-l cu ușa deschisă.

— Ah, Johnny. Doamne, îți mulțumesc că ai venit. Aproape mi-am ieșit din minți. Am telefonat, dar erai plecat. Nu intra, fetele nu s-au culcat încă.

— Spune-mi despre ce este vorba, o îndemnă Rennie liniștit.

— Am leșinat, Johnny. Eu n-am leșinat niciodată în viața mea.

— Hai să ne plimbăm prin prejur. Lasă ușa deschisă.

— Crezi că este prudent ?

— Desigur că este. Hai !

Așteptă să ajungă ceva mai departe, la cîteva case distanță, apoi se opri sub un felinar și o întoarse cu fața spre el. Tremura din tot trupul.

— Acum, spune-mi ce s-a întîmplat.

— Am dus fetele la școală și m-am întors acasă după nouă. În jurul orei zece, cineva a bătut la ușă. Cînd am deschis, am văzut doi bărbați, unul tînăr, altul bătrîn. Lîngă trotuar se afla parcat un camion. I-am întrebat ce doresc, iar cel bătrîn și-a scos pălăria și mi-a spus că au adus coșciugele. Cred că mă schimbasem la față cînd le-am spus că nu înțeleg despre ce e vorba. M-au chemat să văd. În camion erau trei coșciuge așezate pe niște iarbă de mare. Unul mare și două mici.

Izbucni în lacrimi și Rennie o cuprinse după umeri.

— Continuă, Mary.

Inspiră adînc și îl privi.

— Aveau lipite pe ele niște etichete. Pe una scria Mary Rennie, iar pe celelalte două, doar Elizabeth și Mary. M-am întors în casă și bătrînul m-a urmat. Mi-a întins un plic. Înăuntru era un bilet bătut la mașină în care scria : „Fii liniștită și foarte prudentă". După ce l-am citit, am leșinat. Cînd mi-am revenit, eram așezată în bucătărie și bătrînul mă ștergea pe față cu un prosop. Și el era foarte impresionat. I-am spus să ia coșciugele, pentru că era o greșeală.

— Unde este biletul ?

— Nu știu. L-am căutat după aceea, dar nu l-am mai găsit.

— Spune mai departe.

— Ți-am telefonat și am lăsat mesajul, dar nu știam ce să fac. Am intrat în panică și i-am telefonat mamei, care mi-a spus să mă mut la ea. Am luat fetele de la școală, m-au ajutat să împachetez, am chemat un taxi și am venit aici.

— Le-ai spus fetelor ce s-a întîmplat ?

— Doamne ferește, nu ! Dar au observat că sînt îngrijorată și sînt abătute. Am greșit ?

— Nu. Bineînțeles că nu. Sînt unii care fac astfel de glume, farse, dar nu sînt foarte amuzante pentru cei care sînt subiectul lor. Mă întorc să stau de vorbă cu fetele. Șterge-ți ochii și spune-le că un prieten al meu a făcut o glumă proastă. Întoarce-te acasă cînd te vei simți în stare să o faci. Nu se va mai repeta. Îl voi descoperi pe autorul idioțeniei ăsteia.

— Dar cine poate face astfel de lucruri oribile ? Asta își fac reciproc gangsterii din New York, nu-i așa ?

Rennie zîmbi.

— Cred că cei de la Chicago. Nu-ți face griji, voi afla cine a făcut-o și astfel de aiureli nu se vor mai întîmpla.

Un zîmbet înflori pe fața ei.

— Știi, John Rennie, ești un om bun. Pe deasupra, ești tare ca o stîncă.

Se ghemui la pieptul lui.

— Să mergem înăuntru. Parcă mi-am revenit dintr-o dată.

Rennie rămase pînă după ora zece. Jucă Scrabble cu fetele, iar apoi, cînd erau în pat, le citi o poveste. Cu mult înainte de a merge la culcare ele observaseră că mama și bunica își recăpătaseră calmul. La plecare, doamna Winfield îi dădu lui Rennie un termos cu cafea și era evident că se liniștise, fiindcă totul se terminase cu bine.

Rennie făcu o jumătate de oră pînă la locuința lui Mason în Pimlico. Stătea la ultimul etaj al unei case în stil victorian, pe una din străzile ce coborau spre chei. Pînă să deschidă Mason, trecură cîteva minute bune. Purta o cămașă albastră,

veche și papuci în picioare. Părea speriat, neștiind cine putea să fie. Rennie simți că mirosea a băutură. Mason spuse încet, cu o voce tărăgănată :

— Bună, Johnny. A plesnit buboiul în afacerea Lumley ? Sau a izbucnit al treilea război mondial ?

— Pot să intru ?

— Te rog. Fii binevenit în umila mea locuință.

Mason se clătină ușor în timp ce trase un scaun lîngă masă și se așeză greoi în fața lui Rennie.

— Ceva de băut, bătrîne ?

— Nu, mulțumesc. Am nevoie de ajutorul tău, Mason. Poți să mă urmărești atent ?

— E ceva serios, nu ?

— Este important, în special pentru mine.

Mason se ridică, șovăind.

— În cazul ăsta, lasă-mă să-mi moi bătrînul cap în apă rece. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

După cinci minute, apăru cu fața roșie, pieptănat și îmbrăcat într-un halat vechi de baie. Se mișca sprinten și se părea că-și revenise.

— Iartă-mi mersul nu prea sigur și uimirea. Se coace ceva ?

— E posibil ca ceea ce-ți spun acum să rămînă numai între noi ?

— Desigur.

— Promiți ?

Mason zîmbi.

— *Mai crezi în promisiunile mele, Johnny ?*

— Da. De ce n-aș face-o ?

— Amintește-ți că eu sînt omul care a vorbit. Dintr-o lovitură, mă termini. Doar m-ai interogat și știi totul despre mine. Nu sînt un erou. Și nici nu sînt capabil să-mi țin gura. Cîteva amenințări și golesc sacul.

— Harry, atunci nu erai în stare să reziști nimănui, fiind marcat de întîlnirea cu Fleur de la Paris.

Mason dădu din cap și spuse încet :

— Era foarte frumoasă, Johnny. Am iubit-o foarte mult, iar decizia ei m-a tulburat. În plus, și Departamentul mi-a făcut necazuri. I-am implorat să-mi dea un post acasă. Să am timp să fiu cu ea. Dar nici nu au vrut să audă. Asta m-a făcut să cred că nu datoram Serviciului atîta loialitate.

— Am întîlnit-o pe Fleur cînd încercam să dau de tine. E frumoasă. Dar cum ți-am mai spus, nu cred că ăsta este motivul real.

— De ce crezi asta ?

— Și eu am fost îndrăgostit de „o Fleur" cînd eram în armată. Dar pînă la sfîrșit, am părăsit-o. Știam că nu va dura.

— De ce ?

— Era mult mai tînără decît mine și foarte frumoasă. Chiar și preoții întorceau capul după ea. Amîndoi am crezut că ne iubim, dar în adîncul inimii simțeam că nu sîntem potriviți. Eram gelos pe toți bărbații tineri și bătrîni, pe unchii ei și pe străinii de pe stradă. Pe oricine. Știa că sînt gelos și cred că-i făcea plăcere. Dar nu încerca cu nimic să mă liniștească. Știa că este frumoasă și că toți bărbații o găseau atrăgătoare. Ne-am logodit și credeam că asta va schimba totul. Bineînțeles că nu s-a întîmplat așa. Ieșea în oraș cu alți bărbați, pe furiș. Unul din ei era comandantul companiei mele. Unii dintre ei erau căsătoriți și, deci, nu era nimic serios, dar singurul lucru care îi făcea plăcere era să-i cucerească.

Rennie zîmbi.

— Într-o noapte, am luat o foaie de hîrtie, pe care am așternut și bunele și relele în relația cu ea. Gîndire tipic militară. Concluzia, așteptată de altfel, a fost că nu era pentru mine, că nu avea nici un sentiment pentru mine. Așa că, am rupt relația cu ea. Timp de o săptămînă am fost îngrozitor de nefericit. Eram teribil de tentat să-i telefonez. Dar după o săptămînă, mi-am dat seama că m-am vindecat. Eram, din nou, normal.

— Și nu ai regretat niciodată ?

— Nu, am fost doar puțin jenat că eu am fost cel păcălit.

Mason îl privi, aplecîndu-se înainte.

— Nu cred că ți-a făcut plăcere să-mi povestești. Pentru cîteva clipe nu ai mai fost bărbatul care și-a conceput propriul fel de viață, care nu știe decît alb sau negru și, în nici un caz, calea de mijloc.

— Ți-am spus, fiindcă știam că vei înțelege și ți-ar putea fi de folos. Nu am mai spus-o nimănui.

— Îți mulțumesc pentru încredere.

Oftă adînc.

— Cînd eram ostatec, gîndindu-mă la Fleur, simțeam același lucru. Și pentru un ceas sau două mă simțeam ușurat că am scăpat. Nu mai exista gelozie, nu mi-o mai imaginam cu alți bărbați. Poate că, pînă la sfîrșit, îmi va trece.

— Va trece, Harry, va trece, îți garantez.

— Fiindcă tot vorbim de promisiuni, îți promit și eu, Johnny.

Rennie trase adînc aer în piept.

— Cînd m-am întors de la Amsterdam, i-am spus lui Paynter că nu mi-a plăcut răpirea copiilor lui Said și consecințele ei. Din cauza asta mi-au făcut cîteva șicane pentru a mă aduce înapoi pe linie. Știind regula jocului, am făcut și eu un pas, cerînd sprijinul lor în rezolvarea necazurilor. Atunci s-au oprit. Dar au început din nou și nu știu de ce. I s-au trimis azi fostei mele soții, trei coșciuge. Unul purta pe el numele ei, iar celelalte două numele fetelor mele. Soția mea aproape și-a ieșit din minți.

Mason clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Porcii ! Știu de ce ți-au făcut asta ! exclamă el.

— Poți să-mi spui de ce ?

— Da. Dar nu știi asta de la mine.

— Bineînțeles. Rămîne între noi.

— A apărut într-un ziar american o relatare despre CIA și murdăriile de acolo. Mai era o mică aluzie la SIS și operațiunea de la Amsterdam. A apărut acum două sau trei zile. Ei bănuiesc că ai șoptit ceva presei. Au dreptate ?

— Bineînțeles că nu. În orice caz, eu nu cunosc pe nimeni din lumea presei. Nu am spus-o nimănui în afară de persoanele interesate, din Departament.

— Paynter a fost cel care m-a pus în temă. I-am spus că sînt sigur că nu ești tu. Acum ce ai să faci ?

— Îmi scriu demisia chiar în noaptea asta. Mîine dimineață, va fi pe biroul lui Paynter.

— Doamne Dumnezeule, Johnny, asta va înrăutăți situația. Vor înnebuni de frică că ai să mai vorbești.

— Asta este problema lor. Cît despre mine, m-am săturat. Nu mai am încredere în ei. Nu mai cred nici în onoarea, nici în integritatea și motivațiile lor. Nu voi mai ridica niciodată nici un deget pentru ei.

— Vei vorbi ?

— Nu, absolut deloc. Numai dacă încearcă să mă bage în pușcărie.

— Cu ce te pot ajuta ?

— Cred că și-au dat seama că aversiunea mea față de ce am făcut copiilor lui Said este punctul meu slab, „călcîiul lui Ahile". Sentimentele care le nutresc pentru familie este partea mea slabă. Asta explică și micul joc de azi. Vreau să te rog să veghezi asupra lui Mary și a fetelor, în locul meu. Ai să o faci ?

— Da, sigur că o voi face.

Rennie scoase o carte de vizită din buzunarul hainei și i-o întinse lui Mason.

— Am notat aici mai multe numere de telefon, unde ai putea să dai de mine.

— Vrei să rămîi aici peste noapte ?

— Mulțumesc, dar am multe treburi de făcut înainte să mă culc.

Bătu la mașină scurta scrisoare de demisie și o citi de cîteva ori, înainte de a o semna.

„Paynter G. S., Directorul Serviciilor Speciale

Din partea : Rennie J. H.

Prin prezenta, îmi dau demisia din SIS, cu cele treizeci și una de zile de preaviz. Deoarece concediul meu este de patruzeci de zile, cer Departamentului să-mi ia în considerare concediul ca termen de preaviz.

J. H. Rennie"

Era aproape trei dimineața, cînd ajunse la sediu. După ce-și prezentă legitimația la punctul de control, intră și merse direct în biroul său. Se așeză și scoase de pe inelul cu chei două din ele, pe care le băgă într-un plic cu antetul departamentului.

Deoarece atît biroul lui Paynter cît și al secretarei erau încuiate, Rennie dădu plicul ofițerului de serviciu.

După ce se înapoie acasă, se dezbrăcă încet și se întinse pe pat, încercînd să-și liniștească gîndurile, căci cele aflate în ziua aceea i se învălmășeau în minte.

Nu-și imaginase niciodată că va ajunge aici și asta îl prinse nepregătit. Pe de o parte, era hotărît să nu mai aibă de-a face cu astfel de oameni. Pe de altă parte, se simțea derutat, fiindcă nu-i venea să creadă că ceea ce se întîmpla era posibil. Mai mult decît atît, se temea de consecințe.

Rennie nu era omul obișnuit cu îndoielile. Acum însă, chiar dacă înaintarea demisiei făcuse ca tensiunea prin care trecea să se mai diminueze își dădu seama că nu știa ce va face în viitor. Toate proiectele sale de viitor se prăbușiseră. Și nu cu un foc de armă sau cu o lovitură de cuțit în coastă, ci cu un amestec confuz, ca finalul indecis al unui film.

Epuizase toată adrenalina și trupul îl durea ca după o luptă. Era epuizat și simțea moleșeala punînd stăpînire pe corpul și mintea sa.

Voia să se scoale și să facă ceva. Dar îi lipseau voința și scopul ca să o facă.

Îl trezi soneria telefonului. Se uită la ceas, era unsprezece și jumătate dimineața. Auzind vocea lui Paynter, reveni

la realitate. Vocea era binevoitoare și calmă. Îl rugă dacă ar putea veni după-amiază să clarifice doar cîteva lucruri... afacerea Lumley, pensia sa și așa mai departe.

Îi promise că va veni la ora patru.

25

Paynter nu-l primi în biroul său, ci într-una din micile săli de conferințe, de la ultimul etaj. Rennie bănuia că alesese locul fiindcă avea aparate de ascultare. Chiar dacă nu se vedeau microfoane sau butoane, asta nu însemna că nu existau.

Paynter intră grăbit, ținînd în mînă cererea de demisie. Se așeză în fața lui Rennie, zîmbindu-i.

— Nu vorbești serios, Johnny, nu-i așa ? M-ai prins și ai pus punctul pe i.

— S-ar putea, dar să nu te înșeli crezînd că nu am cumpănit-o înainte. Ce am scris este bine gîndit.

Continuînd să afișeze bunăvoință, Paynter spuse :

— Nu pot face nimic, chiar nimic care să te convingă ? Va fi o lovitură grea pentru Departament, să te piardă. Nimeni nu este indispensabil, dar tu, după cum știi, ești aproape de neînlocuit.

Rennie mișcă scurt din cap a împotrivire și Paynter zări furia din ochii lui.

— Bine, dacă așa simți tu. M-am interesat la financiar. Ai dreptul la o pensie care reprezintă patru cincimi din salariul tău actual. Mă tem că se percepe impozit, dar e limitat. Este o consolare.

Rennie încercă să se ridice, dar Paynter îi făcu semn să mai aștepte. Continuă :

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întîmplat, Johnny. Ești sigur că te simți bine ? Cum a ieșit controlul medical ?

— Perfect.

— Ce-ar fi dacă ți-aș propune un concediu de șase luni, cu leafa întreagă.

— Nu mă interesează.

Paynter se întristă.

— În cazul acesta, tot ce pot să-ți spun nu este decît că-ți mulțumesc pentru ce ai făcut și îți urez noroc pe viitor. Dar nu mi-aș ierta dacă nu ți-aș spune că toți am fost îngrijorați de starea în care te-ai aflat în ultimele săptămîni.

— Asta este tot ?

— Da.

Paynter îi întinse mîna, dar Rennie se făcu că nu observă. Se întoarse și ieși, fără să privească înapoi.

Se întîlni cu Mason jos, în birou. Părea speriat.

— Cum a mers cu Paynter ? Mi-a spus că ai demisionat. Părea că se împacă cu ideea. Îmi pare rău, dar poate e mai bine pentru tine.

— A acceptat-o. Mi-a tras o mică săpuneală, dar fără să fie agresiv.

— Nu-ți face griji, voi veghea asupra familiei dacă tu n-o vei putea face. Ce ai de gînd, pe viitor ?

— Încă nu m-am gîndit.

— Cu experiența ta, nu vei avea probleme să-ți găsești o slujbă la o companie mare.

— Sper să ai dreptate.

Rennie îi telefonă lui Mary și îi dădu numele lui Harry Mason, ca o persoană ce putea fi chemată la nevoie, dacă el nu era de găsit. O asigură apoi că nu vor mai fi incidente, ca cel din zilele trecute.

Își făcuse griji în privința întîlnirii cu Paynter. Se așteptase la amenințări, urlete și lovituri cu pumnul în masă, dar Paynter fusese destul de rezonabil, ținînd seama de circumstanțe. Poate că, fiind puțin surprins, nu a putut să reacționeze pe măsură. Dar instinctul îi spunea altceva, iar antrenamentul

și experiența îl făceau să se bazeze numai pe simțurile sale ascuțite decît pe faptele logice sau pe cele contradictorii.

Timp de două zile își rezolvă facturile neplătite și își făcu curățenie în casă. Citi ofertele de serviciu din „Times" și „Daily Telegraph", dar nu găsi nimic interesant. Nu-și făcu probleme, deoarece, la fel ca majoritatea agenților SIS, trăise fără să-și cheltuiască banii pe care îi avea depuși la cîteva bănci din străinătate, așa că pe viitor ar putea trăi destul de bine din pensia sa.

Dacă nu ar fi fost fetele, ar fi plecat în Spania sau și-ar fi cumpărat o ambarcațiune și ar fi trăit pe ea, plimbîndu-se pe Mediterana.

Paynter și Fredericks se întreținеau cu medicul șef. Cu grijă, să nu se amestece prea mult în domeniul minat al eticii medicale, medicii departamentului le erau subordonați și, într-un fel, în fața șefilor erau legați de mîini și de picioare. Băieții din serviciul medical făceau întotdeauna ceea ce doreau cei care îi conduceau, respectînd cît de cît domeniul medical.

Erau obișnuiți să extragă gloanțe și să coasă răni, fără a pune prea multe întrebări, fiindcă știau foarte bine că Departamentul nu tolera indiscreții. Dacă li se cerea, puneau diagnostic ca, de exemplu, „lipsa trăsăturii morale" sau așa-zisele „tulburări mintale", pentru a se renunța la serviciile unor oameni care vorbiseră sau cedaseră presiunilor. Mai erau obișnuiți cu comportamentul anormal al celor care rezistaseră unor interogatorii, dar care, odată ce presiunea ceda, erau terminați din punct de vedere psihic.

Fredericks, care nu-și scoase paltonul, se feri să ia parte la discuție, stînd tăcut și distant. În acest timp, Paynter dirija discuția. Era o chestiune în care Fredericks nu voia să se implice. Dar, considera că era de datoria lui să audă ce se decidea.

Doctorul privi la notițele sale și apoi la Paynter.

— Am ascultat înregistrarea ultimei convorbiri pe care ați avut-o cu el. O găsesc nesemnificativă. Dumneavoastră

erați prietenos și moderat, el era... să zicem distant... dar nu dădea nici un semn de paranoia.

Paynter spuse :

— Banda a fost înregistrată în intenția că, dacă ar interveni ceva, să se probeze înainte de orice că a fost tratat cu înțelegere. Nici un fel de dușmănie din partea noastră.

— Dacă vreți, vă puteți folosi de prevederile paragrafului 135, din Actul privind Sănătatea Mintală, prin care poliția poate ridica de oriunde un bolnav mintal. Dacă aplicați paragraful 136, orice polițist poate reține orice persoană dintr-un loc public, dacă el consideră că aceasta este bolnavă mintal.

— Și după aceea ?

— Poate fi reținut de poliție șaptezeci și două de ore, ceea ce vă lasă timp să apelați la o instanță judecătorească, pentru o internare forțată.

Doctorul ridică din sprîncene și privi spre Paynter.

— Presupun că veți folosi procedura obișnuită cînd veți apela la Ministerul de Interne. După cele ce mi-ați spus nu sînt probleme cu familia. Fostele soții nu mai sînt considerate rude apropiate, iar copiii sînt prea mici. Vă puteți adresa și Curții Superioare, și să obțineți sentința de detenție definitivă, fără a mai exista dreptul de revizuire a sentinței.

— Și cît timp îl putem ține ?

— Dacă locul este considerat o instituție de asistență pentru bolile mintale, poate rămîne definitiv. Și apoi, un pacient internat cu forța, poate fi supus tratamentului fără voia sa.

— Sanatoriul nostru de la Loch Gar, este recunoscut ca o instituție de îngrijire pentru boli mintale ?

— Bineînțeles, răspunse doctorul.

Atunci, Fredericks interveni în discuție :

— Vrei să spui, doctore, că un polițist obișnuit, fără nici un fel de cunoștințe medicale, poate aresta un cetățean dintr-un loc public, doar pentru că el îl consideră bolnav mintal ?

— Da, am spus asta.

— Și nu este obligat să justifice arestarea în fața justiției ?

— Exact. Procedura este menționată în Actul privind Sănătatea Mintală, din 1959. Au existat persoane care au considerat că Actul acordă putere prea mare și inutilă poliției, însă...

— A fost aplicat vreodată ?

— Da, regulat, în special în districtul lărgit al Londrei...

Paynter îl întrerupse.

— Dacă aranjez cu poliția, vei asista cînd va avea loc arestarea ?

— Prezența doctorului nu este prevăzută în lege.

— Știu. Mi-ai explicat asta, dar o mînă de ajutor...

Doctorul ridică din umeri.

— Dacă Departamentul dorește, atunci voi asista. După cum știți, cînd a fost supus examenului medical, la cererea dumneavoastră, am înregistrat conversația cu el și aceasta probează în fața instanței preocuparea serviciului meu cu privire la manifestările paranoice.

Fredericks spuse disprețuitor.

— Și eu aș jura că este un psihopat.

Doctorul zîmbi, cu un aer atotștiutor.

— Pe ce bază ?

— Activitatea lui, omora oamenii fără milă.

— Da, dar nu o făcea de plăcere. El ucidea pentru că persoanele cu autoritate și pe care le respecta îi cereau să o facă. După cele ce mi-ați spus privind ultimele evenimente, dovedește că are remușcări pentru răpirea copiilor arabului acela. Nici un psihopat nu manifestă remușcări. Uneori, în cazul în care e prins, pretinde că are, sperînd că asta l-ar putea ajuta. Dar nu este cazul lui Rennie. Nu, Rennie nu este un psihopat.

— Atunci, ce este ? spuse Paynter.

Doctorul răspunse liniștit.

— Un bărbat aspru, puritan, dar absolut normal.

— Nici un fel de paranoia ?

— Nici urmă. Se simte persecutat de autorități și asta pentru un singur motiv — este persecutat. De aceea sîntem azi aici, domnilor, și știu că din același motiv nici nu sîntem

înregistrați. Înțeleg problemele dumneavoastră și legea vă dă soluția, dar să nu ne ascundem după deget, îndulcindu-ne gura cu miere.

— Este drept, spuse Fredericks, ridicîndu-se brusc. Trebuie să plec. Vă las pe voi doi să discutați detaliile.

Mary îi telefonă marți după-amiază. Părea emoționată.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, Johnny, absolut nimic. Doresc să vorbesc ceva cu tine.

— Trec să le văd pe fete sîmbătă. Îți convine ?

— Aș vrea să ne întîlnim azi.

— Bine, o să vin diseară ca să fie și ele acasă.

— Aș vrea să te văd acum. Îți amintești cafeneaua unde te duci uneori cu fetele, pe High Street ?

— Da. Vrei să spui...

— Am să te aștept acolo, îl întrerupse ea, apoi închise.

Ședea într-un colț retras, cu fața spre fereastră, și cînd el trase scaunul să se așeze își ridică privirea spre el.

— Pot să te întreb ceva, Johnny, ceva personal ?

— Desigur.

— Te gîndești vreodată la timpurile cînd amîndoi eram împreună ?

— Încerc să nu mă gîndesc. Dar Elizabeth seamănă uneori cu tine și asta îmi amintește cînd te-am întîlnit prima dată.

— Eu mă gîndesc mult la tine. Cît de proastă și irresponsabilă am fost. M-am comportat ca o școlăriță. Am încercat după aceea să te urăsc, dar nu am reușit niciodată. Mă simt legată de tine și te iubesc. Și te admir, chiar cînd nu sîntem de aceeași părere, John Rennie.

— De ce îmi spui asta ?

— Fiindcă te iubesc... sînt îngrijorată pentru tine...

Începu să tremure.

— Și încerc să-mi fac curaj ca să-ți dau vești proaste.

— Ce vești rele ?

— Omul despre care mi-ai vorbit, Harry Mason, e un om de încredere ?

— În majoritatea cazurilor, da.

— Îți este prieten ?

— Lucrează cu mine. L-am rugat să aibă grijă de voi, în caz că voi lipsi. Ți-am vorbit despre el la telefon. Două din numerele de telefon pe care ți le-am dat sînt ale lui, de acasă și de la birou.

— A venit azi, la mine acasă. M-a rugat să te previn că cei din Departament pun ceva la cale împotriva ta. Un individ, Paynter, a aranjat să fii arestat de un polițist asistat de un doctor. Vor susține că ești nebun și te vor trimite undeva... în Scoția. Un sanatoriu pentru bolnavi mintali, condusă de oamenii Departamentului pentru „nevoile" Departamentului.

— Acela de la Loch Gar.

— Da, cred că ăsta este numele pe care l-a pronunțat.

— Le-ar trebui dovezi pentru asta.

— Nu le trebuie. Mi-a spus cum au de gînd să o facă.

— Povestește-mi.

Îi relată destul de confuz cele aflate, dar Rennie înțelese esențialul.

— Ți-a spus cînd au hotărît să o facă ?

— Paynter i-a spus că arestarea va avea loc, probabil, sîmbătă noaptea, așa ca să pară o bătaie și că au arestat un bețiv. Mason gîndește că va fi chiar sîmbăta asta.

— Altceva ?

— A spus că telefonul tău este pus sub observație și că nu trebuie să vorbești despre asta la telefon. Era foarte trist și scîrbit. Dar și foarte speriat de ce i s-ar putea întîmpla lui, dacă se află că te-a avertizat.

— A avut mult curaj s-o facă.

— Ce ai de gînd ?

— E mai bine să nu-ți spun, Mary, spuse Rennie încet. Astfel, dacă te întreabă, tu nu știi nimic.

— Mason te sfătuiește să pleci din țară.

— Pot să-ți cer ceva ?

Și, pentru prima oară în viața ei, văzu că Rennie avea lacrimi în ochi.

— Desigur. Despre ce este vorba ?

El continuă aproape în șoaptă :

— Dacă va trebui să părăsesc țara și nu mă voi mai putea întoarce, sau dacă, neavînd altă soluție, mă vor lichida, te rog să le explici într-un fel fetelor că nu le-am părăsit. Că le iubesc pe amîndouă mult. Și cînd vor fi mari, vor putea, poate, veni să mă vadă, dacă vor dori. Oriunde aș fi.

Și o lacrimă se rostogoli pe lista de mîncare pe care o ținea în mînă.

— Le voi spune, Johnny. Înseamnă că vei pleca, da ?

— Probabil.

— Trebuie să fie niște oameni îngrozitori, Johnny, niște fiare.

El zîmbi trist.

— Pînă acum cîteva săptămîni, eram și eu unul dintre ei, Mary. Nu sînt eu în măsură să critic.

— Ai nevoie de bani ?

— Nu. Am bani în mai multe locuri. Mai mulți decît îmi trebuie. Am aranjat să-ți plătească ție pensia. Dacă te întreabă ceva de telefonul de azi, să nu negi. Spune-le că aveai de gînd să ne împăcăm, dar cum eu nu am vrut asta mi-ai cerut să ne întîlnim aici cu gîndul că poate mă îmbunezi.

Se apropie și-și puse mîna peste a lui.

— Mi se pare o nebunie să stăm în cafeneaua asta prăpădită și să vorbim despre astfel de lucruri. Nu-mi vine să cred că te văd pentru ultima oară.

— Voi căuta să păstrez legătura cu tine. Dacă voi scrie, nu o voi face sub numele meu, timbrele vor fi din altă parte decît cea unde mă aflu, iar conținutul scrisorilor complet aiurea fiindcă îți vor cenzura corespondența.

— Mai bine pleacă, Johnny. Ai atîtea lucruri de făcut.

O aprobă și se sculă, iar ea speră pentru o clipă, că s-ar putea să o sărute.

— Îmi promiți că o să ceri fetelor iertare pentru mine ?

— O voi face, te asigur.

O salută și ieși afară. În timp ce se îndrepta spre ieșire, observă că iscodea cu privirea celelalte mese și ferestrele.

Rennie luă un taxi pînă la cea mai apropiată stație de metrou și apoi un tren spre Redbridge. Opri un taxi ce trecea și acesta îl duse pînă în spatele parcului Cranbrook, unde erau mici drumuri înguste.

Casa lui Parks arăta la fel ca celelalte. Victoriană și bine întreținută. Cînd se îndrepta spre treptele de la intrare, văzu mișcîndu-se perdelele de dantelă, semn că fusese reperat. Harry Parks îi deschise ușa, înainte să sune.

— Intră înăuntru, șefule. Mă bucur că te văd.

Intrară în camera de zi și îl invită să ia loc într-unul din fotoliile solide.

— Ce mai faci acum, Johnny ?

— Aceleași treburi vechi.

Apoi zîmbind, spuse :

— Am nevoie de ajutorul tău.

— O vorbă, șefule și s-a făcut. Cu ce te pot ajuta ?

— Vreau un pașaport, Harry. Canadian sau american. Nu are importanță. Dar să fie valabil. Am nevoie de el în douăzeci și patru de ore.

— Doamne ! Tu ai vrut întotdeauna imposibilul.

— Poți să mi-l faci, Harry ?

— Da. Dar te va costa. Plătește Departamentul ?

— Cît ?

— Cinci sute pentru pașaport și, să zicem, încă o sută pentru muncă. Ceva de calitate, costă. Sînt pensionar și am nevoie de bani.

— Cît timp îți trebuie să fii gata ?

— Plătești cu bani gheață ?

— Da. Mă duc acum la bancă să-i scot.

— Ai fotografii ?

— Nu.

— Nu are importanță, le pot face sus, în atelierul meu.

— Deci, cînd ?

— Dacă optezi pentru cel american, îl poți avea azi. Am unul gata făcut. Îți fac o fotografie sau două apoi te poți duce să scoți banii. Poți să-ți iei și ceva de citit pînă termin.

Sus, în studio, Rennie se așează pe scaunul drept, iar Harry Parks măsură distanța dintre aparat și locul unde se așezase.

— Vreau s-o fac direct, fiindcă nu este timp de developat, de mărit sau micșorat. Trebuie să folosesc un Polaroid.

Harry făcu o serie de fotografii, încercîndu-le și măsurîndu-le pe fiecare pînă ce găsi două, care puteau fi tăiate la dimensiunea corectă.

Înainte ca Rennie să încaseze cele o mie de lire, în bilete de cîte zece, agenția locală Barklay, lîngă Ilford Broadway, verifică telefonic la sucursala sa din Chelsea dacă tranzacția era legală. După ce se primi confirmarea, semnă pentru bani și înghesui maldărul de bancnote în buzunarul interior al hainei.

Ca să treacă timpul petrecu o oră în parc, privind la niște școlari care jucau crichet, apoi se întoarse la Harry Parks. Acesta fusese unul din specialiștii Departamentului. Un artist talentat, care își folosise calitățile în timpul războiului și apoi rămăsese la SIS. Putea fabrica orice fel de document, avînd posibilitatea să-și procure hîrtia necesară, cerneluri, materiale dactilografiate.

Ieșeau din mîna sa cartele de alimente, ordine militare, permise de liberă trecere, permise de circulație și toate genurile de falsuri, de care avea nevoie serviciul special. Și chiar după pensionare, talentul lui Harry de a confecționa documente de calitate, care scăpau celui mai riguros control, a fost folosit în unele acțiuni secrete. Fumător pasionat, suferea de bronșită cronică. Locuia singur într-o casă încărcată de mobile și cu pereții acoperiți complet de tablouri. Picturile sale se vindeau pe loc în prăvăliile locale și în cafenele. Nu avea pe nimeni, dar cu mulți ani înainte, se zvonise că în timpul războiului trăise o poveste de dragoste și, undeva, exista un fiu nelegitim. Dar nimeni nu putea să dea amănunte.

Harry Parks îl conduse sus, în studio și-l puse să aștepte în timp ce lucra la pașaport. Lucra la o masă mică, cu o lampă extensibilă și o oglindă care mărea, așezată pe un suport. Pe o etajeră, lîngă el, erau șiruri de sticluțe cu cerneluri și culori, dispuse într-o anumită ordine.

În timp ce lucra, Harry îi spuse peste umăr :

— Înăuntru este și o viză de imigrare israeliană. Vrei să o scot ? Nu poți intra într-o țară arabă cu ea.

— Nu, e foarte bine, Harry. Las-o acolo. Care este noul meu nume ?

— Novaks, Paul Novaks. Născut la Pine City-Minnesota. Îți convine ?

— Perfect. Ce ocupație ?

— Să zicem inginer, dar o pot schimba dacă vrei.

— Merge.

— Ce mai face bătrînul... cum îl cheamă... Peter, Paynter ?

— Paynter. Este încă foarte zdravăn.

— Afurisit om. Dacă făceam un pașaport pentru el, întîi îl dădea întotdeauna unuia dintre oamenii săi să-l folosească.

Harry rîse.

— Ca să fie sigur că era cum trebuie.

— A rămas tot așa. Te mai solicită ?

— Cîțiva ani mi-au mai dat cîte ceva de lucru, dar apoi, nu am mai auzit de ei. Știi bine că au la dispoziție un serviciu mare, special, de care se folosesc.

— Îți lipsește ?

— Nu, cîștig destul de bine cu pictura. Apoi, oprindu-se :

— Ce mai face soția ta ?

— Este foarte bine. Am divorțat.

Fără să-și ridice ochii, Harry Parks spuse :

— Voi, băieții, nu sînteți niciodată prea mult timp căsătoriți, nu-i așa ? Ori că ele se satură să vă aștepte, sau vă găsiți cîte o bucățică bună la Berlin, sau Rio de Janeiro. Mai tînără și mai frumoasă. Nu vi se poate reproșa. Și eu aș face-o dacă aș fi mereu pe drumuri.

Pașaportul a fost gata după ora unsprezece și Rennie îi plăti șapte sute de lire, în hîrtii de cîte zece.

— Îți mulțumesc Johnny. Cobor cu tine să încui pentru noapte.

La capătul scărilor, Harry Parks îi spuse :

— Ai grijă de tine, Johnny. Nu-i lăsa să te termine.

Rennie rîse.

— Nici tu, Harry.

Trecuse de ora unu cînd taxiul îl lăsă în Sloane Square. Coborî pe King's Road, îndreptîndu-se spre locuința sa. Străzile erau pustii, dar, cu toate astea, trecu fără să oprească pe lîngă casa sa și puțin mai departe traversă strada, și se reîntoarse cu pas agale timp în care iscodi cu privirea intrările magazinelor. Chiar dacă începuseră să-l fileze, înțelese că nu era o supraveghere non stop. Și ăsta era un semn bun.

Restul nopții, șezu la măsuța sa, alcătuind lista cu ce mai avea de făcut. Lista era lungă și cînd se dezbrăcă, se făcuse ziuă.

26

Pînă la ora prînzului își scosese toți banii depuși în băncile din Londra și îi schimbase în dolari și cecuri de călătorie. Își cumpărase pe numele de Paul Novaks bilete, dus, cu diverse destinații: Paris, Hamburg, Bruxelles și Toronto. Cînd se va decide încotro va pleca, i se vor rambursa banii pentru celelalte călătorii. Scrisese și expediase instrucțiuni la băncile din străinătate și-și vînduse mașina unui negustor din Battersea. După-amiază, își cumpărase haine la „Simpson's", „Marks și Spencer" și valize, în care să-și pună hainele. După cîteva ore, își depuse geamantanele la biroul pentru bagaje ale gării Victoria.

Întorcîndu-se acasă, controlă dacă mai avea ceva important de luat. Cele două pașapoarte le purta tot timpul cu el, împreună cu portofelul. Biletele erau băgate într-un plic de plastic, iar banii într-un săculeț, ce-l purta asupra sa. Nimic nu-l mai putea opri să plece, cu excepția a două lucruri: în primul rînd să afle cu certitudine dacă voiau să-l închidă și, în al doilea rînd, nu știa încotro s-o apuce.

Oriunde în lume, singurele sale cunoștințe bune erau oamenii de la SIS. Înainte, asta însemna siguranță. Străinii doreau să știe prea multe despre tine. Cu ce te ocupi ? Ce făceai acolo, pe unde se întîmpla să-i cunoști ? Oamenii de la SIS nu puneau întrebări, pe ei nu-i interesa. Îți asigurau un loc unde să dormi și mîncare. Cunoșteau doctori care puteau să coasă o

rană de cuțit fără să pună întrebări. Și-ți mai puteau da o listă cu numerele de telefon ale fetelor frumoase. Dacă erai urmărit, îți puteau asigura un loc unde să te ascunzi. Dar, în nici un caz dacă te urmărea Londra. Odată ce nu mai făceai parte din „bătrîna firmă", chiar dacă erai pensionat, deveneai un străin.

Pe la trei dimineața, se mută din casa sa și se instală la un mic hotel din cartierul Victoria. Își petrecu următoarele zile dormind și odihnindu-se în majoritatea timpului, neluînd în seamă senzația dureroasă din stomac. Senzația care îl chinuia la gîndul că aceasta nu este o „operațiune", ci o realitate. Își petrecea într-o odaie de hotel mizer ultimele zile dintr-o existență de luptător înainte să fugă din țara pentru care se jertfise. Era liniștit că Mary și fetele se aflau în grija cuiva, dar era mai mult ca sigur că nu le va mai vedea niciodată. Nu vor mai fi plimbări la grădina zoologică și nici scrabble, nici povești de citit. Nu va mai simți în jurul gîtului brațele micuțe, ca mulțumire pentru un fleac. Pentru prima oară în viață, ajunsese aproape la capătul puterilor. Doar rutina și calitățile sale înnăscute îi puteau menține nivelul normal al gîndirii. Dar, cu mare greutate. Era aproape gata să-și piardă mințile.

Închirie pentru trei zile o mașină și își ridică bagajele de la biroul gării. Firma de unde închiriase mașina era o firmă mică, de la periferie. Cu siguranță, considerîndu-l dispărut, cei de la Departament pentru a-i da de urmă, vor controla, cu siguranță marile firme de închiriat automobile.

În jurul orei șase, găsi un mic loc de parcare, în apropiere de casa sa, și intră în cîrciuma ce se afla peste drum. Din cînd în cînd, cu degetul, făcea un mic rotocol curățînd geamul de aburi ca să arunce o privire afară însă nu se aștepta să-i vadă pe cei însărcinați să-l captureze sosind înainte de zece sau unsprezece.

Începînd de la ora zece, îi pîndi fără întrerupere.

Sosiră la zece și douăzeci și cinci. Doi inși însoțiți de un șofer, într-un Jaguar mare al poliției. Unul era un polițist în uniformă, iar pe cel de-al doilea îl mai văzuse undeva. Pe po-

liţist l-au împrumutat, probabil, de la Poliţia Specială. Cînd intrară, îşi aminti cine era al doilea. Era şeful serviciului medical şi îşi aminti toate idioţeniile despre paranoia. Planul probabil că fusese întocmit încă de cînd făcuse controlul medical. O menţiune pe fişa sa privind instabilitatea psihică şi pretextul era gata. După cinci minute, în casa sa se aprinse lumina.

Un agent de circulaţie se opri lîngă maşină şi, deschizînd portiera, vorbi cu şoferul, atrăgîndu-i probabil atenţia că oprise pe liniile galbene care marcau staţia de autobuz. În timp ce agentul îşi scotea chitanţierul, şoferul îi arătă ceva, probabil legitimaţia. Agentul îşi băgă chitanţierul în buzunar, salută şi plecă mai departe.

Rennie ieşi pe uşa laterală şi se duse la maşină. După două ore, confirmă biletul pentru zborul de dimineaţă spre Amsterdam şi le anulă pe celelalte recuperîndu-şi banii pe ele. Folosi paşaportul american şi îşi petrecu noaptea la hotelul aeroportului, sub numele de Paul Novaks. Încercă să doarmă, dar cea mai mare parte a nopţii o petrecu plimbîndu-se prin cameră. Ridică de cîteva ori telefonul să schimbe zborul în altă direcţie decît Amsterdam dar de tot atîtea ori renunţă. Cunoştea mai bine Berlinul şi Roma. De asemenea, mai era tentat de coasta însorită a Spaniei, de la Malaga la Alicante. Dar în săptămînile petrecute la Amsterdam, se simţise, ciudat, ca acasă. În ciuda faptelor în care fusese implicat, se simţea atras de curăţenia oamenilor şi calmul degajat de clădirile medievale, totul dîndu-i o senzaţie de confort. Mai era şi camera în care locuia fata. Va încerca să rămînă acolo cîteva săptămîni, îl atrăgea ideea că era cineva cu care putea sta de vorbă, apoi va vedea ce va face.

O singură dată, începu să facă numărul casei sale dar renunţă şi trînti telefonul. Avea tot timpul tentaţia de a mai vorbi cu fetele pentru ultima oară. Dar asta însemna slăbiciune, iar telefonul era, probabil, pus sub observaţie. Rennie nu putea suporta ideea de a fi cel vînat şi nu vînătorul. Înainte, fusese întotdeauna „braţul dreptăţii" pentru a avea impresia de nevinovăţie în faţa decepţiei, căci, fără asta, totul

părea degradant și inuman. Nu mai avea puterea deciziei, iar reacțiile sale oscilau continuu între furie și disperare, între vinovăție și umilire. Nu-și mai avea locul în acest nou scenariu.

De la aeroportul Schiphol, luă un taxi spre Warmoesstraat și își descărcă încet bagajele. A trebuit să facă două drumuri pentru a le căra pînă în fața ușii. După ce termină coborî încet și plăti șoferului. Cînd privi în sus, i se păru că scara se mișcă. Urcușul pe scările înguste de lemn i se păru interminabil și pe cînd ajunse în fața ușii simți transpirația curgîndu-i pe față.

Cînd apăsă pe clanță, ușa se deschise și, ca prin ceață, o văzu pe fată. Simți că genunchii nu-l mai țin și, căutînd un sprijin, întinse mîna spre ușă, dar negăsind-o, corpul îi alunecă jos.

Revenindu-și, încercă să-și dea seama unde se află. O văzu pe Joanna privind pe fereastră. Patul scîrțîi și ea se întoarse repede spre el. Clipa de luciditate dură puțin și își pierdu din nou cunoștința. Fata îl lovi peste față. Încercă să vorbească, dar nu putu să articuleze nici un cuvînt.

Cînd se trezi din nou, lumina era aprinsă, iar ea, așezată pe pat lîngă el, îl ținea de mînă.

— Cum te simți, Johnny ? Nu trebuie să vorbești, fă doar un semn din cap dacă te simți mai bine.

Avea gura și buzele uscate și vocea i se auzi ca un horcăit.

— Mă simt foarte bine, spuse încercînd să zîmbească.

— Prostule, îl certă ea. Nu te simți deloc bine și m-ai speriat îngrozitor.

Văzu că avea ochii în lacrimi.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ai leșinat acum două zile. Am adus un doctor și a spus că suferi de epuizare. Ce dracu' ai putut să faci ca să ajungi în halul ăsta ?

Ridică din umeri.

— M-am lăsat folosit pînă la ultima picătură de energie și am cedat nervos.

Scutură din cap arătînd că nu-l crede.

— Ai să bei acum o ceașcă cu supă. Nu este din conservă, ci e făcută de mine.

În timpul săptămînii, doctorul veni de două ori. Într-o engleză vorbită rar și corect, încercă fără succes să afle ce putuse provoca colapsul bolnavului său.

La a doua vizită, ea îl conduse pe doctor pînă jos.

— Cum îi merge, doctore ?

— Este un om cu un fizic zdravăn și nu trebuie să vă faceți griji. Dar mintal, nu sînt sigur.

— În ce fel ?

— Ca să fiu sincer, nu știu. Dar ceva nu e în regulă. Ascunde ceva și cînd acest ceva va ieși la iveală, nu știu ce se poate întîmpla.

— Ce l-ar putea ajuta ?

— Trebuie provocat să vorbească. Cu mine nu o va face. Este clar că a fost obișnuit să-și ascundă simțămintele. Caută să-mi evite întrebările atunci cînd i le pun. Dumneata poate că vei reuși să-l faci să se destăinuie.

— Dar nu știu ce să-l întreb.

— Nu cred că este nevoie să știi nimic. Totul este să-l faci să vorbească. Va fi ca și cînd ai deschide o bubă și ai lăsa să se scurgă puroiul.

Se opri să o privească.

— Îl iubești, nu ?

— Da, țin foarte mult la el.

— Gîndesc că tocmai de aceea vei reuși mai bine acolo unde eu nu am reușit.

Aruncă o privire de-a lungul străzii, apoi privi din nou la fată.

— E numai o bănuială, dar cred că nu mă înșel. A trecut mult, foarte mult timp, de cînd nimănui nu i-a păsat de el. Ceva sau cineva, timp de ani de zile, i-a consumat bateriile. Poate că dumneata vei reuși să le încarci din nou.

— Voi încerca.

Doctorul zîmbi.

— Sînt sigur că vei reuși. Comunică-mi dacă mai are nevoie de ceva.

— Așa voi face.

— Îți doresc noroc.

— Mulțumesc.

La sfîrșitul săptămînii, Rennie era destul de refăcut, încît putea să facă mici plimbări pe străzile scăldate în soarele de toamnă, să stea în cafenelele din apropiere, să bea cafea și să mănînce prăjituri cu cremă.

Cu teama să nu aleagă un moment nepotrivit sau să-l preseze, fata încerca cu disperare să-l facă să vorbească. Deși trăncăneau în timp ce poposeau la cafenele, era conștientă că la întrebările mai delicate răspunsurile lui erau forțate și le dădea cu mare întîrziere.

De asemenea, era conștientă de neliniștea lui cînd ieșeau din casă. Observase că iscodea oamenii care treceau, ca și cînd ar fi căutat pe cineva. Deși își revenise destul de mult din punct de vedere fizic, în schimb, din punct de vedere psihic părea că regresa, în fiecare zi mai mult. Cînd reveneau acasă, se întindea pe pat, cu ochii închiși, dar fără să doarmă și cînd îi deschidea, rămînea pe mai departe nemișcat, privind spre tavan în gol.

Cum starea sa se înrăutățea, chemă din nou doctorul. Acesta îl consultă cu atenție aproape o jumătate de oră apoi, pe scări, vorbi cu ea.

— I-am lăsat niște pilule. Mi-a spus că nu le va lua. Este Valium și l-ar putea calma. Convinge-l să le ia, este foarte important.

— Ce se întîmplă cu el ?

— Are doar o depresie. Nu se manifestă decît clinic. Aș vrea să-l rup de ceea ce-l frămîntă. S-ar putea relaxa și sursa de stres care îl solicită continuu, diluîndu-se, s-ar putea descărca puțin, ceea ce l-ar ajuta foarte mult. L-ai putea face să vorbească, să-și descarce sufletul ?

— Mi-a fost teamă să nu-i fac mai rău.

— Nu, în nici un caz. Este deja mult prea interiorizat. Ar trebui internat într-un spital, i-am spus-o, dar nu vrea. Și eu sînt foarte îngrijorat.

— De ce credeți asta.

Cîteva minute doctorul tăcu, apoi spuse încet :

— Aș spune că este foarte aproape de sinucidere.

— Doamne...

— Crezi că te poți descurca singură ? Mă gîndesc să-l internăm într-o clinică, chiar dacă nu vrea.

— O... nu faceți asta. Mă descurc, sînt sigură că voi putea. Cred că pot face față situației.

— Bine, dar dacă îți schimbi părerea, anunță-mă.

— Nu, nu mi-o voi schimba.

Doctorul o salută și coborî scara îngustă.

Îl convinse să ia pilulele timp de două zile și a treia zi seara, după ce mîncaseră și erau la cafea, îi spuse cu o voce tandră :

— N-ai vrea să-mi povestești ce ți s-a întîmplat, Johnny ?

Se aștepta la un refuz, ca de obicei, dar el își puse ceașca jos și o privi.

— Cred că-ți datorez o explicație, draga mea, după tot necazul pe care ți l-am făcut.

— Nu-mi datorezi nimic și nu mi-ai făcut nici un necaz. Tot ce vreau este să te ajut.

— Este mult de povestit și totul este foarte complicat.

— Pentru tine, Rennie, am tot timpul, așa că poți să începi.

Trecuse de miezul nopții cînd termină de povestit. Nu-i spuse numai despre ce se petrecuse la Amsterdam, ci aminti și întîmplări ce avuseseră loc cu ani înainte. Ea îi puse foarte puține întrebări, dar se apropie și-i acoperi mîinile cu palmele ei, mai ales cînd se oprea, sau își găsea cu greu cuvintele. Cînd termină, îi spuse cu blîndețe :

— Nu-ți face impresia că noi doi ne asemănăm foarte mult ?

— În ce fel ? întrebă el.

— Sîntem teribil de puritani, în teorie. Nu ne place lumea din jur. Dar în practică sîntem indulgenți chiar față de lucrurile pe care, în fond, le disprețuim. Tu, cu operațiunile tale murdare, iar eu cu drogul, *squatter*-ii, și cu toate revoltele mele.

— Cred că da. Dar ceea ce făceai tu nu aducea rău celorlalți oameni. Cu mine, este cu totul altceva.

Fata zîmbi.

— Te-ai supărat pe mine foarte rău cînd am spus că eu nu-mi fac decît mie rău cu drogurile, îți amintești ?

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău, Johnny. Acum, însă, nu merită să vorbim despre ce am făcut eu. Vorbeam despre tine. Deci, ce vei face ?

— Te superi dacă mai stau o vreme pe-aici, pînă mă vindec ?

— Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Johnny, eu sînt musafirul, nu tu. Casa asta este a ta.

— Spune-mi ceva, Joanna. Mi-ai spus odată că nu-ți place societatea în care trăim, fiindcă nu se îngrijește de cei neajutorați. Ce ai vrut să spui cu asta ? Susții că dacă un om nu se zbate ca să trăiască, statul trebuie s-o facă pentru el ?

— Nu. M-am gîndit că există zeci de mii de oameni în Statele Unite și Europa, care trudesc din greu fără să reușească în viață, dintr-un motiv sau altul. Fie că este vorba de moștenirea genetică, fie din cauza mediului sau bolilor, nu găsesc că este drept ca acești oameni și familiile lor să fie lipsiți de hrană, adăpost sau asistență medicală. Nu statul ar trebui să-i ajute. Statul este un mit. Noi sîntem cei care trebuie s-o facem. Și s-o facem voluntar, nu obligați. Ar mai trebui să ne îngrijim și de popoarele altor țări, unde oamenii mor fiindcă sînt lipsiți de îngrijire medicală și hrană. Există copii care ar putea trăi o lună de zile din resturile de la masa noastră pe cîteva zile.

— Aha ! Idei comuniste ?

— Da, îi spuse, sfidîndu-l. Inconvenientul este că, dacă le susții, toți te bănuiesc că ești pro moscovit. Dar rușii nu

sînt deloc comuniști. Sînt o bandă de dictatori și de tirani. Comunismul se face numai cu dragoste de oameni, Johnny.

Se opri și continuă cu jumătate de voce :

— Sînt sigură că ar merge.

Ezită un moment și apoi spuse :

— Ce te făcea să fii atît de sigur că organizația voastră avea dreptate întotdeauna ? Mai ales cînd ai avut o viziune de ansamblu asupra scopului și a mijloacelor folosite.

— Cred că se explică prin reacția pe care o aveam împotriva celor care urmăreau să-mi distrugă țara prin revoluție și forță.

— Ce te-a atras, spre meseria asta ?

— Este un proces gradat. Nu prea ești întotdeauna decis ce vrei să faci. Iar ei sînt tot timpul în căutare de oameni care le-ar putea fi folositori, într-un fel sau altul. Ți se dă să faci o treabă și dacă ai făcut-o bine, atunci ți se dă altceva de făcut. Parcă ai fi luat de un curent. Așa ți se pare, dar în fond, ei controlează totul. Te verifică fără să știi.

— Dar trebuie să-ți fi plăcut, altfel nu ai fi rămas și nici nu ai fi avut succes.

— Nu este vorba de plăcut. Ești inițiat ce se întîmplă în spatele cortinei, așa că vrei să contribui, și tu, pentru a opri lucrurile.

— Dar nu este totul fals sau exagerat ? Se întîmplă ceva în realitate ?

Ridicînd din umeri, Rennie spuse :

— Poate chiar acum, într-o școală a KGB-ului, un om este pregătit pentru a fi trimis în misiune de spionaj industrial, într-o uzină la Cardiff sau Londra, sau indiferent unde în Marea Britanie. Altul studiază o listă cu numele activiștilor pentru pace în scopul infiltrării între ei pentru a le transforma mișcarea dintr-una non violentă într-una violentă, subversivă. Mii de oameni, foarte bine pregătiți, își petrec orele de muncă planificînd cum să distrugă societatea britanică. Alții se pregătesc să se infiltreze în țările care nu fac parte din blocul sovietic. Nu este nici o exagerare, este un fapt. Unora

le convine să spună că nu este adevărat. Dar este și eu aș dori să nu fie. De aceea, voiam să contribui pentru a opri acest proces.

— Dar nu e normal să lași fiecare popor să decidă ce vrea ? N-or să se lase toți prostiți de cîțiva ruși.

Zîmbind, Rennie spuse :

— Dar nu rușii înșiși fac treaba. Ei doar îi controlează și îi ghidează pe nemulțumiți.

— Și cine sînt ăștia ?

— Tot felul de oameni. Oameni care instigă și critică tot ceea ce face guvernul. Printre ei se strecoară oameni periculoși care îi manipulează pe cei care, în realitate, au motiv de nemulțumire : grupuri care militează împotriva armelor nucleare, altele pentru libertăți civile, greviști care își revendică drepturile. Cei nemulțumiți sînt încurajați să acționeze cu violență. Din cauza asta, opinia publică își pierde simpatia și interesul pentru revendicările lor. Singurii interesați pe mai departe rămîn cei din presă și televiziune care prin articole și reportaje îi încurajează să continue mișcarea în disprețul față de lege. Ei susțin că asta face parte din jocul democratic. Dar nu este așa. Pe ei îi interesează doar să-și vîndă ziarele într-un tiraj cît mai mare. Așa că ei nu sînt interesați dacă cineva laudă țara sau guvernul. Ei nu doresc decît scandal și violență.

— Dar dacă nu reușesc să convingă publicul, ce importanță mai are ?

— Are importanță, pentru că încearcă să zdruncine încrederea publicului în democrație. Dacă un funcționar guvernamental pasează un document secret presei, declară ulterior că a făcut-o în interesul publicului și ziarele îl aprobă. Funcționarul, la angajarea sa, a semnat Actul Secretului Oficial, jurînd să păstreze secretul, dar faptul că i s-a impus asta este considerată ca o încălcare a libertății. Dar nu folosește numai acest pretext, ci mai declară că a avut cele mai serioase motive să încalce Actul. Și în spatele acestor oameni ce se lasă înșelați, există adevărații manipulatori. Liniștiți, fără să ia ni-

ciodată cuvîntul în public, au rolul să întrețină lupta politică. Și în spatele lor, se află KGB și toți ceilalți, care urmărind să ne distrugă, omoară și șantajează.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea despre toate astea ?

— Nu cred că mi-am schimbat părerea. Și acum gîndesc, că cineva trebuie să lupte împotriva lor. Împotriva tuturor. Dar, să nu mai fiu eu acela.

— De ce ? îl întrebă liniștită.

Tăcu un timp, apoi spuse suspinînd :

— Tu ai declanșat totul în momentul în care mi-ai spus cît de cinstit îți imaginai că sînt. Cea de la galerie, Adele Palmer, a afirmat același lucru. Asta m-a pus pe gînduri. Mi-am dat seama că în viața mea sînt cinstit. Fundamental cinstit. Dar în munca mea nu era loc pentru cinste. Încercam să-mi găsesc o justificare spunîndu-mi că cineva trebuie totuși să o facă. Să protejeze societatea. Dar nu știu din ce motive, tot eșafodajul pretextelor pe care încercam să mă sprijin, s-a năruit... și nu știu de ce.

— Eu știu.

— Atunci, spune-mi.

— A fost fetița. Fata arabului. După tine, s-a mers prea departe.

— Dacă vreau să rămîn cinstit în ochii tăi, atunci trebuie să spun nu... nu a fost numai asta. De fapt, pînă în seara asta, cînd ți-am povestit sincer ce s-a întîmplat, nu eram lămurit ce a determinat declanșarea procesului...

— Poți să mă lămurești, Johnny ?

— Nu mi-a plăcut răpirea copiilor lui Said. Mai existau și alte căi de rezolvare a problemei. Și, pînă la urmă, răpirea copiilor nu ne-a ajutat să-l eliberăm pe Mason. De fapt... incidentul cu coșciugele a fost determinant. Nu numai cinismul și cruzimea întîmplării m-au revoltat, ci faptul că-mi amenința familia. Ar părea egoist, dar nu este. A fost semnalul care m-a făcut să văd cît sînt de puternici. Ei nu trebuie să dea socoteală nimănui pentru ceea ce fac. Ordonă și ordinul se execută. Cine o face nu pune întrebări inutile ci își înde-

plinește misiunea. Asta este natura serviciului. Și au făcut-o. Exact așa cum am făcut-o eu, de multe, foarte multe ori. În procesul de la Nürnberg, asta au invocat și naziștii în apărarea lor. N-au executat nimic altceva decît ordinele.

După o pauză spuse încet :

— Foștii mei șefi sînt mult mai sofisticați decît mine. Totuși, am crescut. Ceea ce toleram cînd eram tînăr, nu mai pot s-o fac acum, cînd sînt mai în vîrstă.

Se opri, apoi se întrebă :

— Ori, poate eu continui să am o atitudine critică față de comportamentul meu. Cine știe ?

— Ți-a făcut bine faptul că am vorbit despre asta ?

— Nu sînt sigur. Cred că da. A fost o ușurare să o spun cu glas tare, decît să o răsucesc în mintea mea.

— Ești un om cinstit, Johnny, să nu te îndoiești de asta. Trăim într-o lume dezgustătoare, în special cea în care ai trăit tu.

— Și ce vom face de acum încolo, iubito ?

Joanna clătină din cap.

— Nu știu, Johnny. Nu poți propovădui oamenilor bunătatea față de semenii lor.

— Asta a făcut Iisus Hristos.

— Sigur. Și ai văzut ce i-au făcut ?

— Deci, nu există speranță.

— Nu-i adevărat, nu este nimic fără speranță.

— Spune-mi, ce este de făcut ?

— Trebuie să trăim fără să fim tentați a face rău cuiva. Ca indivizi, trebuie să refuzăm orice formă de agresiune. Lăcomia, ambiția, indiferența, toate sînt într-un fel agresiuni la persoană. Trebuie să trăim liniștiți și să ne iubim.

— La ferma aceea mică, pe care ți-o doreai ? Să avem doar atît cît ne trebuie ca să trăim.

Începu să zîmbească.

— Ce caraghios că-ți amintești de asta. Dar ai dreptate. Asta este calea. Mi-ar place.

— Este adevărat sau este numai un vis ?

— Este un vis, dar pentru mine, un vis real.

— Atunci, de ce să nu o facem ?

Suspină.

— Mi-ar fi teamă să o fac singură.

— Atunci, fă-o cu mine.

Ridică încet capul și îl privi, apoi spuse calm :

— Nu-ți bate joc de mine, Johnny.

— Nu-mi bat joc deloc. Sînt cît se poate de serios.

— Vrei să spui că renunți la existența ta de pînă acum, la emoții, la putere, la oamenii pe care îi cunoști ?

— Am făcut-o deja, draga mea. Nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja.

— Ai putea însă să vezi lumea.

— Am văzut-o dar nu mi-a plăcut.

O vreme nu-și dezlipi privirea de la el. Într-un tîrziu îi spuse cu voce liniștită :

— Mi-ar place, Johnny. Nu te-aș plictisi.

— Atunci de ce ai ochii plini de lacrimi ?

— Fiindcă te iubesc, Johnny Rennie. Te iubesc de patruzeci și nouă de zile. Și totul mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Unde vom avea ferma noastră ?

— Întîi, trebuie să facem rost de bani.

— Am bani, mai mult decît ne trebuie. Așa că, unde mergem ?

— Spune tu. Voi merge oriunde vrei tu.

Rennie bägă mîna în buzunarul hainei sale și scoase cele două pașapoarte. Unul englez, altul american. Îl arătă pe cel verde.

— Ăsta este singurul pe care îl pot folosi. Așa că, mergem la tine.

— Unde, în America ?

— Ai fost vreodată în Vermont ?

— Nu.

— Atunci ne îndreptăm într-acolo.

— Îți place ție acolo ?

— Nu am fost niciodată.

Începu să rîdă.

— Atunci, de ce ai ales Vermont ?

— Cu mult timp în urmă, am auzit un cîntec. Cred că era compus de Glenn Miller, și se numea *Luna în Vermont*. Nu l-am uitat și din clipa aceea mi-am dorit să mă duc acolo. M-a impresionat.

Joanna zîmbi.

— Mica fermă, visul meu. Visul tău, Vermont. E o combinație grozavă.

— Hai să facem planuri.

Îl privi poznaș, aplecîndu-și capul într-o parte, exact așa cum făcea uneori mica Mary.

— Mă placi, Johnny ?

— E ceva mai mult decît „a plăcea".

— Dar nu este dragoste ?

— Mi-ai spus odată, cînd am venit aici, că prezența mea îți face plăcere. Că asta te face să te simți în siguranță. Și eu trăiesc același sentiment. Mă simt bine cu tine și mă simt în siguranță.

— În siguranță, față de ce ?

— În siguranță față de durere. În siguranță față de restul lumii.

Fata zîmbi.

— Nu este un început rău, nu ?

— Pentru mine este foarte bun. Sper că și pentru tine.

— Este, Johnny Rennie, este.

Toamna se preschimbase în iarnă și bătea un vînt rece. În timp ce trecea pe pod, o văzu cum alerga spre el, cu părul lung și blond fluturîndu-i pe spate, ca o coamă.

Gîfîia cînd ajunse lîngă el, dar zîmbi în timp ce flutură un plic cafeniu.

— A găsit ce dorim, Johnny. E perfect.

— Cine și ce a găsit ?

— Este o scrisoare lungă de la tata. Ne-a găsit un loc, în Vermont, lîngă lacul Champlain. Ne-a trimis fotografii, hărți și toate amănuntele. Chiar și numele este romantic.

— Cum sună ?

— South Hero*. Nu-i așa, că este minunat ?

El zîmbi.

— Hai să mergem, să ținem o ședință de consiliu.

Cîntăriră totul cu grijă, avînd în față hărțile și planurile terenului, urmărind să nu se lase influențați de frumosul peisaj din fotografii. Dar, Johan de Vries făcuse o treabă bună. Era exact ceea ce-și doreau. Era atît de bucuroasă și agitată, încît nu putea să stea locului.

— Să-i telefonez astă-seară, Johnny ? Am putea merge la unul din hotelurile unde se poate vorbi pe liniile internaționale.

— De acord. O să fie fericit să afle că te întorci atît de curînd.

— Dar mai este un lucru, spuse ea cu seriozitate.

— Ce anume ?

— Înainte de a te hotărî definitiv, vreau să analizăm problema pe toate fețele.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să fim cinstiți, unul cu celălalt. Vreau ca fiecare dintre noi să cunoască și punctul de vedere al celuilalt. Să vedem, clar, care ar putea fi obstacolele pentru fiecare dintre noi.

O privi drăgăstos și o luă de mînă.

— Spune-mi, de ce trebuie să facem asta ?

— Pentru că tu ai în treaba asta o grămadă de dezavantaje. Eu, nici unul. Doar tu trebuie să cîntărești avantajele și dezavantajele înainte de a porni împreună la drum.

O privi îndelung apoi, îi spuse cu o voce caldă :

— Te iubesc, Joanna de Vries.

* Eroul din sud (n. tr.).

— Vorbești serios, Johnny ?

— Te iubesc.

— Care ar fi, după părerea ta, definiția iubirii ?

Ridică din umeri.

— Una foarte simplă, să preferi ca orice rău să ți se întîmple ție și nu celuilalt.

— Așa e, spuse ea zîmbind. Acum, hai să fim „Avocații diavolului", unul pentru celălalt. Tu începi.

El oftă.

— Pentru tine sînt trei dezavantaje, de care sînt conștient. În primul rînd, că nu ne putem căsători, cîtă vreme eu am un pașaport fals și-mi lipsesc actele necesare. Ne-ar prinde imediat. Este nedrept pentru tine și nici părinților tăi nu le-ar face plăcere.

Ea fu de acord, apoi îl îndemnă :

— Continuă.

— În al doilea rînd, s-ar putea să te saturi de mine. Sînt mult mai bătrîn decît tine... și...

— Termină, astea-s prostii.

— În al treilea rînd, s-ar putea să te plictisești de viața de acolo și de prea multă muncă. Și mai este ceva de care mi-am reamintit acum. Nu vom fi niciodată convinși că sînt în siguranță.

— Singura părticică importantă pentru mine este cea care privește măritișul. Dar, s-ar putea să vină și asta în timp. Există soluții și tata ar putea să ne ajute. Dar aș vrea ca măcar să pretindem că sîntem căsătoriți, față de lumea străină. O verighetă și să port numele tău.

— Îmi pare rău că trebuie să minți, dar sînt de acord. Acum, să vorbim și despre celelalte obstacole.

Joanna clătină din cap, apoi spuse :

— Celelalte sînt fără importanță.

— Atunci să știi că e rîndul tău la bară ca să pledezi.

— Am două puncte. Unul important, al doilea mai puțin important. Să încep cu cel mai puțin important. Ai fost foarte bolnav din cauza celor ce ți s-au întîmplat. Crezi că atunci cînd vei fi, din nou, în formă, nu-ți va lipsi munca ta ?

— Nici o clipă. Tot nu m-ar reangaja. Ar prefera, poate, să-mi taie beregata.

— Poate. Dar alte servicii speciale ar fi încîntate să te aibă. Pariez că CIA te-ar angaja pe loc.

Negă puternic, clătinînd din cap.

— Las-o baltă. Și acum, să auzim cum sună punctul important.

Ea vorbi după cîteva secunde.

— O mai iubești pe fosta ta soție ?

— Nu. Este o mamă bună și o femeie drăguță, dar nu pentru mine.

— Dar fetele ? Știu că le iubești.

— Da, spuse încet. Le iubesc și voi fi trist ori de cîte ori mă voi gîndi la ele. Îmi va fi foarte dor de ele. Îmi este deja. Dar, uiți principalul.

— Ce anume ?

— Odată ce se hotărîseră să mă declare nebun am ales răul cel mai mic. Să fug decît să intru într-o casă de nebuni. Dacă lucrurile se uită, aș putea să le revăd cîndva.

— Nu crezi că SIS, sau cum se numește, te va ierta ?

— Este un cuvînt frumos și blînd „iertarea", dar ei nu sînt pregătiți să ierte. Și nici nu am nevoie de iertarea lor.

— Doresc atît de mult să fim fericiți, Johnny.

Se aplecă peste masă și, pentru prima oară, o sărută pe buze.

Johan de Vries îi întîmpină la aeroportul Kennedy și a doua zi îi conduse la ferma „Eroul din sud". După ce au văzut-o, i-au spus că vor să meargă imediat să facă actele, însă, Johan de Vries începu să rîdă și îi întinse lui Rennie un plic umflat. Ferma fusese deja cumpărată de Johan de Vries pe numele proprietarilor, Paul Novaks și soția sa, Joanna Veronica Novaks. Bucurîndu-se de rolul său de Zînă Bună, cumpărătorul găsi că era foarte natural ca doamna Joanna Veronica Novaks să izbucnească în plîns.

27

Manuscrisul dactilografiat și plicul zăceau, aruncate neglijent, pe biroul lui Fredericks. Acesta nu mai ocupa funcția de om de legătură între Ministerul de Externe și SIS. Fusese transferat la Ministerul de Externe și avansat cu două grade. Ședea în picioare, cu mîinile în buzunare, legănîndu-se pe călcîie.

— De ce nu te-ai consultat cu Mayhew asupra acestui lucru ? Eu nu mai am nimic de-a face cu asta.

— M-am gîndit că s-ar putea să-mi dai un sfat.

— Îți dau, dragă băiete, îți dau. Dar nu mai este de domeniul meu. Este de competența ta și a lui Mayhew.

— Ți-aș fi obligat dacă mi-ai spune părerea ta, bineînțeles neoficial.

Fredericks zîmbi, dar ochii săi erau tot aspri.

— Îți este teamă de ce ar putea întreprinde Mayhew ? Că ar putea să organizeze o mică comisie de cercetare confidențială și pentru investigarea cazului Rennie, asta, așa, pentru a-și atrage prietenia noilor săi amici, de la Ministerul de Externe. În plus, asta ar fi o demonstrație care să arate independența sa față de SIS. Am dreptate ?

— Da.

— Bine, cel puțin ești sincer. Altul nu ar fi.

Arătă cu mîna hîrtiile răvășite de pe birou.

— Cît de grav ar fi ?

— Foarte grav.

— Mai mult decît povestea cu Mason ?

— Mult mai grav. Mason nu era folosit în operațiuni murdare.

Fredericks se strîmbă dezaprobator și spuse :

— Nu crezi că termenul de „grav", nu e potrivit ? Mi se pare prea blînd.

— Îți dau dreptate. Fiindcă în afara unor date greșite, restul se potrivește.

Fredericks clătină din cap, fără să ridice ochii, cu care își pironea pantofii lustruiți.

— Este scris, probabil, din memorie.

Își ridică privirea spre Paynter :

— Crezi că se va folosi de material ?

— Sînt sigur că o va face.

— Omul tău a descoperit unde se ascunde Rennie ?

— Nu, îl caută și acum. I-am spus să se oprească imediat ce am primit acest material. Este o regiune mică și nu mă îndoiesc că în cîteva săptămîni îl va repera. Probabil că folosește alt nume.

— Cu materialul ăsta te-a legat de mîini și de picioare, prietene. Nu încape nici o îndoială. Era de partea noastră, mai bine zis a ta, cînd Mason a fost răpit și pus de nenorociții ăia de arabi să facă declarații. Atunci a văzut ce panică ne-a cuprins.

— Ce putem să facem ?

Fredericks rîse strident.

— Nimic. Dacă aș fi în locul tău, aș aduna orice hîrtie referitoare la operațiune și aș băga-o pe foc. Iar dacă poți să-i trimiți un semn de bunăvoință bătrînului prieten Rennie, atunci, fă-o. Te sfătuiesc să-l lași în pace.

Fredericks îl concedie cu o mișcare a sprîncenelor și Paynter se ridică, își adună hîrtiile și se îndreptă spre ușă, pășind pe covorul gros.

La ușă, se întoarse și spuse :

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Freddie.

Fredericks se făcu că nu-l aude, privind pe fereastră la Garda Scoțiană. Fanfara intona Auld Lang Syne, un vechi cîntec scoțian.